UN NOU PROCUROR GENERAL

Roxana IORDACHE

Domnul Nicolae Cochinescu, fostul Procuror General, a anunţat public că îşi dă demisia dacă se adoptă proiectul de Lege privind Organizarea Judecătorească propusă de către Ministrul Justiţiei, Domnul Valeriu Stoica. Proiectul de Lege s'a adoptat, dar Domnul Cochinescu nu şi-a onorat promisiunea, declarând că aşteaptă să fie eventual demis, fiindcă dumnealui este numit de către fostul preşedinte Ion Iliescu pentru cinci ani şi ţine să-şi ducă la capăt mandatul. După atitudinea sa, se poate deduce despre ce mandat era vorba: blocarea dosarelor revoluţiei, ale mineriadelor (mai ales ale celei din 13-15 Iunie, în care a fost implicat) şi promovarea masivă a recursurilor în anulare faţă de sentinţele judecătoreşti definitive care restituiau proprietarilor de drept casele furate în regimul comunist. În calitate de Procuror General, Domnul Cochinescu era mâna lungă a regimului Iliescu în administraţia Constantinescu, a cărui campanie împotriva corupţiei risca de asemenea, să fie subminată.

Domnul Cochinescu a fost demis chiar în ziua în care s'a promulgat noua Lege de Organizare Judecătorească. La scurt timp, în funcţia de Procuror General a fost numit Domnul Sorin Moisescu, fost judecător la Curtea Supremă de Justiţie, ulterior, consilier prezidenţial pe probleme juridice şi secretar al Comisiei Naţionale de Acţiune împotriva Corupţiei. Prima declaraţie publică a Domnului Moisescu a fost aceea că va retrage recursurile în anulare contra proprietarilor de drept şi s'a ţinut de cuvânt. Totodată, a luat o serie de măsuri pentru re-lansarea eficientă a campaniei împotriva corupţiei, înfiinţând Serviciul de Anchete Speciale, în locul Departamentului Anticorupţie pe care îl conducea procurorul Gheorghe Mocuţa. Cel demis a făcut mare caz de mutarea sa din funcţie, dramatizând în Comisia senatorială de apărare măsura Procurorului General, pe care l-a acuzat că lasă *"la voia întâmplării"* zona criminalităţii organizate. O acuzaţie pe care înfiinţarea Serviciului de Anchete Speciale a contrazis-o. De asemenea, Domnul Moisescu a dispus înfiinţarea unui Serviciu de Ordine Interioară, menit să verifice sau să preîntâmpine cazurile de corupţie în cadrul corpului procurorilor.

Măsurile radicale ale noului Procuror General vizează o reformă instituţională a Parchetului General şi, în consecinţă, o organizare eficientă prin care să se urgenteze soluţionarea cazurilor restante (mari corupţi, revoluţie, mineriade etc.). Încă dela numirea sa, Domnul Sorin Moisescu a fost tranşant, anunţându-şi procurorii care se ştiu corupţi că au trei variante: să demisioneze, să se transfere sau să se pensioneze. Îndemnul Procurorului General a fost, în general, urmat. Problema este, însă lipsa de cadre, dat fiind fenomenul masiv de migrare a magistraţilor în avocatură produs în ultimii ani atât din motive de ordin material, cât şi din cauza lipsei de motivaţie profesională (blocarea politică a unor cazuri penale). În aceste condiţii, Domnul Sorin Moisescu a făcut un apel patetic către tinerii juristi să se angajeze în activitatea Parchetului General. Urmările sunt de aşteptat. Rămâne de văzut dacă noul Procuror General va şti să stimuleze rezervele de idealism şi dorinţa de afirmare profesională, până acum descurajată, a tinerilor magistraţi. Va fi o performanţă dacă va reuşi să-i întoarcă din avocatură, unde perspectivele de câştig material sunt sigure şi dacă vor apărea rezultate promiţătoare mai ales în ce priveşte stabilirea responsabilităţii pentru morţii revoluţiei şi în campania anticorupţie, sunt bune şanse ca tinerii avocaţi sau absolvenţi să se orienteze spre procuratură. Opinia publică aşteaptă cu nerăbdare să se facă lumină în cazurile ultimilor şapte ani, ramase neelucidate.

În final, menţionăm că Domnul Preşedinte Emil Constantinescu a anunţat relansarea în forţă a campaniei anticorupţie, ale cărei ezitări le-a pus pe seama deficienţelor organizatorice de până acum în domeniul Justiţiei. Reamintim şi că, pe 17 Decembrie 1996, la Timişoara, seful statului a promis că anul 1997 va fi cel al adevărului despre revoluţie. Este încă timp pentru un început de adevăr. Mai ales că Domnul Emil Constantinescu are tot interesul - politic şi emotional - să-i scutească de o nouă frustrare, pe cei care, la sfârşitul fiecărui an, s'au adunat în Piaţa Universităţii şi au scandat: *"Cine-a tras în noi, 16-22? Cine-a tras în noi, după 22?"*. Emil a fost în acea Piaţă pe 21 Decembrie 1989 şi mult timp după aceea. El ştie cât de important e pentru oameni să se facă dreptate şi să se spună adevărul.

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 252 - OCTOMBRIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

BLESTEMATA DE CORUPŢIE

Eugen BÂRSAN

După ce societatea românească unită printr'o istorie comună de durere şi teroare s'a eliberat de spectrul comunisto-nomenclaturist, ea ţine să se mai elibereze şi de spectrul blestematei de corupţii care este sălăşluită la sânul nomenclaturist şi de aceea poate fi pe drept cuvânt numită corupţie politizată.

Luând în considerare deziderатul cetăţenesc, Preşedintele Constantinescu a constituit un Consiliu de Acţiune împotriva Corupţiei şi Crimei Organizate, care să fie un fel de Stat Major al războiului de curăţire a societăţii şi a instituţiilor de corupţi şi de infecţiile corupţiei. El a apelat chiar şi la sprijinul cetăţenilor să ajute la despăducherea ţării de corupţi. Printr'un război total împotriva corupţiei, se vrea ca ţara să meargă pe drum de piatră.

Drept răspuns, a fost remarcată o mişcare de solidarizare cetăţenească cu *"Cruciada"* împotriva corupţiei, pentru a fi readuse la bugetul statului valori agonisite pe căi necinstite, valori care trebue să refacă economia naţională jefuită sistematic. Apoi Cruciada contra corupţiei mai înseamnă şi adevărul despre averile de miliarde şi nu mai puţin şi a caselor autoînsuşite prin jaf, ca în denunţatele cazuri Roman, Severin şi Băsescu.

De atunci au trecut luni. În fapt, un timp de largă desfăşurare a unei înverşunate lupte între corupţi şi organele abilitate să lupte contra lor. Şi tot ceea ce se vede arată că, sub diferitele ei aspecte, problema corupţiei este ceva mai blestemat decât s'a putut vedea şi intui. Îşi dă seama de acest lucru însuşi Preşedintele ţării când el vine şi spune: *"Nu vom putea eradica niciodată corupţia"*. Bineînţeles că e vorba de corupţia cea văzută în totalitatea complexului ei. Vedere care nu opreşte, ci dimpotrivă cere intensificarea luptei contra corupţiei.

Buimăciţi de urmărirea ei şi de dezvăluirile şi arestările făcute, Iliescu şi pedeseriştii săi au tăcut mâlc în prima fază, pentru ca mai apoi să vină şi să strige în gura mare: Diversiune! Războnare politică! În fapt strigăte indirecte de ajutor pentru pedeseriştii ameninţaţi să înfunde puşcăria. Strigăte pentru supravieţuirea toleranţei faţă de corupţie şi de corupţi şi împiedicarea cu orice preţ a tăiatului în carnea vie a realităţii, ca democraţia *"originală"* iliesciană şi corupţii au făcut casa bună împreună, ceea ce a dus la

Continuare în pagina 3

DECONSPIRAREA AGENŢILOR SECURITĂŢII TREBUE FĂCUTĂ

Dan BITU

Începând din 1990, fosta Opoziţie - actuala Putere - şi-a făcut un stindard de luptă în a cere deconspirarea agenţilor fostei Securităţi. Motivarea cererii a fost curăţirea morală a societăţii româneşti. Toată lumea se aştepta ca imediat după ce au câştigat alegerile, Convenţia Democrată şi Preşedintele Constantinescu să pună în practică această cerere. În mod normal, preşedintele, guvernul şi parlamentul ar fi trebuit să adopte o lege pe modelul ceh, privind prezentarea dosarelor de Securitate a demnitarilor şi a liderilor politici. Ar fi fost poate un gest nu numai normal, dar şi o garanţie dată electoratului că în cadrul actualei Puteri nu se află agenţi sau informatori ai fostei Securităţi.

Uşor - uşor, Puterea a început să uite de promisiunea deconspirării agenţilor Securităţii, la fel cum a uitat şi de altele. Pe acest fond a apărut proiectul de lege al senatorului PNŢCD, Constantin Ticu Dumitrescu, care este şi preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. El viza printre altele şi crearea unui institut pe modelul Gauck din fosta Germanie de Est, privind accesul cetăţenilor la propriile dosare.

În mod ciudat, criticarea acestei iniţiative a venit tocmai din partea colegilor de partid ai D-lui Dumitrescu, şi anume din cel mai vechi partid, PNŢCD. Preşedintele acestui partid, Ion Diaconescu şi eminenţa cenuşie din PNŢCD, deputatul Ionescu Galbeni, şeful Comisiei SRI din Camera Inferioară a Parlamentului, l-au criticat pe senatorul Dumitrescu. La replica acestuia, Diaconescu şi Galbeni au obţinut din partea forului de conducere a PNŢCD chemarea cunscutului luptător împotriva Securităţii, în faţa Juriului de Onoare al PNŢCD. Toate celelalte partide din CDR au tăcut mâlc, dând şi de data aceasta dovada că odată ajunşi la Putere nu ştiu sau nu vor să mai ştie că platforma politică prin care au ajuns la guvernare era una politică, care viza decomunizarea societăţii româneşti.

Şi explicaţiile sunt multe. Ionescu Galbeni, omul din umbră care conduce în prezent PNŢCD, este unul din personajele despre care se bănuie că ar avea un trecut nu prea curat. O întâmplare circulă de mai mult timp în mediile politice şi jurnalistice, veridicitatea ei nefiind contestată până în prezent. În urmă cu vreo doi ani, în cadrul Comisiei SRI din Camera Deputaţilor, Ionescu Galbeni s'a încumetat să-i ceară lui Virgil Măgureanu date despre un subiect. În replică , Măgureanu i-a atras atenţia lui Galbeni: *"Fii atent cum vorbeşti că ştim noi cam ce ai făcut"*. Comentariile sunt de prisos.

Din păcate, nici Preşedintele Constantinescu nu a luat o poziţie clară în această chestiune vitală pentru societatea românească. Ca şi în alte cazuri, şeful statului a dat dovadă de o lipsă de memorie demnă poate de o cauză mai bună.

O ştire de ultima oră ne informează că în Senatul României s'a hotărît discutarea în procedură de urgenţă a proiectul de lege al senatorului Ticu Dumitrescu.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina 1
Dan BITU	pagina 1
Andrei BĂDIN	pagina 2
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 4
Radu NICULESCU	pagina 5
Mircea STĂNESCU	pagina 6
Av. George VASU	pagina 6
Ştefan CECATI	pagina 7
Nina COSMULESCU	pagina 11
Bogdan Alex. CIACHIR	pagina 12
Vasile BĂRDAN	pagina 15
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 15
Victor ROŞCA	pagina 16
Prof. Mihai Stere DERDENA	pagina 17
Marius CĂRBUNESCU	pagina 20

EDITORIAL

GUVERNUL CIORBEA

Din relatările pe care le primim din țară, întreaga politică românească este dominată de o mare efervescență, de o agitată frământare și de o încrucișare de polemici și controverse, toate pline de o aciditate verbală și de o confruntare de ideologii, mai mult sau mai puțin mărturisite.

Cel mai important aspect la ora actuală îl prezintă interesul Convenției Democrate, ce alcătuiește Puterea, de a menține în vigoare *"coaliția"* partidelor care participă la actul de guvernare. *"Coaliția"* Convenției Democrate din România este un hibrid politic, format dintr'o acumulare divergentă de interese. Singurul punct al inițierii ei a fost *"nevoia de schimbare a puterii politice"*. Colaborarea acestor partide nu a putut să fie coerentă și armonioasă, fiindcă interesele ideologice erau centrifuge. Fiecare parte a coaliției urmărea realizarea unor proiecte partinice și atingerea de obiective proprii, care nu acoperă interesele naționale. De aceea se ivesc permanent momente de criză, de tulburări în relațiile dintre grupurile care alcătuiesc coaliția.

Inițial, a existat un acord general cunoscut sub numele de *"Reforma"*. Era nevoie de reforme de structură în toată viața societății românești și în toate instituțiile de stat, în toate formele de organizare economică și financiară. Când s'a trecut dela *"generalitate"* la *"particularitate"*, au apărut confruntările ideologice și fiecare grupare din coaliție a început să-și apere mai întâi poziția doctrinară în săvârșirea reformelor, cu amenințarea mai directă sau mai voalată că va părăsi coaliția dacă nu i se respectă poziția specifică de orientare și punctele doctrinare cu genul de programe specifice partidului.

Cea mai importantă reformă, a agriculturii, a falimentat din cauza unor disensiuni din cadrul coaliției, în special. Dar și din cauza unor *"aberații"* ale sistemului parlamentar al *"democrațiilor"*, mai ales când valențele democratice nu sunt înțelese de parlamentarii români, care sunt începători și nu au o experiență de rutină (Nu s'a întrunit numărul de voturi din cauza unor absențe, tocmai a acelora care erau interesați în a obține majoritatea pentru legislația de reformă a agriculturii).

În această reformă, social-democrații făceau o opoziție dură, pentrucă social-democrația nu este interesată în agricultură, cu precădere din cauza orientării generale a oricărei social-democrații.

Pe de altă parte, UDMR-ul creează greutăți coaliției guvernamentale datorită unor drepturi exagerate acordate populației maghiare minoritare din Transilvania. Nu am fost mirați deci, când liderul PNȚCD, Ion Diaconescu a declarat că UDMR ar trebui să mai renunțe la pretențiile lor exagerate privind unele drepturi.

Un caz mai recent îl constituie lupta împotriva corupției. Valerian Stan, șeful Corpului de Control al guvernului a atacat cu putere trei membri ai coaliției (membri ai Partidului Democrat al lui Petre Roman). Guvernul Ciorbea a fost silit să îl sacrifice pe Valerian Stan pentrucă, altfel, ar fi fost desfăcută coaliția guvernamentală. În felul acesta acțiunea împotriva corupției a suferit o mare lovitură. Și este greu de prevăzut care va fi situația în viitor. În orice caz, social-democrații au câștigat o mare bătălie (deși contravine proiectului inițial al coaliției de a se trece la *"Reforme"*). Însă guvernul Ciorbea nu avea altă ieșire din impas, decât de a-l demite pe Valerian Stan, căci numai așa a asigurat salvarea Coaliției, cel puțin pentru o bună bucată de vreme. Petre Roman a fost necruțător în atacurile sale, cât și în apărarea membrilor săi de partid. Astea sunt riscurile unei coaliții hibride, dar necesară în acest moment istoric, în care s'a format.

Atacurile asupra guvernului sunt aspre, în legătură cu demiterea lui Valerian Stan. Totuși, este greu de afirmat că Puterea a slăbit sau chiar pierdut lupta împotriva corupției. Aici se neglijează un element esențial, pe două planuri separate, dar care sunt totuși legate între ele:

Întâi coaliția, care nu se poate și nu trebue să se desfacă acum, în acest moment critic. Ar fi o mare stupiditate politică pentru țară. Situația coaliției nu poate fi pusă în joc pentru un singur funcționar, oricât de corect și moral ar fi acesta. El poate fi oricând înlocuit cu un altul, dar alcătuirea unei coaliții, chiar dacă nu este un lucru perfect, s'ar face cu mult mai greu.

Pe de altă parte, guvernul a realizat o perspectivă mult mai largă și un temei mult mai solid pentru lupta împotriva corupției, prin înlăturarea lui Cochinescu, primul procuror al țării, care era o mare piedică în dezvoltarea normală a acțiunilor guvernamentale.

Cu o coaliție consolidată pentru o bucată de vreme și cu un nou prim-procuror, guvernul Ciorbea dispune de noi instrumente de refacere a țării, în conformitate cu proiectele inițiale. Opiniile adversarilor nu trebuesc luate în seamă și acuzațiile personale aduse premierului Victor Ciorbea nu vor putea și nici nu trebue să clintească stabilitatea acestui guvern. În acest moment nu există altă alternativă. Ni se par exagerate concluziile unora care așteaptă demisia guvernului actual.

George BĂLAȘU

MĂGUREANU TREBUE ANCHETAT DE URGENȚĂ

Andrei BĂDIN

"CUVÂNTUL ROMÂNESC" a publicat în ultimii ani numeroase articole despre Poliția Politică condusă de Virgil Măgureanu. Am dezvăluit matrapazlâcurile acestuia, atât implicarea în acțiuni de spionare a partidelor politice și amestecul său brutal în viața politică românească, cât și afacerile pe care le făcea folosind structurile Serviciului Român de Informații. Practic, în țară, dezvăluirile noastre au fost confirmate numai de *"ZIUA"*, principalul ziar angajat în demascarea Poliției Politice și a agenților fostului regim comunist. Acum dezvăluirile noastre sunt confirmate și de *"EVENIMENTUL ZILEI"*, care a publicat recent un amplu serial pe această temă, precum și declarațiile fostului director al Serviciului Român de Informații.

Cum era normal, Măgureanu nu a recunoscut tot, dar totuși l-a luat gura pe dinainte și, cel puțin în două direcții, a prezentat dovada pentru care ar trebui imediat anchetat de urgență; în fapt Parchetul General ar fi trebuit să se autosesizeze. Măgureanu i-a spus ziaristului Ilie Stoian dela *"EVENIMENTUL ZILEI"* că a dat informații anumitor concerne financiare. Adică, fostul șef al SRI a recunoscut public că SRI a fost transformat într'un serviciu care, prin informațiile pe care le obținea, servea anumite cercuri de interese financiare din afară, un amestec nepermis și grosolan în economia românească. Aceasta este și explicația prin care unele concerne financiare românești au putut da tunuri mari. Pe baza informațiilor furnizate de Măgureanu, unii s'au îmbogățit.

O altă afirmație a lui Măgureanu confirmă amestecul său în politică. Fostul șef al SRI a recunoscut că a vrut prin 1992 să-l pună în funcția de prim-ministru pe prințul Dimitrie Sturdza. Este o altă afirmație privind încălcarea atribuțiilor legale de către fostul șef al SRI.

În ultimele zile și alte dezvăluiri au apărut. *"ZIUA"* a publicat documente privind implicarea fostului șef al SRI și în prezent în viața publică. Este vorba de faptul că Măgureanu îi dădea ordine șefului Inspectoratului General al Poliției, generalului Pavel Abraham, de altfel destituit în urmă cu câteva săptămâni. Măgureanu îi dădea telefon lui Abraham care îi răspundea: *"Am înțeles. Să trăiți!"* De fapt, această dezvăluire confirmă ceea ce a scris *"CUVÂNTUL ROMÂNESC"* în urmă cu câteva luni: Chiar dacă nu mai este șeful SRI, Măgureanu continuă să conducă din umbră.

ȘOVĂIALA ȘI NEPUTINȚA NOII DEMOCRAȚII

Radu DUNĂREANU

Există pretenția ridicolă că noi Românii de după revoluția de palat din 1989 am fi dovedit că suntem buni creștini, pe baza faptului că am anulat pedeapsa capitală și că nu ne-am răzbunat pe cei care ne-au oprimat, ne-au ucis și ne-au pervertit sufletele timp de cinci decenii.

Se uită că scoaterea din lege a pedepsei capitale nu s'a făcut pe baze creștine, cum ar fi fost de dorit, ci s'a impus pe ușa din spate a legii, după tipicul comunist, de către cei care voiau să-și apere tovarășii de pedeapsa ce o meritau pentru crima de genocid contra poporului român.

Apoi a început falsificarea adevărului, distrugerea dovezilor peremptorii care ar fi pus în spatele gratiilor pe toți cei vinovați, mari și mici, de trecerea unui neam în pragul neființei. Cei puțini condamnați, așa de ochii lumii, au fost eliberați la scurt timp din motive rizibile medicale sau - și mai rău - așazise umaniste.

Așa se face că la ora actuală, foștii comuniști și neocomuniști se lăfăiesc din valoarea bunurilor furate și se bucură de putere sau de imunități parlamentare.

Dacă Albanezii au scos comunismul în afara legii, lucru pe care parlamentarii români nu vor s'o facă pentru a nu deranja pe cei din scaunele capitonate, Cehii au făcut o treabă și mai directă: au verificat cu grijă dosarele foștilor colaboratori cu puterea de ocupație comunistă și i-a informat pur și simplu că nu au voie să ocupe nici un post administrativ sau politic în noua republică. Unii democrați farisei americani au comentat că nu e democratic. Cehii s'au făcut că nu aud și își văd de treabă. În plus, au fost acceptați în NATO, ceea ce România *creștină și neodemocratică* nu a putut să realizeze.

Dovedind un mai adevărat spirit creștin, Germanii au făcut publice dosarele securității lor (Stasi) așa încât fiecare a putut vedea clar din cauza cui a intrat la închisoare sau cine le-a distrus cariera profesională cu informații false. Scopul a fost ca cei vinovați să vină în fața victimelor trecute și să-și ceară iertare.

Mai mult decât atât, citim că, recent, în Berlin, foști șefi comuniști (Krenz, Schabowski și Kleiber) au fost condamnați pentru contribuția lor la ordinele date de a se trage în plin în cei ce încercau să fie liberi, trecând zidul de rușine al Berlinului. Dar au fost condamnați anterior și unii dintre militarii care au tras în victimele fără apărare.

Politicienii noștri însă, prin tradiție, au talentul de neinvidiat de a face lucrurile, balcanic, pe jumătate.

Am înțeles că imediat după Decembrie 1989, folosind inocența și lipsa de experiență a poporului rămas fără conducători viabili (aceștia au fost exterminați prin închisori sau au fost forțați să ia drumul pribegiei), haita de neocomuniști a pus mâna pe putere.

Dar acum, nu de mult, am avut alegeri care, după aprecierile observatorilor vestici au fost libere și democratice, la nivelul condițiilor date. Nu se putea cere mai mult. Deci avem finalmente parlamentari cu dorințe democratice și un președinte, intelectual de data aceasta, care nu se poate compara cu fostul zâmbăreț dela Cotroceni.

S'a făcut ceva pentru vindecarea rănilor încă însângerate ale trecutului?

După părerea mea, nimic sau aproape nimic. Iar asta dovedește odată în plus că așa-zisa nouă democrație e șovăielnică și impotentă, iar parlamentarii aleși nu au depășit stadiul atât de cunoscut caragialesc de a suge repede ce se poate suge, a umple traista personală cât mai repede și apoi a da locul altora care vor face la fel.

Nu e un spectacol ce ne poate face mândri, această comedie de prost gust cu fostul șef al neosecurității, (originea etnică nu are nici o importanță, deși se face caz de ea), care ca un adevărat artist de bâlci mânuiește cu mare abilitate ațele marionetelor politice de așa manieră, încât acestea tremură în pantaloni și nu știu ce să facă pentru a câștiga simpatia fostului securist, simpatie care le-ar asigura o tăcere convenabilă din partea celui care, cu mare măestrie, a copiat dosarele personale ale multora din cei ce azi se bat cu pumnul în pieptul acoperit cu panglici tricolore.

Între timp, victimele comunismului putrezesc în gropi comune uitate, cei în viață îmbătrânesc în sărăcie și tristețea de a-și vedea visurile de libertate ale Țării amânate sine die.

Între timp, infantila noastră neodemocrație se bâlbâie și se clatină pe picioare de gelatină și nu poate face nimic major care să aducă, măcar parțial, satisfacție legală unui popor ale cărui răni nedrepte încă sângerează.

De curând, o intelectuală din USA, specializată în politologie, a publicat o carte intitulată *The Haunted Land*, în care analizează situația politică din țările foste în sfera de influență sovietică și acum se zbat să intre pe făgașul democrației adevărate.

(Aș sugera ca parlamentarii noștri s'o citească cu atenție).

Într'un interviu recent, autoarea este întrebată ce șanse dă acestor țări de a deveni normal democratice. Pornind dela analiza eforturilor făcute de a curăți cancerul vechi comunist, cu mijloace legale, pedepsind penal sau moral măcar pe cei vinovați, autoarea s'a exprimat optimist despre fosta Cehoslovacie, despre Polonia și Ungaria. Fosta Iugoslavie, în mod evident, nici măcar nu a putut intra în discuție. Tragedia este că, după părerea ei, ținând seama de cine ține frânele puterii acum, România, Bulgaria și Albania vor avea nevoie de răstimpul a încă unei generații pentru ca politicienii acelor țări să se poată vindeca de sistemul de gândire totalitar comunist.

E trist. E teribil de trist. Deci să nu ne mirăm că Piața Comună Europeană și NATO se vor gândi de două ori până a considera România aptă de a face parte din comunitatea țărilor democratice.

Să nu ne îmbătăm cu apă rece și să credem că șovăiala și neputința voită a noilor politicieni, ce se pretind democrați, vor putea duce România în secolul 21.

Dacă îi vom lăsa să se lăfăiască în apa călduță a semidoctismului politic, România va continua să rămână în secolul 19.

Poporul român este acela care trebue să decidă.

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada și U.S.A., se pot face *"Cec Poștal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa și alte continente, prin *"Mandat Poștal"* sau *"Cec Internațional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

MECIUL "SEVERIN SPIONII"

Mihaela MOISIN

Politica se desfăşoară în România ca pe un teren de sport, unde se întrec mai mult sau mai puţin sportiv, două echipe bine cunoscute.

Se dau şi pedepse de către arbitri, mai mult sau mai puţin motivate. Când Ticu Dumitrescu a călcat câţiva jucători pe picioare, (adică a cerut accesul la dosarele Securităţii), şi-a primit pedeapsa, fiind nici mai mult nici mai puţin, scos din joc, sau mai exact suspendat.

Ca să contracareze efectul creat în masa spectatorilor de suspendarea lui Ticu Dumitrescu, iată că Ministrul de Externe, Dl. Adrian Severin, jucătorul de centru al *"Scandalului Gilda Lazăr"*, trage acum la poarta tuturor: a liderilor de partide, a directorilor din presă etc., creind un alt efect, *"Scandalul Severin"*.

Cu două săptămâni în urmă, Dl. Adrian Severin, jucător de centru, a făcut o serie de declaraţii, pe care dumnealui le consideră lovituri finale în meciul început cu corupţia, iar ceilalţi jucători, (senatori, lideri de partide sau ziarişti) le tratează ca pe o reală lipsă de seriozitate a Ministrului de Externe.

Dl. Severin a afirmat că un număr de şefi de partide şi directori de ziare sunt slujbaşi ai unor servicii secrete străine. Gravitatea acestei declaraţii a stârnit iniţial un adevărat cutremur în rândul politicienilor şi al ziariştilor. Pentru acest motiv, chiar Preşedintele Constantinescu a cerut D-lui Severin ca aceste afirmaţii să fie documentate şi dovedite.

Dl. Severin a informat că a transmis şi va mai transmite la instituţiile abilitate documentele şi informaţiile pe care le deţine.

În şedinţa de guvern care a avut loc Joi, 2 Octombrie, Ion Caramitru, Ministrul Culturii, a cerut demisia Ministrului de Externe, Adrian Severin, afirmând că Severin ar fi încălcat legea, pentrucă *"a creat o stare de spirit în societate care nu poate să fie decât împotriva unui bun mers al existenţei"*. Pe de altă parte, Ministrul Ion Caramitru apreciază că, în cazul în care Adrian Severin va aduce dovezi indubitabile în sprijinul afirmaţiilor sale, iniţiativa ar fi salutară, însă în cazul în care nu va face acest lucru, el va trebui să se retragă din viaţa politică.

Surse guvernamentale au declarat că, în cadrul aceleiaşi sedinţe de guvern, Adrian Severin nu a prezentat nici un fel de dovezi sau o argumentaţie credibilă; de asemenea Severin a arătatat că nu poate prezenta documente şi nume, întrucât de-abia în acest mod încalcă legea.

Sâmbătă, 4 Octombrie, la Constanţa, Primul ministru a declarat că nu se poate pune problema demiterii Ministrului de Externe Adrian Severin, până când organele abilitate nu vor analiza datele şi informaţiile pe care acesta le deţine. Primul ministru Victor Ciorbea a mai spus că nu cunoaşte deocamdată numele persoanelor pe care Dl. Severin le-a acuzat de spionaj în favoarea serviciilor secrete străine. În plus, Dl. Ciorbea a mai atras atenţia că declaraţiile D-lui Severin sunt făcute în numele său personal .

Luni, 6 Octombrie, Grupul PNŢCD din Senat a cerut demisia lui Adrian Severin, dacă acesta nu va aduce dovezi certe în sprijinul afirmaţiilor sale. Senatorul PNŢCD George Achim a susţinut de asemenea că şeful diplomaţiei ar fi trebuit să spună, în perioada în care a îndeplinit această funcţie, câţi securişti, şi eventual, agenţi străini se regăsesc în rândurile corpului diplomatic. El a adăugat că, dacă Severin nu va da explicaţii în acest sens, va cere o comisie parlamentară de anchetă asupra politicii de cadre MAE.

Directorul Serviciului de Informaţii Externe, Cătălin Harnagea, a declarat Luni agenţiei Mediafax că a primit, din partea Ministrului de Externe Adrian Severin, materialul şi informaţiile referitoare la directori din mass-media şi lideri ai unor partide politice, bănuiţi că au legături cu servicii de informaţii străine. Pe baza celor prezentate, SIE va trece imediat la cercetări şi investigaţii specifice, a mai precizat Harnagea.

După audierea sa de către Comisiile reunite pentru politica externă din Senat şi Camera Deputaţilor, Severin a afirmat că o demisie în acest moment ar fi un act de laşitate şi o încurajare pentru cei vizaţi de acuzaţiile sale.

Toţi spectatorii de pe terenul de sport România, cât şi cei din afara lui, aşteaptă sfârşitul meciului *"Severin-spionii"*. A tras Adrian Severin o lovitură în bară, sau într'adevăr a câştigat meciul, deconspirându-i pe spioni?

BLESTEMATA DE CORUPŢIE

Urmare din pagina 1

efectul că starea economiei româneşti s'a agravat dela o zi la alta.

Dar pe de altă parte, vin zilele când şi lumea moralistă e buimăcită. E buimăcită de revelaţiile Secretarului de Stat Valerian Stan şi de destituirea lui pentrucă el a făcut aceste declaraţii. Stan, omul numit revelatorul corupţiilor politice, a ţinut să dezvăluie cum au fost obţinute case de demnitarii Petre Roman, Adrian Severin, Traian Băsescu, Răzvan Teodorescu şi alţii. Iar aceştia, la rândul lor, ţin să dezvăluie şi ei punctul lor de vedere în calitate de co-guvernanţi ai ţării, făcând parte din guvernul de coaliţie Ciorbea. Şi punctul lor de vedere este că sunt corupţii de urmărit şi corupţii de neurmărit. Ori în alte cuvinte, că sunt corupţii oportune şi corupţii neoportune.

Şi clasificatorul acestor două feluri de corupţii este însuşi Dl. Petre Roman, Şeful Partidului Democrat, care ţine să se apere şi să-şi apere oamenii de pericolul intransigenţei morale a lui Valerian Stan, în descoperirea şi urmărirea fărădelegilor. În fapt, Petre Roman nu admite decât o morală cu măsură, care să nu-l atingă pe el, să nu-i atingă partidul şi oamenii. Dacă e să fie altcumva, ameninţă că se va retrage din coaliţia guvernamentală şi aruncă ţara într'o destabilizare politică. Şi nu poate exista mirare asupra atitudinii D-lui Roman, când este destul de cunoscut că el şi-a început cariera politică în impostură şi vrea s'o ţină în continuare aşa, făcând zid cu imoralitatea. Există însă o mirare asupra declaraţiei D-lui Ion Diaconescu, Şeful Partidului Ţărănesc, pretins şi partid al moralităţii, prin care pur şi simplu se recomandă: să nu se mai discute problema moralităţii legată de revelaţiile lui Stan, fiindcă, dacă o discuţi, nu mai poţi avea guvern. Nu putem crede că răposatul Coposu, fostul şef al PNŢ, ar fi putut fi pentru o guvernare pe bază de sacrificiu a moralităţii sau de moratoriu cu corupţia şi corupţii. Lucruri pe care în chip ruşinos le practică acuma partidul lui.

Faţă de sufocarea societăţii civile în intoxicarea cauzată de corupţii, punerea în forţă a moralei şi a mecanismelor anti-corupţie este singura politică sănătoasă de redresare a ţării. Însă, din păcate, prea multe interese de clanuri politice se împotrivesc actului de justiţie care nu poate fi făcut decât pe criterii ferme şi efecte necruţătoare. Pe o voinţă politică şi măsuri care să nu tolereze cocoloşirea corupţiei şi a corupţilor, oricine ar fi ei. Războiul contra blestematei de corupţii este o probă de ce este sau nu este în stare noua putere. Vechea putere a demonstrat că ea este coruptibilă. Noua putere a promis că ea este în stare să efectueze o deontologie radicală în sectorul corupţiei şi a moravurilor din instituţiile publice, dar demiţându-l pe Stan şi-a călcat promisiunea.

Balaurul blestematei de corupţii are mai multe capete. Iar atâta timp cât nu vor fi arestate şi puse la puşcărie toate aceste capete, corupţia va subzista. De aceea lupta contra ei trebue dusă până la căderea ultimului cap. Ultimele capete sunt de regulă oamenii care au săvârşit abuzuri de corupţie şi apropieri ilegale şi care reuşesc să nu ajungă la sancţiunea legii, impunând destituirea moraliştilor. Un lucru posibil, fiindcă într'o prea mare măsură cei din guvernare fac parte din sistemul care a însângerat şi corupt ţara.

Ţara nu se poate asana decât prin acte ferme şi decisive care să nu lase loc raţiunilor politice de călcare în picioare a moralei, care nu poate tolera o situaţie cu corupţi de neatins şi de nepedepsit. Din nefericire, aşa cum se întâmplă în România.

Eugen BÂRSAN

UN CUTREMUR CARE A ZGÂLŢÂIT GUVERNUL: APARIŢIA UNUI OM CINSTIT

Începem cu o notă: luptătorii anticomunişti din Ţară şi Exil care au plămădit revoluţia, sunt ţinuţi la distanţă de Cotroceni. Pericolul ce-l reprezintă exilul pentru guvernele postrevoluţionare e simplu: Exilul reprezintă: CINSTEA; iar de teama omului cinstit, comuniştii, neocomuniştii şi unii politicieni istorici (dar fără istorie, n.n.) au oferit celor scăpaţi de teroare un curcubeu de acuze: naziști, legionari etc., dar nici Camarila lui Carol al II-lea şi nici dictatorii de mai târziu n'au îndrăznit să acuze pe cei din Exil c'au jefuit România.

Dovadă că omul cinstit incomodează unele fotolii ministeriale, ne-o dovedeşte demiterea D-lui Valerian Stan, şeful Departamentului de Control al Guvernului (DCG). Dl. Valerian Stan şi-a luat rolul în serios şi a început să-i identifice pe cei ce confundau ţara cu propria lor moşie.

Iată *"crimele"* pentru care Valerian Stan a devenit indezirabil:

1) A acuzat pe unii lideri din PD şi PDSR c'au obţinut ilegal locuinţe din fondul de stat (Achiziţiile făcute în baza unei legi fabricate de perechea *"originală Iliescu-Roman"*).

2) A respins acuzele Parchetului General că nu poate începe urmărirea penală a celor patru profitori (inclusiv Dl. P. Roman).

3) DCG avea în curs de cercetare şi alte afaceri dubioase: A) Verificări la societatea Petromin; B) Distribuirea de terenuri unor funcţionari publici şi demnitari. C) Nereguli la Televiziunea Română; D) Nereguli la Spitalul Militar Central; E) Deturnarea de către Ministerul de Interne a unor bani colectaţi pentru sinistraţi etc.

4) Valerian Stan a fost, de asemenea, curios să afle cum au înflorit peste noapte miliardarii şi-a cerut: a) Verificări privind acumularea de averi de către funcţionarii publici din judeţe; b) Nerespectarea declaraţiilor de avere ale foştilor demnitari; c) Verificarea privind folosirea ilegală a unor fonduri în campania electorală, sume care au afectat bugetul statului etc.

Curiozitatea D-lui Stan a înspăimântat pe cei din PD, care au declarat că retrag suportul D-lui Ciorbea în Parlament dacă nu-l elimină pe şeful dela DCG; iar Dl. Ciorbea a găsit spontan, că Dl. Stan e vinovat, printre altele, de *"abateri disciplinare repetate şi foarte grave"*. Acuza că nu-şi înnoadă bine cravata n'a fost menţionată.

Demisia a avut şi o parte bună: a despicat buturuga partidelor:

Adrian Năstase (PDSR): Demiterea lui Stan *"demonstrează că actuala coaliţie funcţionează prin şantaj intern şi, astfel, este sacrificat un om de principiu"*.

Valeriu Tabără (PUNR): *"Puterea s'a întors cu 180 de grade dela promisiunile electorale privind anticorupţia... Oameni ca Valerian Stan, curajoşi şi fermi, sunt rari..."*

Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele AFDPR: Dl. V. Stan a *"radiografiat nişte situaţii iar actele înaintate de el către organele în drept nu au mai fost cercetate"*.

Conducătorii partidelor *"Alianţa pentru România"* (Teodor Meleşcanu şi Mircea Coşea) precum şi *"Alianţa Civică"* sunt de acord că acţiunea lui V. Stan a fost un protest faţă de nesoluţionarea problemelor pe care le-a ridicat cât s'a aflat în funcţie.

Oferim un *"Oscar"* pentru sinceritatea preşedintelui PNŢCD, Dl. Ion Diaconescu, care-şi apără pielea lui şi a prietenilor din CD:

Acţiunea D-lui Valerian Stan este contrară hotărîrii coaliţiei de guvernământ din 1996, care a acceptat UN MORATORIU asupra trecutului. Citiţi încă odată: *"UN MORATORIU asupra trecutului"*.

Este un OM CINSTIT acela care se teme că i se dezvăluie trecutul?

Stroe MOLDOVANU

Sub furtunile tranziţiei

Florin OPREA-SĂLCEANU

Unul dintre cele mai frumoase oraşe ale turismului montan - Sinaia, se afundă tot mai adânc în anonimatul existenţial, economic şi turistic. Cândva plin de exuberanţa vieţii, când mii de turişti îl invadau pentru a-şi petrece vacanţa în orice anotimp, acum pare rupt de restul lumii. Cineva doreşte cu tot dinadinsul să fie aşa. Doar uneori, după luni de agonie, se mai întâmplă să apară un fulger de agitaţie: un simpozion naţional sau internaţional, ca după trei zile de mică agitaţie (vorba aceea:mult zgomot pentru nimic) se lasă o apăsare ca de plumb şi aceeaşi rupere de lume încătuşează sufletul oricui, fie localnic, fie turist de ocazie cu alte treburi prin urbe.

Cum pui piciorul pe peronul gării şi intri prin tunelul sordid şi, după care intri în sala mare a gării, eşti întâmpinat de mirosul greu şi pereţii *"pictaţi"* de *"înţelepciunea"* cretinismului juvenil al celor care vin şi pleacă - turişti de o zi - care vor să dovedească oricui în ce constă *"furia"* lor existenţială, cultura lor de doi bani şi admiraţia pentru zvastică. Ieşind din gară te cuprinde un sentiment presant că nu eşti binevenit. Traversezi strada, urci scările din loc în loc sparte şi eşti însoţit de mirosul greu al ambalajelor întrate în putrefacţie. Ajungi în parcul oraşului, pătat din loc în loc de hârtii, pungi de plastic, resturi alimentare aruncate la voia întâmplării de turiştii de ocazie, tolăniţi pe spaţiile verzi. Fântâna arteziană nu funcţionează (apa a ajuns un lux, deşi nu este zi să nu plouă), iar bazinul ca o gură cenuşie deschisă spre cer, este plin de murdărie. Ochiul îţi este atras de petele-gunoaie create de turiştii vandali, cu aere tâmpe de *"civilizatori"* barbari, deşănţaţi moral care îşi fac nevoile acoperiţi de întunericul nopţii, pentrucă becurile lipsesc cu desăvârşire. Pe ici, pe colo mai întâlneşti un coş de gunoi. Alteori întâlneşti stăpâni cu câini de *"rasă"* pe care îi lasă liberi să îşi facă nevoile pe spaţiile verzi. Asta da educaţie, acceptată tacit de zoofili. Părăseşti parcul şi după o vreme urci scările care duc spre Sf. Mânăstire. Izvorul care te întâmpină la capătul scărilor se transformă în unele zile într'o cloacă, pentrucă turiştii de ocazie lasă în micul bazin resturi alimentare, pahare de plastic folosite, pungi şi alte ambalaje de plastic, iar proprietarii de limuzine, şoferii autocarelor care opresc aici, spală lejeri caroseriile, fără să fie amendaţi de cineva, creind un adevărat focar de infecţii. Nu ştie nimeni ce există în creierul acestor indivizi care impietează acest izvor. Odinioară a fost un izvor al tămăduirii faţă de tot ce este puritate. Urci scările, ajungi în zona Sf. Mânăstiri şi eşti şi aici, pe perimetrul din jurul ei, întâmpinat de gunoaiele aruncate la voia întâmplării de *"civilizatori"* de toate vârstele. Mergi pe drumul şerpuind pe la spatele Sf. Mânăstiri şi pe partea dreaptă, unde începe panta văii, printre brazi, gunoaiele aruncate, intrate în putrefacţie, emană mirosuri pestilenţiale. Treci printre limuzine şi autocare staţionate, urmat la fiecare pas de gunoaiele aruncate de *"civilizatori"* şi urci pe aleea care duce spre castelul Peleş şi Pelişor. Găurile parapetului din stânga aleii sunt pline cu tot felul de ambalaje pentrucă lipseşte cu desăvârşire orice fel de coş de gunoi. Aceeaşi situaţie există şi pe partea stângă a aleii unde începe panta. Pe toată lungimea aleii nu există coşuri de gunoaie, doar la punctul comercial există unul, dar de dimensiuni liliput, plin de resturi.

Comercianţii din zonă spun că de această situaţie este vinovat domnul primar, pardon: tovarăşul primar Scăunaş, fost comunist, ajuns peste noapte *"democrat"*(?!) Când i s'a atras atenţia şi i s'a cerut să instaleze coşuri pentru gunoi în zonă, el a replicat acestora că *"este de acord"*, dar, să se deplaseze ei la primărie şi să le cumpere. Iată un primar care se respectă, care nu mai ţine cont de nici o promisiune din vremea alegerilor pentru funcţia de primar. Deşi este de datoria primăriei să colaboreze cu salubritatea oraşului, aceasta nu se vede nicăieri. Tot datoria tovarăşului primar Scăunaş este să repare parapetul podului căzut de peste doi ani în albia râului, dar *"domnul"* nu are timp de aşa ceva. Nu are timp de fleacuri, ci se *"agită"* foarte *"patriotic"*-pentru a-i primi pe *"distinşii"* oaspeţi guvernamentali, foştii şi actualii *"activişti"* din guvernul foarte *"democratic"*, să le creeze condiţii de *"lux"* pentru sejurul de sfârşit de săptămână în vilişoare discrete şi de ce NU, în Pelişor... De el s'au folosit ei în perioada *"epocii de aur"* şi acum tot ei se folosesc în *"epoca de tranziţie"*. Şi iată că se trăieşte în tranziţie, adică tolăneală între comunism şi democraţie, pentrucă adevăraţii democraţi sunt unu-doi, restul de 90% tot comuniştii care au *"educat"* naţiunea română într'un imens lagăr, timp de 50 de ani de bolsevism.

Într'adevăr, urci spre Pelişor şi ai surpriza să constaţi că s'a instaurat o zonă zero, tixită de limuzine luxoase ale tovarăşilor din Guvern şi este păzită de nemulţumiţii soldaţi-jandarmi. Turiştii de ocazie nu au voie să pătrundă decât în anumite condiţii şi în deplină linişte să nu cumva să fie treziţi din gestaţie *"turcaleţii"* cu creierul *"transpirat"* de atâta muncă, muncă fără un rezultat mai de doamne ajută pentru naţiunea română, adică să fim mai clari: muncă fără eficienţă. Vorba unui localnic sărăcit de tranziţie:

Domnule, de unde au ăştia atâta bănet că eu abia dacă o scot la capăt cu nenorocita mea de pensie primită după o muncă de peste patruzeci de ani? Asta-i dreptate? Tot ăştia de atunci se bucură de toate? După cum se vede treaba Ciorbea ne duce cu... ciorba. Să nu stie prim-ministrul ce fac ăştia?..."

Arunci din curiozitate priviri repezi în jurul complexului unde *"chefuiesc"* foştii tovarăşi şi acum actualii *"democraţi"* şi vezi cum personalul de servire se agită, semn că în restaurant sunt soţiile, fiicele şi fiii noilor *"democraţi"*. Un gând te fulgeră: naţiunea română a ajuns să apeleze la scursorile alimentare dela cantina săracilor spre ruşinea ei, iar noii *"democraţi"* îşi etalează obrăznicia şi opulenţa vieţii îndestulate în Pelişor şi vilelele ascunse. Este o dovadă că naţiunea română continuă să fie batjocura lichelelor roşii. Nu este îndeajuns că şi Preşedintele Constantinescu recunoaşte că: *naţiunea română a ajuns în pragul sărăciei* şi nu s'a făcut nimic. Cât o să existe lichelele roşii în toate structurile statului, sărăcia naţiunii române se va adânci şi mai mult.

Părăseşti zona zero îngândurat şi după o vreme ajungi în centrul oraşului cu rarii citadini la plimbare, cu chipurile umbrite de cine ştie ce gânduri. Alegi drumul spre telecabină, aşa din curiozitate, nu să urci spre Cotă şi imediat simţi nevoia să pleci, pentrucă aceeaşi mizerie te întâmpină. Sinaia nu mai este ce a fost. Şi atunci te grăbeşti să ajungi la gară, pentrucă o noapte dormită la hotel sau aiurea te costă două salarii lunare. Părăseşti oraşul montan zicând în gând: *"Să trăiţi, tovarăşe Scăunaş. Aşa ca pe vremuri"*. Iar sinăienii, care v'au votat şi au crezut în cuvântul Dumneavoastră de comunist că veţi face, că veţi drege ca Sinaia să fie un oraş prosper, curat şi internaţional, deci sinăienilor le zic: *somn uşor şi linişte, cât mai multă linişte pentru o viaţă de sărăcie şi murdărie.*

P.S. Dacă nu-mi credeţi spusele acestea, oriunde vă aflaţi, veniţi să vedeţi cum arată Sinaia astăzi, unde apar cerşetori, unde copii veniţi în excursie, cu sacrificii băneşti din partea părinţilor, datorită condiţiilor precare de igienă din vile, hoteluri s'au îmbolnăvit şi se îmbolnăvesc de boli infecţioase.

CONFUZIA LEGISLATIVĂ ÎNCEŢOŞEAZĂ RELAŢIILE INTRAPROFESIONALE

Nic COLDAN

Nici nu s'au risipit bine aburii *"revoluţiei"* din Decembrie '89 că dezbaterile, ca să nu spunem dezbinările, dintre oamenii legii au luat avânt.

Convinse că, luând puterea, au în faţă un fel de *"Reich de o mie de ani"*, marionetele muscăleşti nici nu s'au mai ostenit (pentru mulţi dintre noii *"legislatori"* era, oricum, o sarcină mai grea chiar decât număratul până la o sută) să edifice un sistem de legi cât de cât coerent, fie el şi adaptat după cel sovietic. O mulţime de acte normative noi, mai ales în domeniul civil şi comercial, au fost promulgate fără măcar a se pomeni de abolirea legilor *"burgheze"* înlocuite. Exemplul clasic îl constituie Codul Comercial Român, rămas, teoretic, în vigoare până în ziua de azi. *"Justiţia"* comunistă l-a considerat căzut în desuetudine prin neaplicare pentrucă, odată ce circumstanţele socio-economice au început să se apropie de cele antebelice, această presupusă *"desuetudine"* să devină ea însăşi desuetă!

Departe de a fi un subiect de haz, situaţia la care s'a ajuns este, oricât de detaşat am privi-o, absolut îngrijorătoare. Chiar juriştii pe care ne-am obişnuit să-i creditâm cu o solidă pregătire profesională, puşi în faţa unor conflicte, nu de legi, ci de concepţii, clachează. Dezbaterile parlamentare, cu participarea activă a unor oameni *"ai legii"* ne oferă exemple pe care, în unele cazuri, le-am numi de-a dreptul dizgraţioase.

Ne întrebăm cum este posibil ca aleşii naţiunii, cu excepţia cazurilor de crasă demagogie, care nici ele nu lipsesc, să-şi pună problema unor regimuri diferenţiate între societăţile comerciale constituite în România, plecând dela origina capitalismului subscris: autohton sau străin? Nu sunt ele, toate, societăţi de drept român, adică societăţi româneşti? Desigur, un rol cheie în cultivarea acestei confuzii a jucat-o şi noţiunea hibridă promovată de regimul comunist, aceea de *"societate mixtă"*, destinată să ascundă faptul că economia marxistă, aflată în comă, avea nevoie de nişte plămâni artificiali capitalişti pentru a-şi trage zilele. Apropierea forţată între proprietatea asupra unui teren şi presupusa extrateritorialitate a curţii unei fabrici cu capital străin - de exemplu - nu ar surprinde din partea unui Corneliu Vadim Tudor sau Ilie Verdeţ. Dar venind din partea unui jurist de marcă, fost preşedinte de tribunal şi membru PNŢCD, precum Domnul Corneliu Turianu, are cel puţin darul de a ne intriga. Şi de a ne pune întrebarea, cum am putea recicla toată această armată de jurişti.

De ce, de ani de zile, membrii ambelor Camere ale Parlamentului României îşi sparg capetele ca să scoată *"legi noi"*, compatibile cu economia pe piaţă şi cu societatea democratică, atunci când există un toptan de legi dinaintea ocupaţiei sovietice, ignorate de sfertodoţii din fruntea statului comunist, legi care nu aşteaptă decât oleacă de lustru şi de modernizare?

Am înţeles, chiar dacă nu am acceptat, ambiţia de tip ceauşist a primelor două parlamente post-decembriste (fără a mai socoti şi circul CPUN) de a *"face totu"*, de a lăsa istoriei *"dovada"* că fără ei nimic n'ar fi putut exista în România. Dar de ce trebue ca această mentalitate să se perpetueze?

Mai nou, alt bucluc: de pe urma economiei etatiste au rămas acei *"consilieri juridici"*, sau *"jurisconsulţi"*, angajaţi ai întreprinderilor sau instituţiilor, atât pentru a veghea la legalitatea (vorba vine!) deciziilor directoriale cât şi pentru a apăra în justiţie interesele unităţii respective. Din motive mai mult sau mai puţin obscure - asta ca să nu le plasăm direct în categoria *"caprei vecinului"*, atât de dragă naţiunii mioritice - avocaţii constituiţi în barouri reclamă *"concurenţa neloială"*, pe care, chipurile, ar face-o aceşti consilieri juridici breslei lor. Se pune chiar problema unei *"legi a consilierilor juridici"* care să delimiteze cât mai strict câmpul lor de activitate. Iar parlamentarii români, dintre care nu puţini sunt avocaţi pledanţi (chestie care ar trebui să explice multe), în loc să caute o soluţie legislativă prin care să şteargă deosebirile artificiale dintre jurisconsulţi şi avocaţi (primii fiind, în multe cazuri, tocmai datorită unei practici mai bogate, net superiori celorlalţi - poate că aici şi stă explicaţia înverşunării celor din urmă), umblă gâfâind după cine ştie ce legiferare complicată şi nefuncţională. Pe cine ar deranja dacă, hai să zicem, *"foştii"* consilieri juridici, ar căpăta statutul meritat de avocaţi cu liberă practică, s'ar organiza în birouri de asistenţă juridică la care societăţile comerciale, instituţiile etc. s'ar abona într'o formă oarecare, ori ar recurge la nevoie, degrevându-şi bugetul de nişte posturi fără utilitate permanentă?

Să vă spunem noi: i-ar deranja pe avocaţii pledanţi care încasează onorarii de milioane pentru preştaţii, în marea majoritate a cazurilor, sub orice critică. Pentrucă, bieţii de ei, nu au, încă practica cerută de noile categorii de cauze, cu care n'au avut cum se întâlni în ultimii zeci de ani. Prcatică pe care, de cele mai multe ori, jurisconsulţii *"de întreprindere"* o au cu vârf şi îndesat.

Dar ne repetăm.

Şi, atunci cine cui face concurenţă neloială? Şi pe spatele cui, mă rog, dacă nu pe cele ale bieţilor impricinaţi?

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE SI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

DIPLOMAŢIA NOASTRĂ LA VARŞOVIA

Radu NICULESCU

Una dintre cele mai importante condiţii ale intrării noastre în structurile NATO sunt considerate schimbările semnificative de personal în structurile SRI, aşa cum *"delicat"* a menţionat Bill Clinton, în timpul vizitei sale la Bucureşti. Totuşi, aşteptările viitorilor noştri parteneri la Pactul Militar Nord-Atlantic sunt mai mari, incluzând şi schimbări în Ministerul Afacerilor Externe. SUA, ca şi celelalte state europene, parţial asigurate în privinţa economiei noastre de piaţă liberă, vor vedea de asemenea cu încredere introducerea unor persoane de încredere în diplomaţia română. Neimplinirea acestor aşteptări, împreună cu până acum nesatisfăcătoarea reformă a armatei, ne pot efectiv bloca intrarea în NATO. Problema serioasă pe care politicienii dela Palatul Cotroceni o au de înfruntat este că, vrând-nevrând deciziile în domeniul politicii externe se iau de către două centre separate. Constantinescu, deşi ca şef al Statului are puterea de a conduce politica MAE conform propriei sale viziuni, trebue să suporte în permanenţă presiunea grupului Roman condus de Dl. Severin. Aceasta produce reale tulburări şi incoerenţă a viziunii noastre de viitor printre vecini, căci interesele P.D. nu sunt de perspectivă pe termen lung şi sunt dominate de jocuri personale.

Una din dovezile cele mai elocvente pe care le putem avea este diplomaţia noastră la Varşovia.

- **Ambasadorul Ioan Grigorescu** - mai demult redactor la Scînteia, VIP în TVR; dorim să reamintim cititorilor noştri că acest post însemna exact să fii cel puţin colonel de Securitate.

Când mulţi dintre noi muream de foame, sau munceam la Canal, el a întreprins, pe banii luaţi din buzunarele noastre, călătorii în toată lumea, printre altele Grecia, Japonia şi Africa de Sud. El îşi începe adesea ziua cu un coniac, ceea ce se repetă apoi, luând în considerare stressul cauzat de munca diplomatică *"grea"* pe care o face. Este foarte interesant că el n'a fost mutat din post în timpul ultimelor schimbări ale personalului nostru diplomatic din ţările europene. Fiind mai întâi omul lui Ceauşescu, apoi omul lui Iliescu, el pare astăzi să fie omul lui Roman, dacă luăm în considerare incredibila sa flexibilitate politică. De altfel, el este suspectat că ar avea un sprijin foarte puternic din partea KGB-ului, pentrucă Ambasada Română din Varşovia este un loc perfect pentru a culege informaţii bine plătite pentru Ruşi. Nu există nici un dubiu asupra acestui fapt. El a petrecut mai mulţi ani la Moscova, în calitate de corespondent al Agerpress. Este interesant că, în aceeaşi perioadă, Iliescu îşi făcea tot acolo studiile politice. Ambii, Iliescu şi Grigorescu au acceptat să devină agenţi sovietici. Este bine cunoscut faptul că cine acceptă o dată să coopereze cu KGB-ul, nu are şansa să se oprească vreodată.

Se pot oare îndeplini planurile Preşedintelui Constantinescu de a crea un puternic bloc România-Ucraina-Polonia, cu o asemenea persoană?

- **Consulul Nicolae Mareş** - Colonel în SRI, mai înainte în Securitate; translator personal al lui Ceauşescu de limba poloneză. Există regula nescrisă că diplomaţii nu pot să stea în funcţie mai mult de trei ori, datorită încrederii în descreştere a partenerilor străini.

Consulul Mareş este deja pentru a cincea oară la Varşovia, călcând astfel orice regulă de politică civilizată. El este cea mai importantă persoană din personalul dela Varşovia şi aceasta nu se va schimba, căci el pare să fie principala sursă de informaţii pentru Securitatea moscovită.

- **Consulul Romeo Raica** - *"a fost odată ca niciodată un ţigan cu un nume curat românesc Raica..."* Bineînţeles că ţiganii sunt o minoritate naţională în ţara noastră şi conform cerinţelor din celelalte ţări democratice, noi trebue să lăsăm aceste minorităţi să participe la viaţa politică a ţării noastre, atâta timp cât sunt loiali ţării şi intereselor naţionale. Oricum, nu există nici o lege internaţională care să ceară ca personalul diplomatic să susţină criminali. Este exact ceea ce Dl. Raica, acest copil din flori, face. El este plătit de ţiganii din ţară să furnizeze paşapoarte false pentru ţiganii hoţi şi criminali căutaţi de poliţia poloneză. El are sprijinul puternic al ţiganilor din ţară, acesta fiind şi motivul pentru care nu este schimbat din funcţie.

Ataşatul cultural Romeo Stanciu - alt ţigan în Ambasada Română. El se bucură de această funcţie de aproape de 20 de ani. Hai să ne gândim cine era trimis la ambasada din Polonia acum 20 de ani...? De asemenea, nu trebue să ne surprindă că această persoană nu face nimic pentru mai buna cunoaştere a Românei şi Românilor de către Polonezi. În Polonia, Român este sinonim cu ţigan, şi această percepţie nu se va schimba uşor. Centrul Cultural Român nu s'a organizat încă, desi există *"planuri"* de 30 de ani. Poate într'o zi Dl. Romeo va străluci într'un alt important domeniu, precum, de exemplu, Decebal Stanciu?

- **Ataşatul Cultural Tudose** - alt securist la Varşovia.

Este evident că nici una dintre persoanele de mai sus nu prezintă credibilitate nici pentru diplomaţia poloneză nici pentru partenerii noştri strategici vest-europeni.

Mai întâi este problema noastră să întreţinem relaţii bune cu Polonia, cel mai important partener al NATO din Sud-Estul Europei postcomuniste. În al doilea rând, lipsa de încredere a partenerilor polonezi faţă de personalul dela Varşovia s'a dovedit recent prin iniţiativa lor de a deschide un consulat român la Wroclaw, condus de Dl. Calonfirescu (o tradiţie înainte de al Doilea Război Mondial).

Un alt motiv pentru schimbarea echipei dela Varşovia îl constituie recentele alegeri din Polonia, în care partidul Solidaritate au câştigat cu majoritate de voturi. Contactele politice actuale ale Domnilor Grigorescu, Mareş, Stanciu şi Raica nu vor fi satisfăcătoare ca să servească interesele noastre la Varşovia pentru următorii doi ani.

Aşteptăm ca Dl. Preşedinte Constantinescu să reglementeze problema personalului român dela Varşovia.

Actualităţi româneşti

Mihai GHEORGHIU

În perioada 1-29 August m'am aflat în România, ca reporter al ziarului nostru, de unde am cules numeroase informaţii generale asupra actualei situaţii la toate nivelele incluzând, bineînţeles, în primul rând viaţa de zi cu zi a cetăţeanului de rând, eternele probleme edilitare ale Bucureştiului, economia internă şi de piaţă răsfrântă nemijlocit prin sarabanda preţurilor exorbitante la mâncare şi mărfuri, inadecvenţele sociale nemaipomenite, distanţarea şi mai ales delimitarea din ce în ce mai vizibilă şi mai ales extrem de dureroasă dintre clase, precum şi mai ales degringolada şi un haos nemaipomenit, care se pare că s'a întins precum o caracatiţă cu braţe interminabile, sugrumând ameninţător procesul de democratizare şi mai ales de redresare, deziderat devenit un fel de *"fata morgană"* a oricărui cetăţean român bine intenţionat.

Tot cu acest prilej, prin bunăvoinţa autorităţilor guvernamentale actuale, am avut fericita şansă de a-mi efectua munca pe plan informaţional, prin realizarea unor interviuri la nivel inalt, efectuate atât la Senat cât şi la Guvern, unde am fost primit demn şi mai ales cu o deosebită simpatie personală, cât şi mai ales pentru minunatul nostru ziar *"Cuvântul Românesc"*, al cărui reprezentant am fost, pe o perioadă de o lună de zile, făcând astfel ca în acest fel, paginile publicaţiei noastre să pătrundă cu mare respect la cele mai înalte *"vârfuri"* ale actualei conduceri democratice din patrie.

Întrucât activitatea mea jurnalistică pe această perioadă este extrem de vastă, extinsă în mai toate domeniile şi mai ales impresionantă, pe numeroase casete ale reportofonului şi ale peliculei nelipsitului film, am să încep primul meu articol, prin generalităţi mondene răsfrânte în viaţă de zi cu zi a Românului şi tot din decenţă profesională, am să las mai la final comentariile astringente, căutând ca la urma urmei, cititorul nostru să tragă singur concluziile de riguare.

Din nefericire, datorită timpului scurt, nu mi-am permis să-mi extind activitatea în afara Bucureştiului şi deci anumite concluzii sunt generalizate prin viziunea asupra capitalei, un Bucureşti frumos, la fel ca întotdeauna, primitor şi extrem de aglomerat dar nobil totuşi, păstrându-şi cu tandreţe, blazonul de capitală europeană.

Bucureştiul, oraşul meu natal, oraşul bucuriilor şi tristeţilor mele, cunoaşte în actuala perioadă de început de democraţie, o democraţie cel puţin bizară, numeroase transformări, extinse la mai toate extremele, dar ar fi dureros de nedrept să nu recunoaştem că actuala imagine a metropolei, este o imagine pozitivă, dominată autoritar, de o frumuseţe înnăscută şi înrădăcinată mai ales de-a lungul timpului.

Desigur că sunt şi o multitudine de aspecte nefavorabile dar conform promisiunii de a nu aborda aceste puncte în acest prim articol, am să amân acest lucru pentru mai târziu.

Oraşul, eliberat nu demult de braţele unei doctrine aberante şi mai ales centralizate, cunoaşte în acest moment, o perioadă de transformări sensibil extinsă la mai toate nivelele devenind în ultimul timp, un oraş *"deschis"*, inundat de valorile pozitive ale pieţelor occidentale în special europene, dar şi de tot ceea ce Occidentul *"aruncă"*, şi din nefericire, sistemul actual destul de pueril şi nepregătit, absoarbe cu lăcomie, în numele unei democraţii *"bănuite"* şi mai ales neînţelese sau ba mai mult, rău interpretate.

Străzile oraşului sunt de-a dreptul invadate de Mercedesuri şi de altfel de tot felul de maşini renumite, deşi prioritară este tot Dacia şi probabil că o să înclinaţi să credeţi că desigur sunt Mercedesuri, dar sunt vechituri.

Daţi-mi voie să vă contrazic, iar dacă totuşi nu o să mă credeţi, vă voi dovedi cu probe în imagini elocvente. Mărturisesc că nu am văzut aşa abundenţă de maşini de calitate, nici chiar aici în America, unde este de altfel patria recunoscută a automobilului şi atunci te întrebi oarecum contrariat: ***De unde, cum şi în ce fel, când toată lumea ştie şi numai este un secret, în ce situaţie precară se zbate România în acest moment?***

Răspunsul există, deşi este ocolit cu abilitate şi perseverenţă tenace, de către mass-media românească care pare a considera acest subiect, *"tabu"* şi îl ocoleşte cu atenţie, amânând inutil unele enigme şi răspunsuri, *"extrem de incomode"*, prin implicarea directă a unor actuali ***"sus puşi", amestecaţi nemijlocit în tenebroasa lovitură de stat din 1989***, act recunoscut în acest fel, actualmente, de către majoritatea Românilor cu care am avut ocazia să discut.

Desigur că *"transferul"* de putere şi mai ales cel *"material"*, au fost sistematic pregătite şi desăvârşite, conform unui plan bine definit, bazat pe tenacitatea şi ferocitatea *"foştilor"*, care imediat s'au protăpit în fruntea unei Românii debusolate, şi zdruncinate atât economic cât şi social, erijându-se în salvatori ai neamului. Elocvente în acest sens, sunt exemplele referitoare la fostul Preşedinte Iliescu şi mai ales la fostul Prim-ministru Roman, cel din urmă fiind practic necunoscut până la momentul respectiv, când s'a autococoţat în fruntea piramidei noilor demnitari ai neamului, un neam gata de a accepta şi a jertfi orice, în vederea unei vieţi libere şi desigur mai bune.

Odată cu aceştia, au pătruns pe aceeaşi platformă *"privată"* familiile, relaţiile, cunoştinţele şi protejaţii acestora, pozând ipocrit în adevăraţi eroi ai naţiunii române, impunători de respect dar *"mulţi"* cu desăvârşire, asupra adevăratelor evenimente ale lui 1989.

Nici acum, în acest moment, nu se pot dezlega tenebrele complexe ale acelei perioade, deşi România se găseşte cel puţin teoretic, sub conducerea primului guvern democratic, dar din nefericire *"pătat"* pe alocuri de o anumită coloratură *"roşie"*, impusă de însăşi legile democraţiei actuale.

Dacă la această nouă clasă de nomenclaturişti profitori, mai adăugăm şi *"corbii"* bişniţari travestiţi peste noapte în noi şi mai ales respectabili oameni de afaceri, noii milionari de carton, profitorii, hoţii, cei care datorită *"tranziţiei iliesciene"* au reuşit într'un timp bine determinat să-şi însuşească în dauna celor mulţi, imense averi, atunci, nu mai avem de ce a ne mira de abundenţa acelor maşini deosebite şi a vilelor superbe protejate cu mare abnegaţie şi devotament, de bodygarzi instruiţi şi încă cu *"ochi albaştri"*.

Imediat după revoluţie, mai toată lumea vorbea şi se aştepta, după cum ar fi fost normal, la stabilizarea monedei naţionale, dar desigur că aceasta nu a mai venit, eforturile vizibile ale guvernului iliescian, condus de un ministru corupt evitând cu obstinaţie acest act, care desigur ar fi anulat irevocabil posibilitatea celor în cauză, de a-şi transforma, desfăşura şi mai ales dezvolta capitalul de care dispuneau anterior, în dauna unei populaţii practic secătuită şi chiar ajunsă la paroxism datorită lipsurilor, dar hrănită artificial cu speranţa unei izbăviri apropiate.

Am să mă opresc pentru un moment a mai dezbate acest punct, din lipsa spaţiului rezervat acestui articol, sub promisiunea că voi reveni şi continua subiectul extrem de bogat, într'un viitor apropiat.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA

O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO

JARO & TEC

UN PREŢ INCREDIBIL

Toronto-Bucureşti şi retur

$ CAD 799

Toronto-Timişoara şi retur

$ CAD 899

EXCLUSIV PRIN TEC Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $3.15Kg. • Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI

• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

TEORIA IMPOZITELOR

- POATE AVEA ROMÂNIA UN BOOM ECONOMIC? -

Mircea STĂNESCU

În urmă cu o lună de zile, Dl. Milton Friedman şi-a sărbătorit cei 85 de ani. Dl. Friedman este profesor emerit la Universitatea Stanford (California), creatorul şcolii monetare dela Chicago şi deţinător al Premiului Nobel în economie al anului 1978.

Prof. Friedman, fiind Evreu, a fost toată viaţa supus presiunilor comunizate şi neosocialiste ale comunităţii evreieşti din America şi Israel. Prof. Friedman este unul din principalii teoreticieni ai economiei de piaţă liberă şi a luptat cu neosocialiştii dogmatici, folosind propriul lor limbaj şi trăgând concluzii clare şi due la adresa absurdelor lor *"teorii sociale"*, el a artătat în permanenţă că ***libertatea economică conduce la libertatea politică***, ceea ce, în multe cazuri s'a dovedit mai rapid într'un regim autoritar decât într'unul democratic.

Ni se pare interesant să prezentăm câteva din punctele mai importante ale teoriei sale economice, în condiţiile în care reformele de piaţă liberă din România sunt *"controlate"* (nu au nimic în comun cu piaţa liberă) şi când România se află din nou pe marginea unei adânci rupturi. Acum câţiva ani, prof. Friedman a dat câteva sfaturi importante fostelor ţări comuniste, printre altele:

"Nu trebue să faceţi la voi o formă de conducere şi o economie aşa cum are Occidentul astăzi când este bogat, ci una aşa cum avea Occidentul când era la fel de sărac cum sunteţi voi astăzi".

Care este sistemul economic sugerat de prof. Friedman?

Acela că libertatea economică înseamnă:

(1) ***Privatizarea*** - libertatea de a alege bunuri şi oferte dela diverşi producători.

(2) ***Concurenţa*** - lipsa monopolurilor şi protecţia naturală a cetăţenilor împotriva lor.

(3) ***Impozite minime*** - libertatea personală.

Să analizăm acum aceste puncte şi să vedem consecinţele pentru România de azi.

1. PRIVATIZAREA

Adevărata semnificaţie a privatizării nu este cea prezentată astăzi în România. Privatizarea presupune o reală liberalizare a pieţii comerciale şi a preţurilor. Nu se permite *"protecţia statului"*. Această *"protecţie"* însemnă de fapt susţinerea afacerilor private ale D-lui X (de exemplu, un om de afaceri, fost comunist) de către colegul său Dl. Y (să zicem Ministru al Comerţului).

O reală liberalizare a pieţii ***nu permite "concesii"***, ca de exemplu în TVR sau telecomunicaţii. *"Concesiile"* sunt dovada cea mai clară a existenţei acelor *"republici ale colegilor"*, acelaşi sistem nepotist pe care şi Ceauşescu l-a promovat.

Este important de subliniat că în teoria capitalului ***nu se face distincţie între capitalul local şi cel străin***. Supermarketul mare va concura cu micile magazine private de alimente indiferent dacă marfa este chinezească sau românească. ***Patriotismul înseamnă a oferi Românilor multe locuri de muncă în acest supermarket, şi nu neapărat de a avea un management românesc.***

Aici există un singur pericol, similar celui pe care România l-a înfruntat înainte de cel de-al Doilea Război Mondial - dacă majoritatea industriei şi sistemul bancar se află în aceleaşi mâini străine.

Ar fi periculos dacă toate punctele-cheie s'ar găsi ***în aceleaşi mâini*** pe o singură latură a spectrului politic. Din fericire, după cum se vede, până acum pe piaţa românească concurează capital coreean, german, american, francez etc., iar acest pericol nu este potenţial. Nu există decât două şanse ca acest pericol să devină real: unul este intrarea în Comunitatea Europeană, iar al doilea este intrarea în NATO. Este evident că aceste evenimente politice îşi au preţul lor.

De ce Comunitatea Europeană?

Până acum România este încântată de C.E. şi nu s'a observat că C.E. îşi are propriile ei probleme. Majoritatea ţărilor participante au guverne social-democrate.

Vrea România într'adevăr să participe? Atunci trebue să se ştie că România va fi tratată ca pe o piaţă de desfacere de 18 milioane, căci nici un politician nu este filantrop. Mai mult, cine spune că intrarea în NATO (care fără îndoială este calea politică corectă pentru România) este în vreun fel legată de intrarea în C.E.? Greşeşte! NATO este în mod clar domeniul USA, în timp ce C.E. se conduce de către birocraţia dela Bruxelles.

Prezenţa României în C.E. nu va stabiliza economia românească, deoarece principala condiţie a intrării este să ai deja o piaţă stabilă!

Nu este un secret faptul că există mari disensiuni şi antipatii între membrii C.E., ca de exemplu între Franţa şi Germania. De asemenea, nu mai este un secret că astăzi peste 50% din populaţia Austriei şi Danemarcei doresc să părăsească Comunitatea Europeană.

De ce NATO ?

Intrarea în NATO este o problemă total separată de intrarea în C.E. Totuşi, politicienii trebue să fie conştienţi de preţul acestei intrări. Unul ar fi obligaţia de a cumpăra echipament militar din USA. Un al doilea preţ va fi necesitatea de a duce o politică *"corespunzătoare"* faţă de Evreii din România. În USA grupurile de presiune evreieşti sunt ***cele mai puternice***. Ele pot bloca cu uşurinţă intrarea României în NATO, dacă nu li se satisfac aşteptările. Până acum, nu trebue să surprindă pe nimeni, că politicienii de origine evreiască (ca de ex. Roman, Severin etc.) fiind la putere, cerinţele evreieşti au fost îndeplinite cu uşurinţă. Subiectul evreiesc este absolut normal când se vorbeşte de privatizare.

Toate social-democraţiile evreieşti sunt fascinate de modelul polonez de conducere - adică o manevră care permite Evreilor şi politicienilor post-comunişti să preia principalele mijloace: mass-media, uzinele, sistemul bancar şi asigurările. O dovadă în acest sens sunt contactele din ce în ce mai intense ale fostei *"opoziţii"* româneşti cu persoane ca: Michnik, Geremek şi Balcerowicz (din fosta *"opoziţie"* polonezâ). De asemenea, acţiunile Fundaţiei Soros par să confirme teza că Evreii români sunt pregătiţi să preia acea parte din prăjitura care nu este încă în mâinile lor.

Toate acestea trebuesc cântărite cu atenţie atunci când se discută intrarea în structurile NATO şi privatizarea.

2. CONCURENŢA

Concurenţa între firme şi lucrători este singurul mecanism capabil să stimuleze calitatea bunurilor şi serviciilor. Existenţa concurenţei nu face decât să scadă preţurile, nu invers. Într'o primă etapă pot apărea unele tulburări, dar mai târziu fiecare producător îşi găseşte locul pe piaţă. Existenţa concurenţei exclude monopolurile şi se reglementează prin legi antimonopol.

Mai mult, concurenţa - ca mecanism de creştere a nivelului de producţie - este de dorit şi în alte domenii: îngrijirea sănătăţii, ştiinţă, servicii poştale. Toate aceste domenii trebuesc privatizate şi, cum este imposibil să se facă într'o clipă, trebuesc introduşi algoritmi de diviziune a salariilor bazaţi pe calitatea şi cantitatea muncii. De exemplu: un lucrător poştal este plătit pentru 8 ore de muncă. Acest sistem nu stimulează serviciile, lucrătorul îşi face treaba *"aşa şi aşa"* ca să ia pensia. Dacă acelaşi lucrător ar fi plătit pe cantitatea de muncă prestată (de ex. numărul de scrisori pe care le ştampilează) situaţia s'ar schimbă diametral. Lucrătorul şi-ar da silinţa să lucreze cât mai mult.

Acelaşi sistem concurenţial se poate folosi în îngrijirea sănătăţii. Este evident că o persoană mai capabilă trebue plătită mai bine şi aceasta nu este domnia *"capitalismului sălbatic"*, ci o regulă de bun simţ. Dacă cineva doreşte să lucreze de 2 ori mai mult ca altul, el trebue plătit de două ori mai mult. Acesta nu va avea ca rezultat decât o creştere a nivelului serviciilor şi acesta este principalul obiectiv al îngrijirii sănătăţii, nu-i aşa?

Un al punct important trebue subliniat acum. Nu toţi Românii consideră natural că trebue făcută privatizarea! Există încă persoane care consideră ca naturală proprietatea de stat (naiba ştie ce o fi însemnând ea?)

3. IMPOZITE MINIME

Acesta este unul dintre cele mai importante aspecte ale pieţii libere. ***Politicianul de dreapta se distinge cu uşurinţă de cel de stânga atunci când se discută acest postulat.*** Social-democraţii cred că impozitele trebue să fie mari pentru a furniza *"protecţia statului"* pentru cetăţeni. Asta duce la o birocraţie mai mare şi lasă banii să alunece printre degetele administraţiei. Apoi *"dublul circuit"* al banilor se face cu ocazia *"redistribuirii"*. În acest fel se demonstrează clar care sunt intenţiile lor reale: ca banii să treacă prin mâinile lor, în timp ce ***politicienii de dreapta vor ca banii să stea în mâna particularului, adică a cetăţeanului.***

Există mai multe motive pentru promovarea acestui sistem de impozite scăzute. Cel mai important este ca *"dublul circuit"* care crează un sistem neproductiv prin timpul care se pierde (impozitele mari furnizează bani care mai apoi se redistribuie cetăţenilor sub diverse forme, ***dar mai întâi se consumă în bună parte de către administraţie***).

Un alt motiv este faptul că impozitele mai mici furnizează banii necesari apărării cetăţenilor. Cel mai important scop al statului este să-şi apere cetăţenii şi nu, de exemplu să *furnizeze cultura*. Lungii ani de comunism şi *cultura* sa au dovedit-o cu prisosinţă... De altfel, acolo unde cuvântul *"stat"* este egal cu *"comun"* este egal cu *"banii nimănui"* deja asistăm la o fraudă. Se vor găsi întotdeauna persoane care să profite.

Banii colectaţi de stat prin sistemul impozitelor trebue cheltuiţi în principal pentru o *armată* şi o *poliţie* puternică şi eficientă.

Pentru cetăţeni este cel mai important să fie în siguranţă în ţara lor şi să fie protejaţi de infractori şi criminali. Restul nu este decât o problemă personală de bunăvoinţă, talent, muncă asiduă. Asta îi trebue României de azi!

Caracteristica cea mai importantă a impozitelor mici (însemnând 5 - 10%) este că aduc cu sine boom economic şi lichidarea şomajului. Aceasta nu este o ipoteză! Cuvintele prof. Friedman ne asigură de aceasta. Atunci când USA au creat un sistem în sec. XIX care astăzi domină aproape toată lumea, impozitele erau de 3%. Un alt exemplu: guvernul canadian asigură impozite scăzute în teritoriile slab populate din Nord, faţă de celelalte provincii.

Calculul este bun: impozitele mici atrag oamenii care ştiu că îşi pot controla singuri banii (şi nu funcţionarul de stat), ştiu că pot produce mai ieftin decât în restul ţării - produsul lor devenind astfel competitiv şi aducând prosperitatea economică.

Şi acum să aducem în discuţie şi teza cea mai importantă a economiei de piaţă liberă: ***impozitele trebue să fie egale pentru toţi cetăţenii.*** Toţi *"democraţii"* susţin că o persoană = un vot. Atunci de ce să nu permitem cetăţenilor să plătească acelaşi procent de impozit pentru bunurile şi serviciile pe care le consumă? Acesta se leagă de postulatul precedent al privatizării: dacă cineva lucrează de două ori mai mult, doreşte să câştige de două ori mai mult, şi nu o dată şi jumătate (din cauza impozitului mare). Acest sistem nu încurajează productivitatea, ***activitatea şi iniţiativa umană sunt înnăbuşite*** şi omul se gândeşte: *"de ce să muncesc mai mult dacă ei îmi iau aproape tot surplusul?"*

Un al exemplu: omul de afaceri cu firma sa proprie care plăteşte impozite mai mici îşi poate dezvolta firma, îşi poate mări cifra de afaceri, poate câştiga mai mult şi poate... angaja mai mulţi muncitori. Şi atunci, în mod natural, scade constant şomajul, se crează noi locuri de muncă şi mai mulţi oameni au şansa să se realizeze!

Hai acum să ne gândim de ce social-democraţii nu doresc un boom economic care este dovedit a apărea ca o consecinţă a unor impozite scăzute. Nu este decât un singur răspuns: ei doresc să pună mâna pe banii ***voştri*** munciţi din greu, banii contribuabilului - să treacă prin mâinile ***lor*** şi să fie *"redistribuiţi"* de ei. În plus, crearea unei reale economii de piaţă ar crea concurenţi puternici, ceea ce ar constitui un mare pericol pentru firmele lor pe care le conduc pentru a fura ***banii statului, adică ai voştri, plătitorii de impozite.***

Fostul comunist - viitor capitalist -

Nu uita, cititorule, că aceştia sunt oameni cinici. Ei nu se gândesc la interesele ţării. Deviza lor *nu este*: *"Prin prosperitatea cetăţenilor către prosperitatea ţării"*.

Deviza lor ***este***: *"Prin munca cetăţenilor către prosperitatea noastră"*.

O concluzie se impune acum. Toate cele de mai sus arată ce înseamnă o reală economie de piaţă, liberă şi nu *"protejată"* de stat. *"Protecţia"* însemnă protejarea buzunarului social-democraţilor şi nu protecţia cetăţeanului. Pentru a avea un boom economic România are nevoie de impozite mai mici!

AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ ÎN ROMÂNIA

Av. George VASU

Constituţia României din 1 Iulie 1866 şi până când comunismul s'a instalat în ţară, prevedea că puterile statului sunt trei; puterea legiuitoare, puterea executivă şi puterea judecătorească. În timpul comunismului în România numai erau *"puteri în stat"*, ci organe şi întreaga putere în *"Republica socialistă aparţinea poporului"*. Ce blasfemie să se scrie aşa ceva, când se ştie că poporul *"era o slugă neplătită"* de statul comunist timp de jumătate de veac.

În Constituţia din anul 1991, azi în vigoare, nu mai sunt puteri în stat, ci *"autoritatea judecătorească, preşedintele, guvernul şi parlamentul ţării"*.

În fine, cum i se spune, ceea ce interesează este că justiţia să fie JUSTIŢIE, mai presus de toate şi de toţi şi să nu fie manipulată de puterea politică, care era guvernul ţării până în Noembrie 1996.

Parchetul General al României, până la înlocuirea lui Nicolae Cochinescu a fost de factură sovietică şi mai ales că el a fost numit în Iunie 1996 de Ion Iliescu pe 4 ani. Acesta a fost obedient până la capăt mentalităţii comuniste. El şi-a bătut joc de justiţie şi judecătorii, care au restituit casele naţionalizate de comunişti, prin aşa zisul *"recurs în anulare"* făcute la Curtea Supremă de justiţie din România. Totul a fost o parodie după 1990, pentrucă ce au făcut instanţele judecătoreşti, au fost anulate de Curtea Supremă de justiţie la cererea Procurorului General N.Cochinescu, în baza *"celebrei"* hotăriri 1/1995 din 1 Februarie 1995, care a dispus că *"instanţele judecătoreşti nu au atribuţia de a cenzura Decretul 92/1956*. Această hotărâre s'a adoptat de Curtea Supremă cu 25 voturi pentru şi 20 contra.

Prin această hotărâre se încălca art. 3 din codul civil, care prevede că *"Judecătorul care va refuza de a judeca, sub cuvânt că legea nu prevede, sau că este întunecată sau neîndestulătoare, va putea fi urmărit ca culpabil de "denegare de dreptate"*.

Prin noua lege de organizare judecătoarească s'a şters caracterul de organizare *"bolşevică"* a Parchetului General al României în sensul că vor fi 16 procurori generali pe lângă Curţile de apel din ţară şi un Procuror General pe lângă Curtea Supremă de justiţie din Bucureşti.

Astfel nu mai este posibil ca Parchetul General să *"fie stat în stat"*. Politica de cadre în justiţie, atât în ceea ce priveşte pe procurori, cât şi în ceea ce priveşte pe judecători, rămâne la dispoziţia Consiliului Superior al Magistraturii. Aceasta este instanţa care propune Preşedintelui Ţării pe viitorii magistraţi, care sunt numiţi de Preşedintele Ţării la propunerea Ministrului de justiţie şi sunt **inamovibili** conform art. 75 din Legea 92/1992. **Inamovibilitatea judecătorului este garanţia obiectivităţii sale.**

După părerea mea, justiţia bine organizată este formată din eminenţi jurişti care nu sunt *"slujbaşi oarecare"*, ci stâlpii unei societăţi prospere. Ei trebue să fie buni cunoscători ai legilor, pentru a putea face dreptate

Continuare în pag. 7

România văzută de pe malul celălalt

Şantajul

Dan-Liviu NICOLAE

Domnitorul A.I.Cuza şi-l alesese drept model pe Napoleon al III-lea. Cel puţin aşa se zice. Tot după cum se zice, Domnul Preşedinte Emil Constantinescu l-ar avea ca model pe Al.I. Cuza.

Ar fi ceva. Să-i redai demnitatea celui obidit, cu un sărut pe obrazul pângărit de împilător. Să te lupţi pentru reforme având alături un Kogălniceanu-Ciorbea hotărît să facă treabă. SĂ MĂSORI, SĂ CÂNTĂREŞTI CU OCAUA CEA DREAPTĂ PE TOATĂ LUMEA !

Ei, aici i-aici !

Să vrei să faci lucrurile astea într'o ţară în care privilegiaţii de alaltăieri (din vremea Împuşcatului) şi-au stupit în sân, după prima spaimă, şi şi-au scos agoniselile tainice la vedere, completându-le cu ceva danii de prin fondurile secrete, devenind *"inginerii financiari"* (adică din vremea lui Zâmbilici). Pentru a-şi face, azi, partide, nu de alta, dar altfel sună, vezi dumneata, o anchetă contabilă ori fiscală împotriva unui *"şef de partid"* curat *"persecuţie politică"*, nu ?

Într'o ţară unde, cum vine vorba despre corupţie, se şi găseşte un funcţionar de ghişeu care a luat Kentul ca să dea un număr de dosar, un medic ce-a acceptat *"plicul"* ca să-şi poată şi el cumpăra un tratat de specialitate *"la zi"*, dar foarte greu se găseşte legea pentru a înfunda autorii unui faliment de întreprindere industrială care nu zicem că n'ar fi meritat, poate falimentul, dar nu în folosul parazitilor economici proliferaţi sub Iliescu şi continuând să prospere sub Constantinescu.

"Consiliul Naţional de Acţiune împotriva Corupţiei şi Crimei Organizate (CNAICCO)". Ce frumos sună, ineficacitate, numele tău! Dacă nici noua Putere n'are spor s'aducă îndărăt *"Cloşca cu pui"* (ce se vede la Muzeul de Istorie nu-i, probabil, decât o reproducere amărîtă, menită a cârpi pe vremuri, oleacă, prestigiul lui Ceauşescu), îşi face singură altă *"cloşcă"*: CNAICCO, ai cărei puişori, din teritoriu, respectiv comisiile judeţene, se dovedesc, în realitate, simple ouă clocite, atât de clocite că până şi Cotrocenii îşi ţin nasul... Nu odată s'a făcut chiar de acolo, de sus, observaţia că aceste comisii judeţene nu reuşesc să fie decât cuiburi de vendete şi răfuieli personale, dincolo de politică sau scopuri de asanare socială...

Iar marii rechini rămân, în continuare, bine-mersi! Cu toate comisiile şi comitetele... Evident, apar, din când în când, şi sinucigaşi. Unul este Valerian Stan, fostul şef al Departamentului de Control al Guvernului. Cu o totală lipsă de instinct de conservare (ori, poate, tocmai pentrucă Dl. Stan nu se vede supravieţuind, nici domnia sa nici România, într'un climat de corupţie generalizată), domnia sa a trecut de-a binelea la curăţenie. Mai bine zis a început să arate unde zace gunoiul. Fapt pentru care Premierul Victor Ciorbea s'a văzut în faţa unei adevărate greve guvernamentale - miniştrii din Partidul Democrat al lui Petre Roman au refuzat să mai participe la şedinţele de cabinet până la demiterea lui Valerian Stan. Demitere care a venit unadouă, pe motivul că... împricinatul n'a venit să ceară voie, mai întâi, dela primul ministru, ca să facă publice matrapazlâcurile feseniste, dar şi pe cele *"democrate"* din vremuri mai apropiate.

Şantajul cu sprijinul la guvernare, practicat de clica Petre Roman, funcţionează din plin, atât Victor Ciorbea, dar şi Emil Constantinescu văzându-se constrânşi să i se supună. De unde şi întrebarea: la ce a servit debarcarea lui Iliescu & Co., dacă vechile păcate continuă să tragă reformele la fund? Şi ce fel de luptă cu corupţia crede Dl. Emil Constantinescu că poate purta, călare pe Convenţia Democrată - o biată Rosinantă căreia încep să i se vadă tot mai tare coastele şi având alături un Sancho Panza (Petre Roman) cu dublă personalitate?

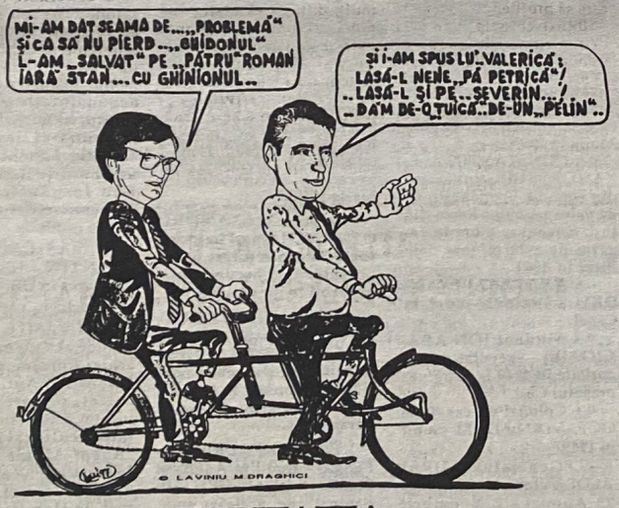

AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag.6

pentru semenii lor.

Pentru a fi judecător, nu e suficient să ai o diplomă, ci trebue şi vocaţie pentru magistratură, *"o chemare'* pentru a face dreptate celor care te solicită. Aşa cum este chemarea de a fi preot misionar sau militar, etc. Cu alte cuvinte în om trebue să fie dezvoltată *"chemarea de a face dreptate"*. Este drept că în timpul exercitării misiunii de magistrat, omul se *"împlineşte în vocaţia lui"*.

După părerea mea, magistratul pe lângă faptul că trebue să fie pătruns de ideea de dreptate, trebue să fie *"foarte citit"*, mai ales în materie de drept. Nu este suficient ce se învaţă în facultate, ci toată viaţa magistratul trebue să citească studieze şi poate şi să în profesia aleasă pentru viaţă.

Am cunoscut în viaţa mea, magistrat care dacă a greşit o soluţie, a fost în stare să ceară organului abilitat de lege, să introducă o cale de atac pentru reformarea hotărîrii sale.

Consider că magistratul trebue bine remunerat de stat, astfel încât să nu poată fi corupt de părţile din proces.

Consider că este bine, ca magistratul să *"se abţină"* de a judeca dacă cunoaşte părţile din proces, *"pentrucă omul este tot om"* şi obiectivitatea poate fi ştirbită.

Judecătorii Curţii Supreme de justiţie sunt numiţi de Preşedintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, pe o durată de 6 ani. Ei pot fi reînvestiţi în funcţie. (art. 13 din Legea 56/1993).

După părerea mea, consider că reglementarea interbelică era mai bună, când magistratul care a trecut examenul de capacitate, devenea judecător *"pe viaţă"*, până la pensionare. Pentru a fi reînvestit după 6 ani de funcţionare la Curtea Supremă, s'ar putea ca magistratul să-şi piardă conştiinţa şi să judece *"strâmb"* sau cum i se impune de *"puterea politică"*, în timp ce magistratul numit inamovibil pe viaţă la Curtea Supremă, după ce a avansat din funcţie în funcţie la instanţele inferioare oferă o garanţie mai mare, privind independenţa magistratului în hotărîrea pronunţată.

George VASU

Arhivă şi adevăr

Ştefan CECATI

VANITATEA LUI NICOLAE IORGA

Nicolae Iorga (1871-1940), publicist, orator, scriitor, om politic, cel mai mare istoric român, profesor universitar, doctor honoris causa al multor universităţi din lume, membru al Academiei române şi al altor numeroase foruri internaţionale, fost primministru şi şef de partid, era nelipsit la orice manifestare majoră a ţării.

După cum se ştie, Carol al II-lea, alt mare vanitos, transformase ziua de 8 Iunie 1930, când sosise pe furiş şi şi-a luat tronul, în ziua naţională a României.

În arhivele statului la fondul Casa regală, se află o invitaţie care a fost returnată către palat. În această invitaţie se menţionează că în tribuna oficială, în rândul întâi, urma să stea regele, moştenitorul tronului Mihai, Primul ministru Gheorghe Tătărescu, patriarhul Miron Cristea şi Ministrul Apărării Naţionale. Deoarece Iorga primise invitaţia, specificându-se rândul doi, a înapoiat-o palatului cu următoarele rânduri: *"Sire, Vă mulţumesc pentru amabila invitaţie de-a participa în tribuna oficială la ziua naţională a ţării, dar din rândul doi, lui Nicolae Iorga nu-i place să privească pe nimeni în fund. Al D-Voastră prea plecat serv, Nicolae Iorga"*.

INSULELE SUNT VECINE. DAR UNA-I RUSĂ, CEALALTĂ AMERICANĂ

Acum câteva mii de ani, insulele erau unite şi formau un pod între continentul Asiei şi al Americii de Nord. Se vehiculează chiar teoria că pe acest pod au venit în America Indienii.

Când au crescut apele oceanului, s'au format două insule, Micul şi Marele Diomede. Micul Diomede este aşezat la 20 de mile de Capul Prince of Wales şi aparţine de Statele Unite, iar Marele Diomede se găseşte la o distanţă de 32 km. de peninsula asiatică Chukotski, şi aparţine Rusiei. Distanţa dintre cele două insule este de 4 km. Deci, o fâşie de ocean atât de îngustă desparte Statele Unite de Rusia.

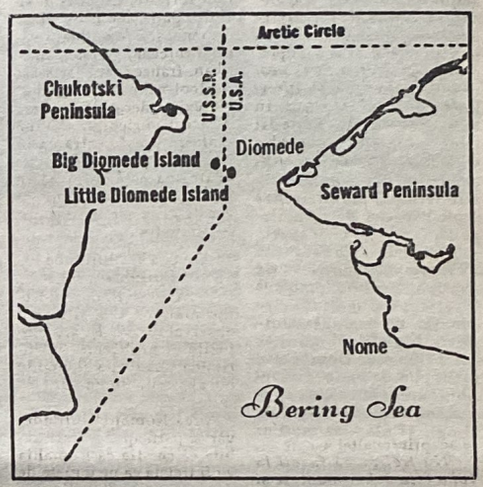

Relaţiile dintre populaţia celor două insule, la început, au fost foarte strânse. Locuitorii mergeau liberi dela o insulă la alta, vizitându-şi neamurile, întrunindu-se la diferite ocazii şi sărbătoreau împreună evenimentele importante din viaţa lor. Dar această legătură a fost oprită în 1948, când Rusia a împins cortina de fier şi a separat aceste insule pe care natura le aranjase alături.

În 1948, când un grup din Micul Diomede s'a dus să-şi viziteze rudele în insula vecină de sub stăpânirea comunistă, oamenii au fost arestaţi şi închişi două luni de zile, oferindu-se ospitalitatea puşcăriilor sovietice.

Astăzi, populaţia acestor două insule continuă să se întâlnească pe ascuns. A rămas chiar obiceiul, că atunci când îngheaţă fâşia de apă ce desparte aceste insule, să se organizeze o petrecere la mijlocul drumului.

SCHEMA UNUI COLECTIV, ŞI REDUCEREA DE CADRE

Undeva în Transilvania, în zona Târnavelor, a fost construit un pod de lemn, care să facă legătura între nişte sate şi în mod special tovarăşii dela raionul de partid, să controleze mai bine procesul de colectivizare a agriculturii. Au fost angajaţi doi paznici, unul ziua, altul noaptea să păzească podul, deoarece ţiganii din zonă, mai ales iarna, puteau fura lemne ca să se încălzească.

Într'o zi, unul din paznici, vine la primărie (adică sfatul popular) cu Scînteia în mână şi le spune că nu se aplică linia partidului şi el va reclama. A citit, conform codului muncii, ziua de lucru este de opt ore, deci trebue angajat şi al 3-lea paznic. N'o făcea dezinteresat, se gândea că şi un nepot de-al lui să mănânce o pâine.

Dar aceşti paznici trebuiau controlaţi şi atunci a fost numit un şef peste ei Omul a cerut să i se dea o şaretă şi un cal, căci făcea şi pe vizitiul. Apoi a fost angajată o secretară, aceasta nu bătea la maşină şi a fost angajată şi o dactilografă. Trebuia cineva de meserie, care să întocmească statele contabile. Schema a crescut cu o contabilă şi o persoană ca să verifice ce întocmea contabila. Dar toţi aceştia trebuiau verificaţi, să nu pătrundă în mijlocul lor, vreun duşman al poporului şi astfel a apărut şi tovarăşul dela cadre. Să nu lungim vorba, serviciul avea acum 12 persoane. Deci, se crease o adevărată instituţie. Toţi se simţeau bine, leafa mergea, îşi făceau cafeluţe, o ţuiculiţă, un colectiv simpatic, care nu făcea greutăţi partidului. Din când în când plecau să controleze dacă paznicii îşi făceau datoria, dar nu câte unul, şeful cu secretara, cel dela cadre cu durdulia dela financiar, mai făceau şi ore suplimentare, mergeau în control şi noaptea. Paznicii ştiau cum trebue să-i primească pe şefi, aveau un grătar, aprindeau focul, mai prindeau câte o gâscă, câte o raţă, care veneau să se scalde în jurul podului.

Dar tovarăşul Ceauşescu trebuia să plătească datoriile către imperialişti, toţi trebuiau să facă sacrificii. A venit un ordin drastic, schema trebue redusă cu 3 persoane şi nici o discuţie pe această chestiune. După multe şedinţe, unde colectivul s'a certat zgomotos, fiecare îl avea la mână pe celălalt. Contabila zice, fiţi deştepţi, îi sacrificăm pe cei 3 paznici, şi totul se rezolvă. Podul a rămas fără paznici. S'au mai furat lemne din el, dar cu precauţiune se putea trece.

A venit revoluţia, paznicii i-au reclamat pe cei rămaşi, au fost reangajaţi, Iliescu nu lăsa pe nimeni pe drumuri, dar au mai fost prin sat nişte fete care în noaptea revoluţiei au fost la un bar în oraşelul cel mai apropiat, nu ştim ce-au făcut în noaptea aceia, dar şi-au scos certificat de revoluţionar şi schema a crescut la 16 persoane.

Acum tremură tot colectivul, căci guvernul Ciorbea, este pus pe economii drastice, altfel nu intrăm în NATO şi în Consiliul Europei. Riscă să intre în şomaj. Unii au avut ideea să privatizeze podul şi să ceară taxă, să-şi poate scoate leafa. Alţii au început să corespondeze cu unii plecaţi în Germania şi în America, să-i sprijine financiar, să găsească o soluţie.

Au venit zile foarte grele, nu se poate ca pe timpul Împuşcatului, să dai afară pe paznici şi totul să se rezolve. Situaţia de azi este mult mai complicată.

Aflăm din surse sigure, că la Universitatea Craiova, trebuiau făcute reduceri de cadre, care după două luni de discuţii, s'au finalizat prin darea afară a patru femei de serviciu.

CONSTANTIN VOICESCU

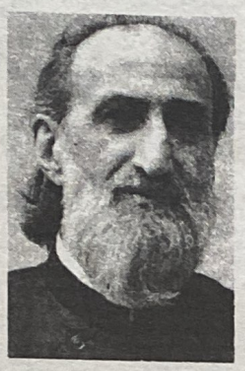

De ziua naşterii Maicii Domnului, 8 Septembrie 1997, o maşină cu viteză nebună a pus capăt vieţii pământeşti a părintelui CONSTANTIN VOICESCU, preot cu crucea'n frunte, un mare duhovnic al României. Părintele se întorcea dela Mislea, unde ţinuse neapărat să meargă şi să slujească liturghia în biserica înălţată la închisoarea unde pătimiseră atâtea femei române. Pe şoseaua Ploieşti-Bucureşti, autobuzul a făcut un popas şi părintele a traversat spre o fântână. Un Audi ce gonea cu peste 130 pe oră l-a lovit năpraznic şi l-a ucis pe loc. Se împărtăşise cu puţin timp înainte la liturghie. Cu câteva zile în urmă se spovedise, la duhovnicul sfinţiei sale, părintele Arsenie Papacioc dela Techirghiol.

Părintele Constantin Voicescu avea numai 73 de ani. Era, din 1976, paroh al bisericuţei din strada Sapienţei, cu hramul Adormirii Maicii Domnului. Era pâinea lui Dumnezeu, preot plin de har şi duhovnic genuin, la care se spovedeau deopotrivă oameni simpli şi mari oameni ai ţării, copii, tineri, vechi camarazi de suferinţă, personalităţi politice şi culturale. Blând, neobosit. neînfricat, mereu încrezător în puterea binelui şi a rugăciunii, era lumina celor pe care îi călăuzea, îndemnându-i să nu deznădăjduiască nici o clipă. Avea sute, poate mii de fii duhovniceşti, pentru care găsea mereu vreme de sfat şi spovedanie. Sfatul de căpetenie al sfinţiei sale era să ne spovedim şi să ne împărtăşim cât mai des şi să ţinem negreşit toate sfintele sărbători. Era un preot foarte activ, model misionar, deopotrivă ajutător al sărmanilor şi îndrumător al conducătorilor creştini ai ţării, pe care i-a ajutat să ajungă la putere. Preot de spital, la aşezământul *"Christiana"*, le-a dat ultima împărtăşanie înţeleptului Petre Ţuţea şi mamei Sica, profesoara de religie Anastasia Popescu. Membru de frunte al Alianţei Civice, lupta cu seninătate şi graţie pentru renaşterea României.

Părintele Constantin Voicescu a fost deţinut politic vreme de 14 ani şi student la Istorie-Geografie, a avut revelaţia preoţiei în închisoarea Tg. Ocna. După eliberare a urmat Teologia, găsindu-şi vocaţia de taină.

L-au plâns cu lacrimi de copil mulţime de credincioşi, fii duhovniceşti rămaşi orfani şi nemângâiaţi. L-au plâns cei trei copii ai săi, dintre care unul preot, ginerele, tot preot şi nenumăraţi nepoţi. L-au plâns oameni de rând şi demnitari. L-a plâns şi Preşedintele Constantinescu, care era în China şi a trimis un mesaj mişcător. Cortegiul funerar s'a oprit în Piaţa Universităţii, loc drag părintelui, loc sfânt. La Cernica, unde a fost înmormântat alături de preoteasa lui, l-au prohodit peste douăzeci de preoţi. Mormântul i-a fost acoperit cu un munte de flori.

Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească pe părintele nostru drag, CONSTANTIN VOICESCU! Şi să-i îngăduie să se roage din înaltul sfinţeniei pentru noi păcătoşii.

Roxana IORDACHE

RĂZBOIUL DINĂUNTRU

—— Alexandru NEMOIANU——

În Noembrie 1996, o pagină întunecată din istoria Neamului Românesc s'a încheiat. Se poate spune că atunci s'a pus capăt unui crâncen război de supravieţuire. Căci, vreme de peste cincizeci de ani, o luptă crâncenă s'a dus între Neamul Românesc şi puterile întunecate ale iadului bolşevic.

Trebue din nou şi din nou subliniat că atunci când vorbim de Neamul Românesc înţelegem pe Românii care trăiesc în timpul istoric curgător, dar lor le alăturăm trecutul lor şi valorile naţionale şi creştine care mereu i-au definit. Vreme de cincizeci de ani, comunismul şi toţi cei care i-au stat complici au urmărit să nimicească şi să arunce în uitare, pe toţi şi tot ce susţinea identitatea românească şi valorile ei naţionale şi creştine. În războiul anti-românesc pe care l-au dus, bolşevicii au folosit cele mai mârşave mijloace imaginabile: minciuna, teroarea, asasinatele în masă, etc. Chiar şi după revolta naţională anti-comunistă din Decembrie 1989 comuniştii au aflat mijloace prin care să rămână aninaţi la putere şi au aflat modalităţi prin care să continue să facă răul pe care erau programaţi să îl facă. Acest rău înseamnă dezastrul economic pe care îl vedem, corupţia obscenă care paralizează voinţele, criza morală şi de conştiinţă.

Dar după ce comunismul şi neo-comunismul au pierdut administrarea ţării, ne putem întreba care este pericolul cel mai mare care ameninţă azi Neamul Românesc şi societatea românească. Acest pericol este războiul dinăuntru. În momentul de faţă, Neamurile sunt mai puţin ameninţate din afară, dar în schimb, ele sunt manevrate şi stăpânite prin războaie interne.

În clipa de faţă forţele organizate ale comunismului din România au fost, dacă nu nimicite, atunci măcar puse în defensivă. Personal, mă îndoiesc că într'un viitor previzibil neo-comuniştii de tipul lui Ion Iliescu-Bâtă vor mai ajunge să administreze România. Dar lucrarea diabolică făcută de comunişti şi de urmaşii lor neo-comunişti va continua să se manifeste. De fapt, Neamul Românesc este confruntat cu două pericole şi două rele, iscodite, în opinia mea, de aceeaşi voinţă întunecată.

În primul rând avem de a face cu cei care au comis crime, politice şi economice, în vremea comunismului şi a neo-comunismului: dela torţionarii securişti la *"minerii"* lui Iliescu-Bâtă, dela neo-ciocoimea corupţiei la diversioniştii ideologici. Într'un anume fel, răul pe care îl fac cei pomeniţi mai înainte, rău care nu trebue neglijat, este mai lesne de recunoscut şi de înfruntat. Dar la asta se adaugă răul pe care îl face o altă categorie încă şi mai periculoasă. Este vorba de răul făcut prin *"elita de mahala"*. Acestei *"elite"* îi aparţin cei care s'au format sub semnul anti-naţionalismului obscen promovat de bolşevici şi cei care s'au adăpat cu sete şi din bună voie din fierea sordidă a secularismului fanatic. Aceşti indivizi, care au atestate cărturăreşti, uneori impresionante, sunt caracterizaţi prin amoralism şi ei s'au pus *"in corpore"* în solda unor fundaţii care, teoretic, ar promova o societate *"deschisă"* (deschisă, până una-alta, oricui dar mai puţin intereselor româneşti). Această *"elită de mahala"*, prin cei ce îi aparţin, se întrece în a produce lucrări în care tot ce este românesc este insultat la limita cea mai de jos a obscenităţii. (Este suficient să atragem, cu scârbă, atenţia asupra celor publicate sub condeiul lui H.R. Patapievici).

Răul pe care îl fac aceste suflete bolnave scriind istorii, cu bibliografie selectivă şi corijenţe la adevăr, sau *"arhipelaguri"*, în care la comandă sunt fabricaţi

Continuare în pag. 9

ÎN NUMELE VICTIMELOR COMUNISMULUI

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

WASHINGTON D.C.

Putem avea un MOMENT DE ADUCERE AMINTE pentru prieteni, rude apropriate, cunoscuţi?

În vederea completării datelor necesare pentru Memorialul Victimilor Comunismului din Washington D.C. RUGĂM pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei în diverse închisori, domicilii obligatorii, pentru persoanele amintite mai jos sau a altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date. Avem *"parţial"* informaţii dela prieteni sau familie, dorind să le completăm cât mai exact, pentru a fi incluse în fişierul de date.

- • Avocat IONEL ALBU - Buzău, candidat ca deputat în anul 1946 din partea tineretului, mort în lagărul de exterminare dela Capul Midia în 1953.

- • Episcop VASILE AFTENIE - Episcopul Munteniei şi Vicar general al Bucureştiului, născut pe data de 14.07.1899 în comuna Lontromu, omorît în timpul anchetei la Ministerul de Interne pe data de 6 Mai 1951 (?), deoarece nu a acceptat să renunţe la credinţa sa (greco-catolică). Astăzi, mormântul lui este loc de pelerinaj la cimitirul Belu-Catolic dela Bucureşti.

- • CORNEL ADAMEŞTEANU - original din Tg. Jiu, mort în închisoare.

- • ? ALEXA - gardian în temniţa Aiud, a fost arestat pentrucă ajuta deţinuţii, imediat după eliberare a fost omorît de Securitate.

- • ? ALEXANDRACHE - învăţător, fost senator de Tutova, a murit în lagărul de exterminare dela Capul - Midia în 1953.

- • CONSTANTIN ALEXANDRESCU - învăţător din comuna Bogdăneşti, de pe valea pârâului Raşca din jud. Suceava, mort în lagărul de exterminare dela Bicaz în 1951.

- • ANDREI ALEXANDRU - inginer, mort la Canal.

- • Student ION ABACIOAIEI - executat de Securitate în 1949 la marginea oraşului Cluj.

- • Colonel de cavalerie OCTAVIAN ADAM - mort în 1949.

- •Generalul AUREL ALDEA - fost ministru între 23 August - 2 Noembrie 1944. Condamnat la muncă silnică pe viaţă în procesul *"Sumanele Negre"* socotit conducător al mişcării de rezistenţă. A murit în temniţa dela Aiud în luna Februarie 1949.

- HORSTI CRISTOH - elev de liceu, condamnat la moarte pentru acuzaţii fabricate şi exagerate printre care şi aceea de a fi nazist, cu toată vârsta lui fragedă. A fost executat.

- • GHEORGHE CRISTOPH - student, executat în 1953 la Jilava, ca participant la un complot care urmărea să arunce în aer tribuna cu guvernul comunist.

- Inginer naval DINU CHIROVICI - studii în Anglia, condamnat pentru încercare de plecare din ţară, cu complicitatea unui aviator agent al Securităţii, la 10 ani de închisoare. După expirare, în anul 1959 a fost ţinut în domiciliu obligatoriu în balta Brăilei.

- Avocat JAN COHEN-secretarul partidului Sionist, condamnat la moarte. A fost la MAI şi Piteşti de unde se pare că a fost eliberat şi răscumpărat după 5 ani de Israel.

- Ziarist LEONARD KIRSHEN - condamnat pe viaţă, a fost la MAI, Jilava, Gherla etc., fiind eliberat după 8-10 ani şi probabil răscumpărat de Englezi.

- DI. ANTON GALOPENŢIO - avem numai numele.

- Inginerul DIMITRIE GHEORGHIU - fost director al Creditului Minier. Condamnat la o pedeapsă îndelungată. Scurt timp după condamnare, soţia a fost încunoştinţată că s'ar fi sinucis în închisoare. Noi ştim cu toţii condiţiile de *"sinucidere"*.

- RADU IONESCU - condamnat ca membru conducător al tineretului Partidului Naţional Ţărănesc. Cu toate că a înfruntat condiţii extrem de grele de anchetă, nu şi-a divulgat colegii de luptă politică, reducând la minimum numărul arestaţilor.

- • RADU LECA - fost ministru, mort la Aiud (?).

- BEBE LENGUCEANU - nepotul lui Duiliu Zamfirescu (fiul lui Buncole Lenguceanu), condamnat pentru complot şi mort în închisoare.

- Avocat BOBBY MANACHIDE - eliberat din închisoare (dela Canal) şi a murit după aproape o lună în condiţii necunoscute (în jur de 1960).

- Avocat ALEXANDRU OTULESCU - mort în închisoare în împrejurări necunoscute, dată necunoscută, probabil în jur de 1960.

- DI. ANDREI POPA-fost ofiţer până în 1952 când a fost arestat, fiind implicat în procesul partidului sionist. A fost la: MAI, Malmeson, Jilava şi Caransebeş.

- Economist AUREL POPESCU - studii în Anglia şi Statele Unite, arestat şi condamnat, cam aceleaşi motive cu Lelia Urdăreanu, soţia sa. Eliberat din închisoare a fost găsit mort pe stradă, din cauză de *"boală"* (probabil victima faimoaselor *"echipe de intervenţie"* nocturne ale Securităţii române).

- Economist (?) GHEORGHE RETEGAN - fost director la statistică în Bucureşti, a fost la MAI, celula 13 Jilava şi...

- DI. STĂNESCU GHEORGHE - născut în 1907, domiciliat în Ploieşti. A avut domiciu obligatoriu din 1947 până în 1950 în apropierea graniţei cu Tito (Iugosalvia), din 1950-1956 domiciliul obligatoriu în Munţii Făgăraşului la exploatări forestiere. Mort în 1989.

- LELIA URDĂREANU-POPESCU - sora fostului mareşal al palatului regelui Carol II-lea - Ernest Urdăreanu. A fost arestată şi condamnată în repetate rânduri, făcându-se presiuni neîncetate atât pentru confiscarea banilor pe care îi depusese în Elveţia, cât şi mai ales pentru îndeplinirea actului *"patriotic"* de întregire a vistieriei familiei Ceauşescu, prin convingerea fratelui ca să-şi aducă din Portugalia bunurile rămase dela regele Carol II.

- Ing. NIKI VASILESCU - (supranumit şi Colorado). O mare pondere în agravarea sentinţei la moarte, a avut-o faptul că admira deschis succesele tehnologiei americane şi avea studiile în Statele Unite. Ţap ispăşitor pentru lucrările dela Canal.

- Arhimandrit VASILACHI MITROFOR HARALAMBIE - fost predicator al Mitropoliei Moldovei şi Stareţ al Mânăstirilor Cernica şi Neamţ şi Exarhul Mânăstirilor Patriarhiei din Bucureşti dela Antim. A fost trimis de Patriarhul Justinian în eparhia Huşului din Schit şi dela parohii, după ce a venit la schitul Pocrov ca vieţuitor. În anul 1959 a fost scos din călugărie şi din preoţie şi trimis la Vutcani - jud. Fălciu de unde a fost arestat, condamnat la 7 ani. Dela Jilava a fost dus la Gherla unde după 2 ani a murit (1962) pe masa de operaţie; directorul chirurg Dr. Popescu Argeş l-a operat fiind în stare de ebrietate (din declaraţiile deţinuţilor care au asistat la măcel). În miez de noapte a fost dus şi îngropat în Cimitirul închisorii dela Cărămidărie (Gherla), 1962. I-au fost luate peste 10 manuscrise despre care nu se ştie nimic.

- VASILACHI CONSTANTIN - institutor la Iaşi, mort în URSS.

- Arhimandrit Dr. VASILACHI VASILE - fost predicator al Catedralei Patriarhiei Române şi Stareţ al Mânăstirii Antim din Bucureşti pe care a restructurat-o înfiinţând şi societatea culturală creştină *"Rugul Aprins"*. Mutat la Mânăstirea Neamţ, la Mânăstirea Moisei (Maramureş), la Horaita şi Schitul Pacrov din Munţii Neamţului. În 1959 scos din călugărie şi preoţie împreună cu peste 300 (monarhi) din Mitropolia Moldovei, trimis în satul Vulcani, jud. Fălciu, apoi arestat, condamnat la 8 ani. Odată cu arestarea i s'au luat peste 20 de volume de manuscrise religioase şi peste 40 de cărţi tipărite. A trecut prin Jilava, Luciu Giurgeni, Balta Brăilei (la dig) apoi la Gherla de unde a fost eliberat în 1964. După multe probleme a reuşit să fie chemat de Episcopul Victorin în 1968 în Statele Unite, unde oficiază şi astăzi la Biserica Sf. Nicolae din New-York

Ing. Dan NOVACOVICI

• pentru persoanele ce sunt incluse în listele apărute în *"Memoria"* şi prezentate de Dl. Cicerone Ionitoiu, cu date incomplete, vă rugăm dacă puteţi să le extindeţi şi detaliaţi.

CRIZA DE ULEI DIN ROMÂNIA

Interviu cu Domnul Director General al Societăţii Comerciale "SOLARIS" S.A. din Bucureşti luat pe data de 28 August 1997, de corespondentul nostru Mihai Gheorghiu

După cum am promis, începem cu acest număr al ziarului nostru seria de interviuri şi reportaje efectuate în Bucureşti, România, în luna August 1997. Din nefericire, pe lângă numeroasele aspecte îmbucurătoare pe care le-am constatat şi desigur le-am apreciat în această perioadă, am fost nevoit să consemnez şi o serie de neconcordanţe, care încă mai grevează negativ imaginea României dar mai ales viaţa de zi cu zi, a cetăţeanului de rând, care nu este deloc de invidiat. Din motive de spaţiu, am să trec peste formele de convenienţă şi am să abordez direct, aşa zisul *"fenomen"* al crizei de ulei, fenomen de altfel mult analizat şi dezbătut de presa şi televiziunea română, la acel moment, ocazie când însuşi Domnul Director Aurel Ilinca, a apărut pe ecranul TV.

Prin bunăvoinţa şi amabilitatea dumnealui, am obţinut şi eu, pentru paginile ziarului nostru *"Cuvântul Românesc", interviul de mai jos:*

-Reporter Mihai Gheorghiu: - Bună dimineaţa, Domnule Director!

- **Dl. Dir. Aurel Ilinca:** - Bună dimineaţa Domnule reporter!

- **M.G.** - Încă dela începutul acestui interviu, ţin să vă mulţumesc pentru amabilitatea de a mi-l acorda. Pentru început aş dori să ne spuneţi câte ceva despre întreprinderea pe care o conduceţi; mă refer la vechime, gradul de eficienţă actuală, producţie zilnică etc.

- **A.I.:** -Vă mulţumesc şi eu de asemenea Domnule Gheorghiu, pentru intenţia de a-mi lua acest interviu, este o onoare penru mine, să relatez câte ceva despre *"societatea noastră comercială"*, într'un ziar românesc din străinătate, cum este *Cuvântul Românesc.*

"Solaris S.A.", este practic continuatoarea tradiţiei în industria de ulei a fabricii *"13 Decembrie"* din perioada socialistă şi mai mult, este continuatoarea tradiţiei fabricii *Asan*, care de fapt a fost prima fabrică de ulei, fondată în România, în anul 1853. Deci, putem spune, că avem cea mai bogată tradiţie în industria de ulei românească, revoluţia din 1989, pe noi ne-a prins într'o situaţie deloc de invidiat. Era practic una dintre cele mai vechi fabrici de ulei, cu tehnologie depăşită din punct de vedere fizic şi moral şi numai cu ideea şi cu proiectul de a ne transforma într'o unitate modernă, modernă în sensul celei mai de vârf din România.

După 1992, reuşim să convingem două bănci de stat, de viabilitatea proiectului nostru de construire a unei fabrici noi, şi am demarat procesul modernizării şi retehnologizării societăţii comerciale, prin construirea practic pe teritoriul uneia dintre cele două unităţi, a unei fabrici noi, moderne şi cu capacitate net superioară. În momentul de faţă, ne prezentăm ca una dintre cele mai puternice fabrici de ulei din România, capacitatea noastră de prelucrare, depăşeşte cinci sute de tone seminţe pe zi, rafinăm şi îmbuteliem şaizeci de tone de ulei şi cam atât...

- **M.G.:** -Spuneţi-mi vă rog, D-le Director câţi salariaţi are fabrica în acest moment şi câţi aţi avut mai înainte?

- **A.I.:** - În momentul de faţă avem circa două sute cincizeci de salariaţi şi asta din motivul lipsei materiei prime în această perioadă, respectiv dintre cele două campanii, stocul de seminţe din recolta anului trecut s'a epuizat, suntem în aşteptarea noilor cantităţi de seminţe care urmează să se recolteze peste o săptămână sau două, deci activitatea la unele din secţii este oprită, reducerea sau gradul de ocupare a personalului ar fi trebuit să fie mai mică însă, noi, pentru a ne putea păstra nucleul de bază al personalului, ne-am implicat şi în activitatea de distribuţie a produsului nostru şi în activitatea comercială, utilizând personalul în aceste activităţi şi, practic, estompând influenţa negativă a lipsei de resurse de materii prime. În mod obişnuit şi chiar în momentul de faţă, noi facem preparativele pentru angajarea restului de personal, numărul angajaţilor noştri se cifrează la circa cinci sute şi cincizeci, incluzând în aceasta şi o unitate din Văleni, care îmbuteliază uleiul produs de noi. Ne-am orientat către această formă deoarece judeţul Dâmboviţa este deficitar în producţia de ulei şi am considerat de altfel ca fiind o formă mai uşoară de a distribui produsul nostru în acea zonă.

- **M.G.:** - Spuneţi-ne Domnule Director, care sunt perspectivele de viitor ale fabricii şi care este situaţia actuală a privatizării în acest moment?

- **A.I.:** - În momentul de faţă, societatea noastră comercială este privatizată în proporţie de şaizeci la sută, prin metoda de privatizare în masă, deci prin cupoane, această majoră parte fiind deţinută de proprietarii acestor cupoane, iar restul de patruzeci la sută, este proprietatea fondului proprietăţii de stat. Deci, în momentul de faţă suntem preponderent privatizaţi şi se pare că există şansa ca *"fondul proprietăţii de stat"*, să-şi vândă pachetul de acţiuni unui investitor strategic, deocamdată nu s'au ivit tratative serioase din acest punct de vedere. Pe noi ne-ar avantaja varianta acestui investitor strategic, dat fiind faptul că pentru moment, cel puţin până în această perioadă, *"Fondul proprietăţii de stat"* n'a avut nici forţa necesară şi nici intenţia de a ne sprijini major în efortul nostru de retehnologizare, ca dovadă în acest sens, nebeneficiind până în acest moment de nici un leu, din fondul proprietăţii de stat, dar şi în această situaţie sunt sigur că societatea noastră dispune, şi pe termen lung şi pe termen scurt de posibilitatea de a se regenera, de a fi rentabilă în funcţie de investiţie, profit şi competitivitate, factori indispensabili unei societăţi moderne.

- **M.G.:** - Domnule Director, vă rog să ne spuneţi câte ceva despre nivelul actual al retribuţiei şi dacă acesta este compatibil cu realul nivelului de trai din România.

- **A.I.** : - Nivelul retribuţiilor noastre, nivelul mediu, va fi în curând, după ultima indexare, în jur de opt sute de mii de lei pe salariat. Dacă ar fi să comentez această cifră, este un nivel satisfăcător faţă de nivelul salariului brut din România, însă a face o comparaţie cu nivelul salariilor din alte ţări, este greu şi complicat. Poate că nu face faţă în totalitate nevoilor oamenilor, însă noi am preferat o creştere mai lentă a salariilor, tocmai pentru a putea sprijini efortul investiţional şi a nu pune în pericol, prin salarii prea mari, economicitatea, deci gradul de eficienţă al întregii afaceri şi deci pe termen lung să punem în pericol situaţia salariaţior noştri. Am căutat să creştem salariile deci, în aşa fel să menţinem o cotă de profitabilitate a societăţii comerciale

- **M.G.:** - De aproape trei, patru zile, asistăm la o puternică criză de ulei, oglindită printr'o dublare sau chiar triplare a preţului acestui produs, şi asta brusc şi aparent, fără un motiv şi chiar la o dispariţie totală a acestuia de pe pieţele capitalei şi de altfel de pretutindeni. Ce ne puteţi spune în acest sens şi mai ales care sunt factorii răspunzători?

- **A.I.:** - Lipsa uleiului de pe piaţă este un fapt, dar să stabileşti un factor sau un for răspunzător de acest fenomen, mi se pare greu şi să vă explic de ce: Cauza reală a lipsei de ulei, este generată de faptul că, concomitent mai multe fabrici de ulei şi-au oprit activitatea în ultima perioadă. Întrebarea se pune: Au vreo vină aceste fabrici? Răspunsul este categoric - nu ! Fabricile toate sunt societăţi comerciale şi îşi desfăşoară activitatea pe principii economice. Deci societăţile comerciale nu au în nici un fel responsabilitatea asigurării

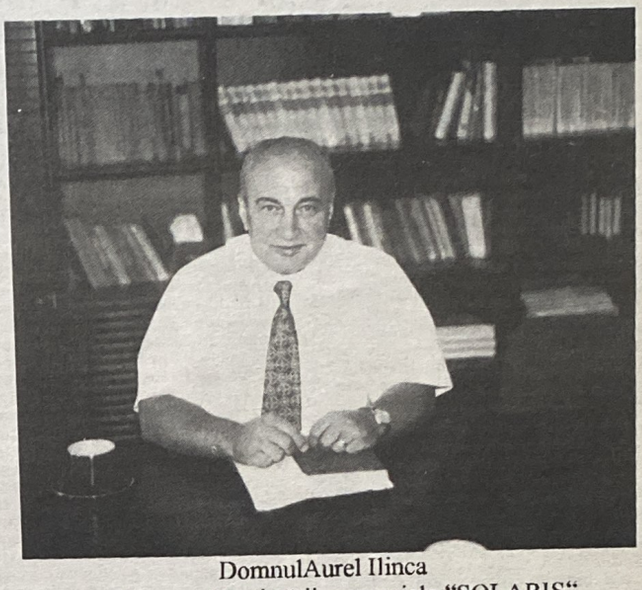

DomnulAurel Ilinca
Director al societăţii comerciale "SOLARIS"

aprovizionării, pieţele fiind supuse economiei de piaţă şi trebue să-şi structureze activitatea în funcţie de interesele sale economico-financiare. Ce s'a întâmplat? La concret: Fabricile contractează împrumuturi cu băncile în perioada recoltării seminţelor de floarea soarelui, şi cumpără prin credite proprii luate dela bănci, pentru care angajează cupoanele întregii societăţi comerciale, cumpărând sămânţă care să-i ajungă pentru întreg ciclul de fabricaţie din toamnă şi până în toamna următoare. Contractele de credit sunt foarte stricte şi nerambrusarea creditelor la timp, poate duce la serioase necazuri pentru societatea comercială respectivă, deci acestea au tot interesul de a-şi vinde cât mai repede produsul şi a obţine imediat credite în vederea continuării producţiei pe următorul an, deci din acest punct de vedere tendinţa respectivelor societăţi comerciale, a fost normală şi firească. Poate că cineva, nu-mi dau seama cine, nu sunt în măsură să stabilesc cine, ar fi trebuit să facă treaba asta, poate că cineva ar fi trebuit să se gândească că se va crea un gol de producţie în această perioadă şi din vreme să stocheze anumite cantităţi necesare, tot în interiorul fabricilor care dispun de spaţii suficiente de depozitare. Deci, să învinuieşti fabricile de faptul că nu şi-au ţinut pe stoc cantităţi de ulei pe cheltuială proprie şi să fie nevoite să le vândă la un preţ stabilit de către guvern şi în felul acesta să lucreze în pierdere, mi se pare deplasat.

- **M.G.:** - Spuneţi-mi vă rog Domnule Director, în ce măsură, cele citite în presa locală despre specula comercianţilor, în privinţa acestui produs, este adevărată.

- **A.I.:** Desigur că avem de-a face şi cu asemenea situaţii, dar consider că se încearcă asiduu să se concentreze atenţia opiniei publice în direcţie opusă adevăraţilor factori determinanţi, de care am amintit anterior.

- **M.G.:** - Spuneţi-mi vă rog, cum acţionaţi Dumneavoastră în acest momernt pentru a contracara această situaţie dificilă?

- **A.I.:** - În momentul în care am observat tendinţa de creştere prea mare a preţului uleiului la vânzare cu amănuntul, chiar din 18 August, am trecut la sistemul de vânzare a întregii producţii prin sistemul propriu de desfacere cu amănuntul. Noi dispunem de un magazin de vânzare, vindem de asemenea pe bază de convenţie, în cinci magazine ale unei societăţi comerciale şi vindem în alte şapte puncte volante din pieţele capitalei, deci întreaga noastră producţie în acest moment, se vinde direct către populaţie, la un preţ rezonabil şi de altfel stabilit de guvern datorită tocmai acestei perturbaţii. Oricum, este bine să consemnaţi că actualmente, cu ajutorul uleiului brut, obţinut din rezerva de stat, lucrăm la capacitatea maximă.

- **M.G.:** Totuşi, ce propuneţi pentru o cât mai urgentă ieşire din această deosebită situaţie, în condiţiile în care întreaga populaţie este cuprinsă de panică?

- **A.I.:** - După părerea mea, această panică nu-şi are rostul. România este un mare producător de ulei şi de altfel un mare exportator de ulei, deci imediat cum sămânţa de floarea soarelui va începe să intre ritmic în fabrici, această criză va dispare cu siguranţă.

- **M.G.:** -Domnule Director, iată că am ajuns la finalul interviului şi aş dori ca pentru autenticitatea acestuia, să-mi precizaţi numele dumneavoastră şi funcţia.

- Deci, mă umesc Ilinca Aurel. Sunt Directorul General al societăţii comerciale *"Solaris S.A."* şi în acelaşi timp Preşedintele Consiliului de administraţie al aceleiaşi societăţi.

- **M.G.:** - Stimate Domnule Director Aurel Ilinca, în numele meu personal şi al ziarului *"Cuvântul Românesc"* pe care îl reprezint, vă mulţumesc pentru timpul acordat acestui interviu şi vă doresc mult succes în activitatea dumneavoastră!

- **A.I.:** - Cu mare plăcere şi vă rog să transmiteţi cititorilor Dumneavoastră, compatrioţilor noştri, toate gândurile noastre de bine iar Dumneavoastră personal cât şi grupului redacţional al ziarului, multă sănătate şi succes pe plan profesional.

RĂZBOIUL DINĂUNTRU

Urmare din pag. 8

bunici sau sunt insultaţi fraţi incomozi, este neînchipuit de mare.

Aceste lucrări inversează înţelesul termenului de intoleranţă. Căci, după aceşti amorali, tolerant ar fi acela care îi insultă pe Români, iar intolerant ar fi cel care cutează să îi vorbească de bine. Mai rău încă, rostul acestor lucrări este de a se constitui în modelele REPETITIVE ale scrierilor viitoare şi finalmente în memoria colectivă a viitorului românesc.

Această elită de mahala caută să manevreze societatea românească în dezbinare şi ea este calul troian al războiului dinăuntru care ameninţă Neamul Românesc.

Sunt încredinţat că Românii vor trece şi peste această ispită. Dar pentru ca această izbândă să se arate cu un ceas mai devreme, este nevoie ca toţi Românii de bine să aibă minimala îndrăzneală de a mărturisi credinţa în valorile strămoşeşti, naţionale şi creştine, şi determinarea de a sta la greu pentru ceea ce le este drag şi le dă rost de a fi.

Este singura cale prin care Românii se pot arăta biruitori în războiul de dinăuntru care astăzi le este impus.

Alex. NEMOIANU

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

CAZUL NAE IONESCU

SAU TRIUMFUL SPIRITULUI SOCRATIC ÎN CULTURA ROMÂNEASCĂ

——Gabriel STĂNESCU——

În cercul de fier al celor patruzeci şi cinci de ani de comunizare impusă de totalitarismul comunist, despre Nae Ionescu, spirit strălucit care a exercitat o influenţă covârşitoare asupra generaţiei dela 1930, nu s'au putut publica în ţară decât texte *"critice"*.

Prin anii aşa-zisului *"dezgheţ ideologic"* al deceniului al şaptelea, un pasaj referitor la Nae Ionescu, cuprins într'un interviu acordat de Mircea Eliade lui Adrian Păunescu la Chicago a fost eliminat (de cenzură?), ceea ce a stârnit mânia fostului student şi asistent al profesorului. Dacă acest fapt ar fi putut fi socotit la acea vreme *"un accident regretabil"*, omisiunea lui Nae Ionescu din cursurile universitarea de istorie a filosofiei româneşti din dicţionarele de specialitate, cât mai ales din *Istoria logicii*, semnată de Anton Dumitriu, nu putea fi socotită drept o amnezie regretabilă, ci, realmente, o modalitate abjectă de-a maltrata istoria culturii româneşti interbelice.

Cu excepţia articolelor sale publicate în *Ideea europeană*, *Predania*, *Logos* şi nu în ultimul rând în *Cuvântul*, Nae Ionescu nu a scris cărţi de filosofie. Avea oroare de sisteme, de retori şi retorisme, ignorând cu bună-ştiinţă limbajul academic, ceea ce l-a făcut să afirme la unul din cursuri că *"orice sistem filosofic este piatra de mormânt a gânditorului"*.

A debutat în cariera sa universitară cu o lecţie celebră: *Iubirea ca instrument de cunoaştere*. I-au urmat *Istoria logicii*, *Istoria metafizicii ca apologie a culturii*, *Filosofia religiei*, două cursuri de *Metafizică*, apoi *Logica generală*, un curs despre *Faust şi problema mântuirii* şi un altul despre *Renaştere*. Cursurile sale atrăgeau o mare parte din elita intelectuală a tineretului vremii, prin ineditul subiectelor, dar mai ales prin metoda sa de origine socratică: aceea de a-i învăţă pe alţii să gândească, de-a sădi pasiunea pentru filosofie. De aceea, poate, Nae Ionescu a fost profesorul universitar cel mai iubit şi cu cei mai mulţi elevi. Iată ce afirma Mircea Eliade în necrologul publicat în *Universul Literar* din 23 Martie 1940: *"Nae Ionescu a restaurat tradiţia imperială a învăţăturii filosofice, care înseamnă gândire riguroasă a problemelor proprii, iar nu gândirea pe cărţile altora. De aici nepăsarea lui faţă de cartea de filosofie, dispreţul lui faţă de <filosoful tipărit>"*.

Îmi amintesc că, în diverse împrejurări, din prudenţă sau laşitate, ne obişnuiserăm - unii din noi - să rostim câteva din numele mari ale culturii româneşi în şoaptă, când de fapt înaintaşii ne învăţaseră că adevărata cultură nu se poate face decât cu glas tare. Printre aceste nume se afla şi cel al lui Nae Ionescu. Primul volum al cursului său de metafizică l-am citit prin ultimii ani de facultate, fără a putea reţine din el mare lucru; aveam să constat eu însumi că îmi lipseau fundamentele gândirii metafizice, dar şi un limbaj adecvat pentru a percepe acea extraordinară ţesătură ideatică deductivă, conceptele, termenii în jurul cărora conferenţiarul îşi exprima propriul său punct de vedere, unul care nu se găsea în nici o carte, în nici un manual. Demonstraţia lui avea un farmec aparte; intuiam asta din nonşalanţa cu care se adresa, însă nu puteam extrage esenţialul, nu puteam scoate (încă) *"ideea"*, *"problema"*, leitmotivul gândirii sale. Dincolo de toate acestea, îmi lipsea acea atmosferă vie, acel climat de *"dragoste şi gândire"* (cum l-a numit unul dintre studenţii lui), care m'ar fi putut face să înţeleg maieutica de tip socratic pe care o dezvolta profesorul pornind dela imediat, dela experienţa personală, dela ceea ce oferă viaţa însăşi.

Publicistica lui Nae Ionescu, selectată de Mircea Eliade între coperţile unui volum de peste patru sute de pagini în 1935, sub titlul *Roza vânturilor*, mi s'a părut în schimb, mai accesibilă sub unghi ideatic. Ulterior mi-au căzut în mână mai multe pagini de mărturii despre omul, profesorul şi gazetarul Nae Ionescu. Printre acestea, primul volum al *Memoriilor* lui Mircea Eliade, apoi cartea-interviu cu Claude-Henri Rocquet, numărul 10 din 1970 al revistei *Prodromos*, dedicat în întregime personalităţii lui Nae Ionescu, apoi monumentala monografie a profesorului american Mac Linscott Ricketts, *Mircea Eliade. The Romanian Roots, 1907-1945*, apărută în 1988 în Statele Unite.

Cu excepţia mărturiilor unora dintre foştii studenţi şi colaboratori ai lui Nae Ionescu, publicate în paginile revistelor româneşti din exil, în ţară s'au publicat puţine pagini oneste cu privire la personalitatea sa. În volumul al doilea al *Memoriilor* lui Octav Onicescu (1984), autorul îl include pe Nae Ionescu printre marii săi prieteni, lămurind totodată şi unele aspecte mai puţin cunoscute ale biografiei sale. De menţionat că Octav Onicescu a condus colegiul de editare a cursurilor profesorului la scurt timp după moartea sa *Istoria logicei*, în 1941, *Metafizica*, în 1942 şi *Logica* în 1943.

Ceea ce surprinde însă pe eventualul cercetător al *"fenomenului Nae Ionescu"* este faptul că nu numai studenţii săi cei mai apropiaţi i-au recunoscut meritele, ci şi unii din adversari. De pildă, sociologul H.H. Stahl, cu tot refuzul său de-a face parte din *"noua generaţie"*, nu poate să nu remarce, în cartea sa de *Amintiri şi gânduri*, publicată în 1981, capacitatea de analiză *"cu totul excepţională"* a profesorului Nae Ionescu, dar şi faptul că *"simpla lui prezenţă era impresionantă" pentrucă "punea în scenă"* imaginea *"filosofului în curs de filosofare"* opusă imaginii terne a profesorului de filosofie care repetă o lecţie gata pregătită de acasă. *"Pentru mine* - afirmă sociologul - *a fost o mirare să văd cum creşte în mod vădit priza pe care acest profesor o avea nu numai asupra unui număr mare de studenţi, ci şi asupra unui mic grup de gânditori ai <tinerei generaţii>"*... Generaţie din care făceau parte, printre alţii, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu!

În epocă, Nae Ionescu a fost o personalitate extrem de controversată. Lacunarele informaţii privind omul au făcut posibilă apariţia unei edevărate legende despre profesor. Adorat de către o parte dintre studenţii săi cei mai dotaţi pentru filosofie, contestat cu virulenţă de către politicieni, dar şi de gânditori de talia unui Nichifor Crainic ori de istorici literari şi gazetari *"de stânga"* (George Călinescu, C. Beldie), flacăra spiritului lui Nae Ionescu a spuravieţuit vicisitudinilor timpului, ea fiind mai puternică decât incertitudinea, îndoiala şi suferinţa fizică.

Este ştiut că întotdeauna epocile s'au situat împotriva individului. Epoca l-a determinat pe Socrate să bea cupa cu cucută, epoca a fost aceea care l-a crucificat pe Iisus şi tot Epoca l-a pierdut pe Eminescu al nostru în plină tinereţe. Nae Ionescu a fost şi el surprins în plină maturitate creatoare de o moarte devastatoare. Mircea Eliade afirmă că suferea de inimă, alte mărturii vorbesc de un asasinat; se spune că ar fi fost otrăvit din ordinul amantei lui Carol al II-lea, care în 1933 îi suspendase ziarul *Cuvântul*, aruncându-l în închisoare. Ba, mai mult, avea să noteze în jurnalul său zilnic aceste cuvinte pline de otravă: *"...avea în firea lui ceva machiavelic"*.

În a sa *Istorie a literaturii române...*, George Călinescu, critic şi istoric literar *"impresionist"*, îi fixează pentru posteritate o imagine dintre cele mai defavorabile, socotindu-l *"cabotin superior"*, *"farseur"*, *"aventurier"* etc. Aceleaşi epitete le va utiliza şi C. Beldie, un intelectual şters şi fără personalitate, cu care Nae Ionescu fusese coleg de redacţie în tinereţe la *Ideea europeană*. În schimb, monseniorul Vladimir Ghika, ce îl cunoscuse pe Nae Ionescu în perioada sa muncheneză într'un lagăr de refugiaţi, şi-l amintea ca având o personalitate fascinantă.

Absenţa *"operei"*, a activităţii *"ştiinţifice"* pe care Nae Ionescu le ignora dintr'un impuls socratic, au constituit treptat capetele de acuzare ale unor comentatori mărunţi, dar şi ale unora dintre universitari. Aceşti *"cărtitori"* zeloşi au născocit şi întreţinut tot felul de zvonuri despre conferenţiarul Catedrei de Logică şi Teoria cunoştinţei, condusă la acea vreme de C. Rădulescu-Motru. Se vorbea că Nae Ionescu nu ar fi avut nici măcar diplomă de doctor; în consecinţă, s'ar fi putut pune sub semnul întrebării atât examenul de licenţă trecut la Bucureşti, cât şi numirea sa la Universitate. Chiar şi Dimitrie Gusti, decanul de atunci al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, înclina să dea crezare clevetirilor. Numai după ce Nae Ionescu a arătat unuia dintre studenţii săi diploma de doctorat obţinută la Munchen şi dezertaţia redactată în limba latină *"seismul"* a încetat.

Despre spiritul socratic al profesorului de logică şi metafizică s'a vorbit şi se mai vorbeşte încă. Învăţătura sa, în mare măsură orală, preconiza, în spiritul creştinismului, că virtutea morală reprezintă

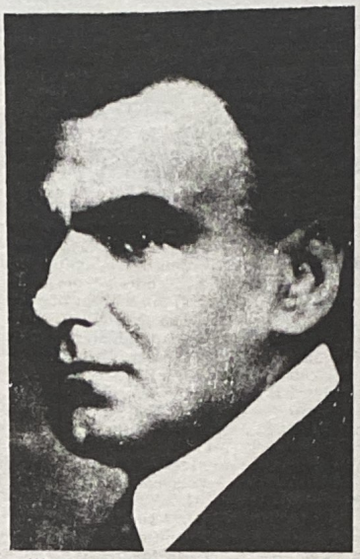

mijlocul necesar pentru a realiza mântuirea. Nae Ionescu nu a intenţionat să *"construiască"* un sistem filosofic, pentrucă un astfel de sistem este iremediabil închis, deci definitiv, când de fapt fiinţa umană este imperfectă în raport cu Dumnezeu. În cursul său despre *Faust şi problema mântuirii*, el a insistat asupra problematicii omului modern angajat să creeze direct în viaţa spirituală a aproapelui şi nu prin forme mijlocite de natură culturală, crezând astfel că prin creştinism *"s'ar putea schimba însăşi poziţia omului în Cosmos"*. Tragedia umanităţii o deduce din *"incapacitatea omului de a iubi în chip absolut, incapacitate care se soldează cu neputinţa lui de a cunoaşte în chip absolut"* (Mircea Eliade). Pornind dela aceste deziderate ideatice, el îşi învaţă studenţii *"să filosofeze plecând dela imediat"*, dela problemele personale, amintindu-le că un gânditor îşi poate îngădui orice libertate în speculaţiile lui, *"în afară de libertatea de-a nu ţine seama de viaţă"*. Revelator în acest sens este un fragment din amintirile lui Eliade: *"N'am să uit niciodată prima lecţie de metafizică la care am asistat. Anunţase un curs despre Faust şi problema salvării. Amfiteatrul Titu Maiorescu era arhiplin şi am găsit cu greu un loc în fund, tocmai în ultima bancă. A intrat un bărbat brun, palid, cu tâmplele descoperite, cu sprâncenele negre, stufoase, arcuite mefistofelic, cu ochii mari de un albastru sumbru, neobişnuit de sclipitori când îşi repezea privirile pe neaşteptate dintr'un perete într'altul, parcă ar fi fulgerat în amfiteatru. Era slab, destul de înalt, îmbrăcat sobru dar cu o neglijenţă elegantă, şi avea cele mai frumoase şi mai expresive mâini pe care le-am văzut vreodată, cu degetele lungi, subţiri, nervoase. Când vorbea, mâinile îi modelau gândirea, subliniau nuanţele, anticipau dificultăţile, semnele de întrebare (...) Simţeai că ce spune Nae Ionescu nu se găsea în nici o carte. Era ceva nou, proaspăt gândit şi organizat acolo, în faţa ta, pe catedră."*

Amănunte semnificative privind metoda socratică ne furnizează Mircea Vulcănescu (*Nae Ionescu. Aşa cum l-am cunoscut*): *"Privindu-l încă dela cursurile lui, vedeam cum Nae Ionescu proceda mai întâi socratic, iscodind lumea vastă a posibilităţilor, combinându-le cu mintea lui ageră şi opunându-le perechi. Căuta apoi, între ipoteze, pe cea mai potrivită împrejurărilor, mediului, ambianţei, mediu care era totdeauna pentru el (...) filtrul prin care lucrurile trec din lumea posibilităţilor pure la evenimentul aievea petrecut, la faptă. Ca ziarist, Nae Ionescu proceda la fel, iscodind întocmai ca la un curs lumea vastă a posibilităţilor, pe care le trecea prin ascuţişul de foarfecă al întrebării. Întrebarea lui punea deci mai întâi ordine în câmpul posibilităţilor, pe care le rânduia perechi. Nici o deosebire, din acest punct de vedere, între cursurile lui şi articolele lui de ziar. Singură materia problemelor era deosebită. Nu însă tratarea lor."*

În prefaţa culegerii de texte ale profesorului, intitulată *Convorbiri* şi publicată în 1951 în exil, Mircea Eliade şi George Racoveanu precizează câteva din consecinţele învăţăturii socratice naeionesciene: *"Nae Ionescu ne-a învăţat să gândim. Geniul lui era, în primul rând, de structură socratică; ne ajuta să căutăm şi să scoatem singuri la iveală adevărul. Nu ni-l dădea de-a gata; nu ni-l impunea. Ne obliga să judecăm, noi, cu mijloacele noastre, să tragem singuri concluzii propriilor noastre eforturi."*

La rândul său, Mihail Sebastain îl socoteşte pe Nae Ionescu nu numai un mentor spiritual, ci şi directorul nostru de conştiinţă. Cei vreo douăzeci de tineri care veneau înspre profesor făceau parte dintr'o familie în care *"drumurile personale rămâneau totuşi distincte şi singuratice, dacă nu - cum se întâmplă uneori - adverse"*. Compararea lui Nae Ionescu cu Giovanni Papini sau Gide este benefică, în sensul unei tensiuni, a unei temperaturi interioare care guvernează scrisul şi viaţa *"noii generaţii"*. *"Sunt, cred* -mărturiseşte Sebastian - *puţini tineri pe care scrisul şi vorba lui Nae Ionescu să nu-i fi marcat."*

O imagine aproape apotetică a profesorului este creionată cu luciditate şi nu fără mărturisit orgoliu în postfaţa la culegerea de articole *Roza vânturilor* de însuşi alcătuitorul ei, Mircea Eliade. El vorbeşte despre un adevărat moment spiritual creat şi formulat de Nae Ionescu: *"În istoria culturii româneşti moderne, o singură mare personalitate a avut o influenţă asemănătoare asupra contemporanilor mai tineri. A fost Mihai Eminescu. În timp ce însă Mihai Eminescu a creiat un curent de simţire şi gândire eminesciană prin opera sa scrisă - Nae Ionescu exercită o influenţă socratică, dela om la om, dela suflet la suflet (...) Destinul său socratic îi domină şi justifică toate gesturile; venit să înveţe pe tineri drumul către ei înşişi, să-i înveţe dragostea pentru trăirea interioară - Nae Ionescu nu se putea contrazice <publicând> cărţi de filosofie, texte moarte pe care ei să gândească şi pe care să şi le însuşească."*

Socratismul lui Nae Ionescu s'a vădit în principal în încercarea sa de-a crea o atmosferă spirituală, un climat deschis dialogului. Sub bagheta sa nevăzută de dialectician s'au strâns mulţi din cei mai dotaţi reprezentanţi ai generaţiei anilor treizeci. A existat, pare-se, o adevărată confrerie, o adevărată şcoală a stărilor de spirit în care prezenţa profesorului fusese un adevărat *"noroc poate nemeritat"* pentru tineri, cum avea să remarce Mihail Sebastian: *"Era şi în scrisul lui şi în viaţa lui o continuă silinţă de-a comunica direct cu ceea ce este viu, spărgând tiparele, formulele şi schemele."* Sfidând tradiţia universitară, profesorul a refuzat să scrie şi să publice tratate de metafizică docte; el prefera să publice doar scurte articole de ziar, implicându-se astfel în modul cel mai direct cu putinţă în năvalnicul şuvoi de evenimente cotidiene. Filosofia, după Nae Ionescu, nu se învaţă decât în Agora, catedra fiind un fel de mormânt al filosofiei. Este motivul pentru care şi-a risipit întreaga vervă şi întregul talent pentru a învăţa pe alţii să fie şi ei înşişi. Deşi deosebiţi între ei, *"beneficiarii"* miracolului numit Nae Ionescu erau din studenţie personalităţi distincte, autori cunoscuţi, comentaţi, aflaţi în atenţia mass-mediei româneşti. I-am numit pe Mircea Eliade, Emil Cioran, C. Noica, Octav Onicescu, Mircea Vulcănescu, Mihail Sebastian, D.C. Amzăr, George Racoveanu, Vasile Băncilă.

Dacă lecţia profesorului a rodit în fiecare din aceste personalităţi, să vedem care sunt roadele acestei învăţături socratice pentru întreaga pleiadă de discipoli şi colaboratori străluciţi. Răspunsul pare să îl dea Virgil Ierunca, a cărui părere este că *"elevii au învăţat dela profesor mai mult decât o tehnică a cunoaşterii: o voinţă de-a fi şi de-a rămâne oameni pe senin şi în furtună, printre semeni şi sub istorie."* După moartea sa, din Martie 1940, unii au apucat drumul exilului, alţii au murit ca martiri în închisorile comuniste, alţii au supravieţuit haosului exterior prin voinţa de-a fi şi de-a rămâne în cosmosul spiritualităţii româneşti.

Precum Platon sau Xenofon în Antichitate, un Eliade, un Cioran, un Mircea Vulcănescu sau un C. Noica au depus mărturie pentru posteritate pentru acest triumf al spiritului socratic în cultura românească, fiecare după puterea voinţei şi a minţii sale. Dincolo de aceste mărturii subiective, imaginea lui Nae Ionescu a cărui legendă *"sperie, indignează sau*

Continuare în pag. 11

EMINESCU E BATJOCORIT. SĂ-L APĂRĂM !

- IV -

George BĂJENARU

• La Chişinău, cenzura a evitat un conflict cu Bucureştiul

• Un mesaj pentru Conferinţa cu scriitorii români din străinătate

Cândva vedeam în cenzură un instrument specific Securităţii de tip comunist. Recent am aflat că nu eram unicul naiv, ce credea că această formă odioasă de ucidere a ideilor nobile, a dispărut odată cu dispariţia comunismului. Pe vremea lagărului socialist, un scriitor Român din exil, Cristian Petru Balan, a fost iniţiatorul unui comitet internaţional, care lupta împotriva cenzurii. Domnul Bălan îmi spunea deunăzi că acest comitet a fost desfiinţat în 1989, considerându-se că şi-a încheiat misiunea. Păcat!... Impasibilă şi ucigătoare, cenzura încă face ravagii.

Ca om al scrisului, nu pot trece sub tăcere un fapt, ce mi-a tăiat, nu demult, răsuflarea: am fost cenzurat la Chişinău.

Iată despre ce este vorba. În *"Cuvântul Românesc"* din luna Iunie 1997, am publicat primul articol din serialul *"Eminescu e batjocorit. Să-l apărăm!"*, în care înfieram atât fapta unor rău voitori din oraşul Chişinău, de a scoate statuia lui Eminescu dela intrarea în ***Aleea Clasicilor***, cât şi atitudinea poetului Ştefan Augustin Doinaş de-al *"eticheta"* pe Eminescu, într'una din emisiunile de televiziune ale Bucureştiului, chiar în ziua de naştere a geniului poet.

Acelaşi articol l-am trimis spre publicare şi săptămânalului *"Literatura şi Arta"*, al Uniunii Scriitorilor dela Chişinău. Mă aşteptam, cum era şi firesc, ca articolul să apară integral, ca şi în *"Cuvântul Românesc"*. Spre surprinderea mea însă, articolul meu, apărut pe prima pagină a publicaţiei, arată ciopârţit şi modificat, într'un cuvânt, mutilat. Partea referitoare la poetul Ştefan Augustin Doinaş, lipseşte cu desăvârşire. Drept urmare, m'am adresat Domnului Nicolae Dabija, redactor-şef al numitei publicaţii, cu următoarea scrisoare:

Stimate Domnule Dabija,

Am văzut, din nefericire, numărul din 12 Iunie al publicaţiei ce o editaţi şi am rămas stupefiat de felul în care a fost cenzurat articolul meu, "Eminescu e batjocorit. Să-l apărăm!".

În virtutea dreptului cititorilor la informare corectă, vă rog să publicaţi în întregime articolul, aşa cum vi l-am trimis, şi cum a fost de altfel publicat în numărul din luna Iunie al ziarului "Cuvântul Românesc", din Canada. Fiindcă în "Literatura şi Arta", articolul meu, nu numai că a apărut ciopârţit şi modificat, dar a fost împănat cu erori de felul "nea învăţăt, a vorbi şi a simţit româneşte" în loc de: "ne-a învăţăt, a vorbi şi a simţi româneşte", ori cu un pleonasm jenant, ca "statuia sculptată", că să nu mai vorbim de transformarea unei propoziţii afirmative, într'una interogativă. Eu nu am scris: "Să fie aceasta ecoul unei politici de înstrăinare a Românilor de propria lor ţară de deromânizare şi deeminescizare?" Eu am scris: "Proria sa atitudine il face pe Domnul Doinaş, ecoul unei politici de înstrăinare a Românilor de propria lor ţară, de deromânizare şi deeminescizare".

Domnule Dabija, vă asigur că nu v'aş fi trimis acest articol dacă aş fi ştiut că la Dumneavoastră se mai practică odioasa cenzură. Acum, fiindcă s'a comis această injustiţie, injuistiţia făcând parte, aşa cum spunea William Faulkner, din acele fenomene din viaţa noastră, pe care nu trebue să le tolerăm, vă rog să faceţi tot posibilul, ca şi în acest caz, adevărul să vadă lumina tiparului. Cu salutări cordiale,

George Băjenaru

Am mărturisit cele pătite cu cenzura dela Chişinău unui scriitor dela Chişinău, Domnului Alexandru Bantoş, redactor-şef al revistei *"Limba Română"*. Domnia sa mi-a spus: *"Să ştiţi că noi nu suntem în relaţii bune cu Uniunea Scriitorilor dela Bucureşti. Ei nu sunt de acord cu ce facem noi aici. Cred că Domnul Dabija nu a făcut decât să evite un conflict cu ei".*

Că mai marii Uniunii Scriitorilor dela Bucureşti, nu sunt de acord cu politica de mântuire a Basarabiei prin Eminescu, e un fapt bătător la ochi, aşa cum transpare el din politica literară dela Bucureşti. Oricare ar fi însă substratul acestei politici, el pare de-a dreptul absurd şi ridicol, în contextul literar universal, în care fiecare popor îi iubeşte şi îi respectă pe reprezentanţii renaşterii lui întru spirit. Englezii se mândresc cu Shakespeare, Irlandezii cu Yeats, Americanii cu Mark Twain, Ruşii cu Puşkin, Francezii cu Voltaire, Ungurii cu Jokai Moor, Polonezii cu Mickiewics, şi exemplele ar putea continua, străbătând întreg pământul, pe când la Bucureşti, sunt semne de alergie la rostirea numelui renascentistului nostru, Eminescu. Acei ce cred, ca şi acel *"înalt funcţionar dela Uniunea Scriitorilor"*, că Românii pot scoate capul în lume fără Eminescu, se vor trezi ei înşişi fără identitate.

Din câte am aflat, în cursul lunii Septembrie 1997, va avea loc Conferinţa cu scriitorii români din străinătate, prezidată de Domnul Laurenţiu Ulici, Preşedintele Uniunii Scriitorilor din România. Aş dori să transmit acestei Conferinţe următorul mesaj: ***"A sosit timpul ca politica anti-Eminescu, practicată într'o formă sau alta de epigonii dela Bucureşti, să înceteze imediat, iar promotorii acestei politici, foşti îngeri, încă nereciclaţi, ai ideologiei comuniste în literatura română, care se încăpăţânează să rămână în fruntea scriitorimii române, să-şi ardă condeiele şi să ia în mâini coarnele plugului, pentru reciclare. După o îndelungată şi tristă perioadă de dislocare a valorilor literare româneşti, o mişcare pentru renaşterea literară în România, care să amintească de clasicul model al "Daciei Literare", este mai necesară ca oricând".***

Coşmarul

Nina COSMULESCU

Seara se lăsase peste orăşelul mic, cochet, aşezat între dealuri, scăldat de o ploaie torenţială de vară.

Un om ud până la piele, învârtea de zor pedalele bicicletei cu care se întoarcea acasă după o muncă istovitoare de peste zi. Nu era obişnuit cu efortul fizic, de aceea îi era greu să lucreze ca salahor şi, pe deasupra, de vreo câteva zile îl rodea o presimţire care îi neliniştea nopţile. Omul intră în curte, unde îl întâmpină un câine, alb, flocos, cu un lătrat vesel, dând de ştire tuturor de sosirea lui.

- Bună, Leule! Gata, ţi-ajunge! Tu ai stat în cuşcă şi acum te guduri, iar eu îs ud leoarcă.

Omul duse bicicleta în şopron şi se îndreptă spre tindă unde îl întâmpină sora sa, o femeie care nu-şi pierduse încă frumuseţea.

- Unde ai întârziat aşa, omule, dragă?

- Cum, unde? La lucru. Abia la şapte am terminat de descărcat vagonul şi îndată am şi pornit spre casă.

- Ploaia te-a prins pe drum, nu-i aşa?

- Da, a avut Dumnezeu grijă să mă spele.

- De spălat, te-a spălat ploaia, dar tot murdar ai rămas.

- Nu-i bai! Ploaia mi-a spălat gândurile şi acum o să mă spăl şi pe dinafară. Peste un minut o să fiu gata, ca scos din cutie.

După o jumătate de oră, Marian împreună cu nepotul său Dan, un tânăr voinic, spătos, cu părul negru ondulat, mâncau cu plăcere bucatele gătite de Zoe, mama acestuia. Apoi, amândoi se îndreptară spre sufragerie, lăsând-o pe Zoe să deretice în bucătărie.

În mica odaie şedeau ceilalţi trei fraţi ai lui Marian, în anii democraţiei socialiste deveniţi toţi, *"foşti"*.

Marian, cel mai mic dintre fraţi, fost avocat, dat afară din biroul Ilfov din Bucureşti, împreună cu fratele său Ionel, şi el avocat, pentrucă numele lor de familie a devenit indezirabil după ce s'a terminat procesul celor paisprezece ziarişti învinuiţi de Tribunalul Poporului *"de înaltă trădare"* şi stigmatizaţi pentru toată viaţa cu numele de *"criminali ai poporului"*. Printre cei judecaţi şi condamnaţi era şi fratele lor Pan Vizirescu, ziarist şi scriitor, care neprezentându-se la proces a scăpat de condamnare, dar s'a claustrat între zidurile casei părinteşti, punându-şi în pericol atât viaţa lui cât şi a celor din jur, în faţa noii puteri.

În ce priveşte pe Mândel, cel mai mare dintre ei, şi el fost scriitor, era omul cel mai inofensiv pentrucă, îmbolnăvindu-se, şi-a pierdut facultatea de a scrie încă înainte de evenimentele din '44.

Dan şi Marian găsiră pe Pantel citind cu voce tare ziarul şi pe ceilalţi doi ascultându-l cu atenţie.

- Bine v'am găsit, fraţilor!

- Bine ai venit, Mariane. Ce zici, te-a udat bine ploaia?

- Nu-s de zahăr, m'a răcorit puţin. Despre ce se mai scrie în ziar?

- Dela un cap la altul despre colectivizare. Ştii ce spune Gheorghiu-Dej?

- Ei, hai, spune.

- "Colectivizarea agriculturii e posibilă numai în baza liberei consimţiri a ţăranilor".

- Auzi, dragă..."liberei consimţiri", vorbi Ionel. Am auzit eu despre această "liberă consimţire". Dacă de bună voie ţăranul înstărit nu se desparte de pământ, vite, unelte, adică de tot ce a agonisit el şi strămoşii lui, atunci îl fac chiabur şi-i iau avutul cu forţa, obligându-l să-şi părăsească şi casa.

- Nu-i bine ce fac! O să rămână satul fără ţărani!

- Ăsta-i ţelul suprem al comuniştilor, proletarizarea satelor. Dej spune: "Când ţărănimea va trece la colectivizarea agriculturii, atunci, în baza colectivizării masive va deveni posibilă deplina lichidare a chiaburilor, ca clasă".

- Cine este considerat de ei chiabur?

- Cum, cine? Chiaburii sunt oamenii înstăriţi, care au pământ şi unelte. Pământul îl lucrează cu ajutorul ţăranilor plătiţi după invoială. Ei, aici e buba. Comuniştii spun că aceştia sunt exploataţi şi de aceea chiaburii sunt consideraţi elemente reacţionare la sate.

- După câte ştiu eu, continuă Ionel, când au fost naţionalizate bunurile moşierilor au luat şi o parte din pământurile chiaburilor, dându-le foştilor argaţi.

- Atunci a fost prima ofensivă a comuniştilor. Acum a pornit a doua. Azi, în rândul chiaburilor au intrat şi ţăranii mijlocaşi, pe care îi deposedează de pământ, ca să le fie mai uşor să colectivizeze satul. Vă daţi seama de tragedia ţăranului, care s'a văzut cu pământ în '44, pământ considerat de el că-i al lui şi al urmaşilor lui, pe vecie, ca acum să se despartă de pământ, de vite, de unelte? E posibil aşa ceva?

- Da, în ziua de azi totul e posibil, întră în discuţie Marian. *Cred că-l ştiţi pe Ioniţă Drăgan, cel cu o droaie de copii din Piatra?*

- Da, cum să nu-l ştim, dacă am trăit acolo. Toată lumea îl cunoaşte.

- Azi, mi-au povestit ei cum au bocit cu toţii pe Bălţata, vaca lor, când activiştii au venit s'o ducă la colectivă. Parcă şi vaca înţelegea jalea lor şi nu se lăsa dusă, mugea jalnic şi-şi întorcea capul spre ei.

- Au rămas copiii fără lapte!

- Dane, tu n'ai a ne spune nimic?

- Nimic bun. În oraş, iar s'au făcut arestări.

Discuţia a alunecat pe un nou făgaş. Arestările, care tulburau, în ultima vreme, liniştea orăşenilor, dădeau de gândit şi celor de faţă. Pantel era grija lor. Stând acum ascuns în casa bătrânilor, sub paza rudelor şi înţelegând pericolul la care se expuneau, atât el cât şi cei din jur, îşi lăsase privirea în pământ simţindu-se vinovat faţă de ei.

- Din cauza mea, numele de Vizirescu a ajuns un nume de ocară şi a făcut ca pe tine Ionel şi pe tine Mariane, să vă dea afară din baroul avocaţilor Ilfov.

- Lasă Pantele, nu-ţi face griji cu noi, zise Ionel. *De nu erai tu, s'ar fi găsit alte motive ca să ne scoată pe noi afară. Nu vezi cum procedează ei cu oamenii? Pentru ce l-au arestat pe Rădulescu? N'am auzit să fi făcut politică în viaţa lui. Îşi vedea omul de treabă, de elevii lui, îşi creştea copiii, fără a se gândi că într'o noapte au să-l aresteze, să-l tragă la răspundere pentru nu ştiu ce vină închipuită. Astă noptpe pe cine au mai arestat?*

- L-au luat pe Drăgan, avocatul.

- Ăsta, cel puţin, a făcut politică liberală. Dar, la urma urmei era sau nu era la noi democraţie? Oamenii îşi exprimau părerile verde în faţă, iar cele două partide, Liberal şi Ţărănist, erau admise de lege. Acum, însă, trebue să taci că nu ştii cine te toarnă.

- Mai este şi chestia aia, că toţi arestaţii sunt profesori, avocaţi, medici. Ce, naiba, vor ăştia dela putere, să ne lase fără intelectuali? Cine oare are să ne înveţe copiii şi să ne îndrume spre bine?

- Cum cine? interveni Dan. *Noua generaţie cu originea sănătoasă din rândul ţărănimii şi al muncitorilor.*

- Doamne, Doamne, mare eşti şi toate le vezi. Pantele, lucrul cel mai important pentru tine acum este să nu te găsească în casă oaspeţii nepoftiţi. Tu, trebue să dispari prin ascunzătoare în doi timpi şi trei mişcări în caz de ceva, şi atunci totul e în regulă.

- N'aveţi grijă. Asta, am învăţat-o.

Un timp, discuţia mai continuă, pe urmă, pe rând, toţi se retraseră şi întunericul învălui casa aducând cu sine liniştea nopţii şi lumea viselor.

Deodată, Leu, strajă devotată, începu să latre furios tocmai când somnul pusese stăpânire pe toţi ai casei. Cineva intră în curte.

Primul se trezi Pantel. Încet, se apropie de fereastră şi privi în curte, unde se mişcau mai multe umbre îmbrăcate în uniformă. Un gând îl fulgeră: *"S'a terminat cu mine. A venit Securitatea să mă aresteze"*. Gândul i-a fost întrerupt de bătăi puternice în uşă, care treziră pe toţi din casă. Pantel simţi mâna lui Dan şi-i auzi şoapta:

- Unchiule, nu-i timp de stat, ia-ţi hainele şi ascunde-te, te rog. Eu o să caut să i reţin, cât pot, la uşă.

N'a trebuit să i se repete invitaţia pentrucă în clipa următoare Pantel se şi afla de partea cealaltă a uşii secrete, care ducea spre ascunzătoarea din grădină, în timp ce Dan se îndrepta spre fereastra cu dreve metalice din bucătărie. De afară se auzi vocea răstită, răuvoitoare a securistului:

- Deschide, bă, uşa.

- Pentru ce să deschid uşa la miezul nopţii, domnule?

- Bă, eu sunt tovarăş, nu domn.

Dan se îndepărtă de fereastră pentru a reveni cu o lampă aprinsă în mână şi-l întrebă din nou:

- Bine tovarăşe, de ce să deschid uşa la miezul nopţii? Ce căutaţi aici?

- Bă, banditule, dacă nu deschizi uşa te împuşc, m'auzi?

Continuare în numărul viitor

CAZUL NAE IONESCU

Urmare din pag. 10

intrigă", a cărei inteligenţă a iscodit marile întrebări ale lumii dintotdeauna, rămâne vie şi astăzi. El nu a fost niciodată preocupat de succes, de chiverniseală, însă paradoxal, i-a plăcut să trăiască aidoma unui aristocrat. A avut nu numai prieteni, ci şi duşmani, adversari politici, dar şi adversari în spaţiul universitar. Un astfel de temperament eruptiv, o astfel de personalitate care îndrăznea să inculce tendinţele psihologice şi pozitiviste ale universităţii româneşti din epocă, conferenţiind despre filosofia religiei, despre incapacitatea omului de-a iubi în chip absolut, despre *"problemele personale"*, despre posibilitatea mântuirii prin credinţă, despre experienţă ca sursă a unei vieţi spirituale absolute, nu poate fi ignorat ori tratat superficial. Personalitatea sa nu poate fi reconstituită astăzi fără a face apel la mărturiile *"apstolilor"* săi întru simţire. Să spicuim, aşadar, câteva dintre cele mai semnificative: Vasile Băncilă afirmă că *"a dat, prin prelegeri, articole sau discuţii particulare, nenumărate motive şi îndemnuri, care s'au transformat adesea în lucrări sau în ambiţii susţinute de ascendenţă spirituală"*. Atât Vasile Băncilă, cât şi Mircea Vulcănescu compară momentul Nae Ionescu cu cel maiorescian. *"Cum vom putea noi cere, de pildă, vreodată junimiştilor suptravieţuitori să înţeleagă că, pentru cei dintr'o generaţie cu mine, <a zis Nae Ionescu> însemnează acelaşi lucru cu ceea ce însemna pentru ei <zice Maiorescu>?"* se întreabă Mircea Vulcănescu într'o conferinţă din 1934.

Desigur, e greu de presupus cum ar fi arătat *"tânăra gerneraţie"* dela 1930 fără influenţa covârşitoare a profesorului Nae Ionescu. Învăţatura sa se regăseşte însă în mai toate faptele de cultură ale elevilor săi, oricât de diferit s'au manifestat ei ulterior în istoria culturii. Pentrucă, nu întâmplător, cultura adevărată a fost considerată de profesor *"operă de adâncire personală şi prin urmare de diferenţiere"*.

Gabriel STĂNESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

ALEKSANDR
SOLJENIȚÎN
CHESTIUNEA RUSĂ
LA SFÂRȘIT DE SECOL XX

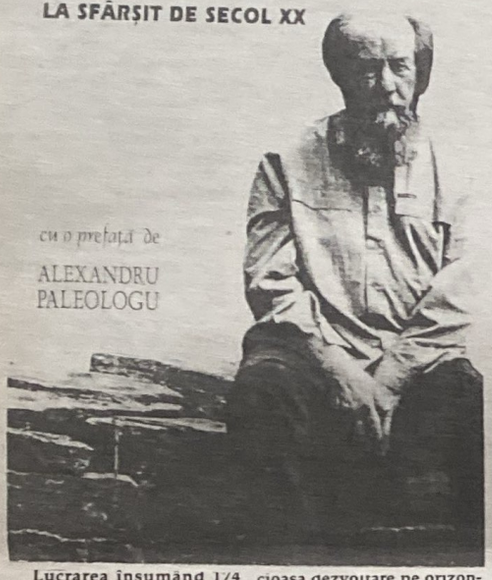

cu o prefață de
ALEXANDRU PALEOLOGU

Lucrarea însumând 174 pagini și împărțită în 7 capitole, a apărut la sfârșitul anului 1995, în editura *"Anastasia"*, din București și este prefațată de Alexandru Paleologu. Marele scriitor rus, laureat al premiului Nobel, disident, care a dat mult de furcă autorităților sovietice, ne prezintă de fapt o lucrare istorică, făcând evoluția poporului și statului rus, din evul mediu și până în zilele noastre. Autorul folosește o bogată bibliografie istorică, apelând la lucrările lui Platonov, Tihomirov, Kliucevski, Derjavin, Soloviov etc., autori de marcă în domeniul lor, și urmărește evoluția relațiilor internaționale, făcând referiri la diplomații ruși: Safirov, Biron, Panin, Nesselrode, Gorceacov, ca și la numeroși diplomați occidentali.

Paleologu este de acord cu autorul că Rusia nu era o națiune barbară înainte de Petru cel Mare, era urmașa marelui stat kievian, care acum 1000 de ani era un centru al creștinismului și al civilizației europene, iar unul din regii Franței de atunci era onorat să se căsătorească cu o prințesă de Kiev. Și dacă vorbim de cnut (bici, gârbaci), el se practică și în marina britanică, dar și în infanteria prusacă. Marea catastrofă națională pentru Ruși - spune autorul -, a fost reforma bruscă, de mare violență cinică făcută de Petru cel Mare. Petersburgul este un oraș frumos, magnific, dar a fost o nebunie edificarea lui pe acele mlaștini nordice, o nebunie de tip presovietic. Rusia a fost mereu condusă la grandomanie imperială.

Poporul rus având la dispoziție spații imense, a cunoscut o rapidă și lesnicioasa dezvoltare pe orizontală, iar capetele înfierbântate își cheltuiau energia făcându-se cazaci, în timp ce cei din Europa occidentală se statorniceau în orașe și construiau cultura. Așa a ajuns imperiul dela Prut și până în Alaska și dela Oceanul Înghețat de Nord, până în Sudul Asiei Centrale. Și am început să ne batem capul cu rusificarea, celor ce nu voiau să se rusifice, după cum nici noi înșine nu se cuvine să fim derusificați (p.118). *"Cum altminteri decât o exterminare fizică a poporului poate fi numită mizerabila, bestiala, smintita risipă de cadavre de "ostași roșii", așternută pe drumurile victoriei lui Stalin în războiul sovieto-german, deminarea cu picioarele a câmpurilor minate, de către o infanterie mânată din urmă"* (p.129).

Dar toate acestea s'au prăbușit, au trecut! Dar ce fel de democrație ar putea să crească dintr'o dată pe solul unui totalitarism de 70 de ani, se întreabă autorul (p.155). La noi, poporul nu este stăpân pe soarta sa, ci o jucărie în mâinile soartei. Suntem gata să așteptăm mereu *"indicații"* fie dela monarh, fie dela secretarul general al partidului. Poporul nu s'a ales decât cu noi greutăți de suportat. Iar nomenclatura comunistă, pregătită încă din timpul lui Gorceacov, a știut să se descurce, să se adapteze, să se transforme perfect în *"democrați"*. Odraslele de aur ale nomenclaturii, răsfățații privilegiilor făcuțăților comuniste, fie că au preluat direct frânele conducerii țării, fie că au luat drumul Americii, cea pe care părinții lor nu conteneau să o blesteme (p.156).

Năravul moștenit dela comuniști, ne-a făcut să creiem o nouă lozincă: *"Înainte, spre viitorul luminos al economiei de piață"*. Practic, nu se urmărește protecția poporului, ci un cumplit *"șoc"* asupra bietului popor. Este absurd să declari *"prețuri libere"*, într'o țară unde nu există concurență, adică dai mână liberă unor producători care dețin monopolul producției respective și care pot sălta prețurile oricând și oricât de mult.

De ce ne trebue un mare Imperiu, o adunătură pestriță de popoare?

Trebue să ne între, în sfârșit, în cap - scrie autorul -: Transcaucazia să-și urmeze drumul său, Moldova așijderea, Țările Baltice de asemenea etc. Eforturile noastre trebue orientate spre interior, munca făcută cu tragere de inimă, căci a reconstitui URSS-ul este calea sigură spre a răpune și a reduce la tăcere poporul rus, pentru totdeauna.

Cartea, predispune la reflecții, la meditații, de aceea trebue citită.

Bogdan Alex. CIACHIR

Student la Univeristatea "D. Cantemir" din București

Florentin Smarandache
"Întâmplări cu Păcală"
editura Tempus, București

Publicată în 1994, cartea cu piese de teatru pentru copii a lui Smărândache are simplicitatea de grai înțelept cu care te poți adresa copiilor.

Cartea cuprinde trei piese: *"Păcală și Ursul"*, *"Păcală și Balaurul"* și *"Păcală, Extraterestrul și Zmeul"*.

Aflăm că această trilogie înainte de publicare a fost testată în vivo pentru întâia oară, pusă pe scenă de elevii liceului *"Frații Buzești"* din Craiova, în regia profesorului și literatului critic Constantin M.Popa în 1992 și preluată apoi de Teatrul de Păpuși din Craiova în regia Georgetei Domozină.

Pe lângă slova pură, cu glume la nivelul de copil, fără *"conopida"* din teatrul pentru adulți și fără jocul de cuvinte cu *"țambalagiul"* din *"Emigrant la infinit"* (Editura Macarie, Târgoviște, 1996) nu putem trece cu vederea admirabila operă de peniță a graficienei Marilena Sârbu care a ilustrat paginile cărții.

Andrei Pandrea
"Identitatea hranei Românilor"
Buletinul Bibliotecii Române, (volXV (XVX) - Serie nouă), Freiburg, Germania, 1989.

Andrei Pandrea este o comoară. Nu știam că Feuerbach (1804-1872) autorul lui *"Das Wesen des Christentum"*, *"Geschichte der neueren Philosophie"* și *"Gottheit, Freiheit und Unsterblichkeit"*, din care a rămas doar aforismul ca *"Omul este ceea ce mănâncă"*, a fost atât de original. De fapt, tot ce se părea că ne-a parvenit dela ilustrul Ludwig Andreas Feuerbach ca sclipire de originalitate nu-i aparține. Pandrea, profesia lui fiind cea de medic, își începe acest documentat eseu cu *"Omul este ceea ce mănâncă"* și spre surprinderea noastră a tuturor nu-l citează pe Feuerbach ci... *"o zicală hindusă dragă frugalului Mahatma Gandi"* (pag.315).

E foarte posibil ca zicala hindusă descoperită de Pandrea să nu fi fost cunoscută nici de ilustrul savant american, de renume mondial în domeniul ortodoxiei, Alexander Schmemann. Într'un studiu al său reia celebrul aforism materialist și afirmă că e de acord că omul este ceea ce mănâncă. Diferența e că omul mănâncă și din Potir. Omul se împărtășește din Dumnezeu și devine parte din Dumnezeu. Deci omul este ceea ce mănâncă.

Studiul lui Andrei Pandrea, *"Identitatea hranei Românilor"* aduce un mare aport cercetărilor științifice. Cum și teologia este o știință, îmi permit măcar o precizare din cele care ar trebui făcute de un teolog. Dacă aș tăcea, aș face un deserviciu distinsului autor și aș fi necinstit cu mine însumi.

Dinu-Gadea-Caransebeș
"Versuri regăsite"
editura autorului, Atlanta, 1994

Există la Dinu Gadea-Caransebeș o fericită logodnă între condei și penel, autorul *"Versurilor regăsite"* fiind dublat de un sensibil grafician. Chiar dacă am răsfoi cartea, ar fi destul să ne facem o imagine radiografică a personalității creative a lui Dinu Gadea-Caransebeș.

Poetul are ceva de spus. Mesajul e simplu și direct, fără alambicări de ape tulburi, onirisme și răsucirea cuvintelor peste firea normală a logicii și gramaticii spre a poza în *"filosoful"* neînțeles.

Faptul că și-a legat numele de o anumită localitate din țară nu a făcut-o din snobism, ci dimpotrivă ca o ripostă celor care vin în America și nu numai că își reneagă originea strămoșească, ci mai mult chiar, își schimbă și numele, ridicola maimuțăreală de prost gust într'un onoma cu groaznice stridențe și pentru Americani și pentru Români.

Iată un merit în plus pentru Dinu Gadea - Caransebeș. E Român. Sângele apă nu se face. Dacă studiem cu atenție grafica observăm că Dinu Gadea vine în America nu numai cu o valiză, ci ca un sol al Carpaților. În majoritatea desenelor ilustrând poemele răsare soarele, soarele ca simbol culminând în explicarea lui la pagina 42 ca ilustrare la poemul *"Iisus"*.

Îmi pare rău că autorul a exagerat cu drepturile de *"copyright"* ca nici o parte din această carte să nu fie reprodusă *"sub nici un chip"*. Alți autori aveau indulgența de a oferi cronicarilor dreptul de a reproduce un citat. Deci imposibilitatea unei cronici care să meargă la subiect.

George Voștinaru
"Io, Horia Valahul"
editura Hestia, Timișoara, 1993

Este un semn îmbucurător că în România tot mai mulți scriitori și poeți își îndreaptă atenția spre trecutul istoric al neamului nostru. Printre ei se numără și George Voștinaru. Născut în Munții Apuseni, poetul simte o obligație morală de a evoca magnifica figură din sinaxarul românesc, pe Horia din Albac.

După celebrul poem *"Horia"* al lui Aron Cotruș nu credeam că cineva s'ar încumeta în stih să scrie despre legendarul Horia fără a risca epigonismul.

Poemul *"Io, Horia Valahul"* de George Voștinaru nu stă sub umbra altui creator, ci într'un mod original prezintă simfonic tălmăcirea documentelor într'o slovă de cremene, șipot curat de brad și de pură cugetare dăruind cititorului însetat răcoarea proaspătă de a se cumineca, în timpul arșiței, din potirul izvoarelor.

Dumitru ICHIM

NOUTĂȚI EDITORIALE

Cartea apărută recent la București, publicată de Cicerone Ionițoiu, poate fi comandată fie la Fundația foștilor deținuți politici "Nicoleta-Valeria Grossu", str. Răsuri, Nr. 26, sect. 2, București, contul în devize Nr. 46101001097453007, la Bancorex, filiala Lipscani, București; fie la Fundația "Memoria", Calea Victoriei Nr. 133, București 1, cont valutar la Banca Comercială Română, Filiala Sector 1, respectiv: 472131600160

CICERONE IONIȚOIU

Nicole VALÉRY-GROSSU

O lumină în bezna exilului românesc

Costul: $ 15
(volumul de 350 pagini + expediția)

În duh şi adevăr

DELA ROBIE LA LIBERTATE

——Sergiu GROSSU——

În articolul de faţă nu vrem să atingem problema sclaviei sociale - fie ea politică, economică sau, chiar, ideologică -, fiindcă mai gravă, mai primejdioasă, mai daunătoare pentru evoluţia morală a societăţii în care trăim a fost şi rămâne ***robia păcatului***, această degradantă realitate psihică, a cărei lege se luptă în mădularele noastre şi ne împinge la necurăţie şi fărădelegi **(ROMANI, 6.19)**, desfigurându-ne interioritatea şi anulând, în noi, voinţa de a face binele impus de Evanghelie. Căci în starea de robie a omului din lăuntru, scrie apostolul Pavel, *"binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Şi dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine"* **(ROMANI, 7.19-20)**.

Vânduţi robi păcatului, ca să folosim icoana de vorbire paulinică, ne zbatem neputincioşi pe drumurile întortocheate ale unei existenţe pseudo-creştine, bălăcindu-ne *"în poftele firii noastre pământeşti"*, făcând voile ei şi dând ascultare gândurilor deşănţate care ne domină **(EFESENI, 2.3)**. De aceea, putem afirma, cu toată certitudinea, că la baza contradicţiilor, a dezmăţului, a îndepărtării de Dumnezeu, de care dă dovadă, cu prisosinţă, umanitatea de azi, ***stă nemiloasa lege a păcatului***. Infantilismul credinţei ne face să devenim *"robi oamenilor" (CORINTENI, 7.23)*, să cădem *"sub robia învăţăturilor începătoare ale lumii"* **(GALATENI, 4.3)**. De pildă: robi doctrinei comuniste, lansată de Marx, Lenin, Troţki, sau Mao Ţedung; robi filosofiei lui Nietzsche, Sartre sau Marcuse; robi teologiei raţionaliste, demitizante şi neevanghelice, oferită de Bultman şi de alţii, ca el. În ce priveşte soiul acesta de oameni, sfântul Pavel ne atrage atenţia ca să ne ferim de cursa lor şi să fim, astfel, izbăviţi, socotindu-i *"nechibzuiţi şi răi"*, lipsiţi de credinţă **(2 TESALONICENI, 3.2)**.

Dela robia păcatului şi a oamenilor trebue să ajungem la robia neprihănirii, să devenim *"robi ai lui Dumnezeu"*, ascultând *"din inimă de dreptarul învăţăturii"* Mântuitorului **(ROMANI, 6.17,22)**. Este singura posibilitate, singura cale care duce la libertatea noastra interioară şi, totodată, la libertatea întregii lumi. Numai atunci când Fiul lui Dumnezeu, care este Adevărul, ne va face slobozi, vom fi *"cu adevărat slobozi"* **(IOAN, 8.32,36)**.

* * *

Nu se poate atinge treapta ascultării *"din inimă"* a tot ce ne învaţă pedagogia divină, fără ca să coborîm din inima noastră *"împărăţia"* **(IACOV, 4.8)**, pentru a ne sonda adâncurile, pentru a ne cerceta ungherele lăuntrice, pentru a ne verifica pe noi înşine, mai întâi; ca, apoi, să cunoaştem încercarea excitaţiilor exterioare care ne împresoară: să controlăm mediul ambiant: să descoperim cauzele unui cutare sau cutare fenomen socio-politic; să scotocim în sertarele dubioase ale trecutului sau ale actualităţii; să avem informaţia exactă, relativ la nivelul spiritual al oamenilor cu care suntem în contact sau care se află în vârful piramidei sociale. Povaţa evanghelica *"pe voi înşivă cercetaţi-vă"* **(2 CORINTENI, 13.5)** constituie debutul examenului nostru duhovnicesc, al cărui imperativ biblic sună aşa: *"Veniţi-vă în fire şi cercetaţi-vă, neam fără ruşine"* **(ŢEFANIA, 2.1)**. Ne cercetăm, astfel, *"umbletele"* **(PLÂNGERI, 3.40)**, ne uităm, *"cu băgare de seamă"* la căile ce le bătătorim **(HAGAI, 1.5-7)**, ne verificam faptele **(GALATENI, 6.4)**, ţinem cont de *"bârna"* care ne diformează ochiul sufletului **(MATEI, 7.3-4)**.

Îndrumaţi de Duhul lui Dumnezeu, ca să ne arate ceea ce nu vedem **(IOV, 34.32)**, ajungem să cercetăm *"toate lucrurile"*, înţelegându-le, adâncindu-le şi pricepând nu numai rostul lor, ci şi *"nebunia răutăţii şi rătăcirea prostiei"* **(ECLEZIASTUL, 7.25)**. Oamenii răi, denunţaţi de Cuvântul Domnului, nu ne mai pot înşela, zicându-ne: *"Haidem să slujim altor dumnezei!"*, deoarece suntem avertizaţi *cum* să procedăm, spre a nu greşi: *"Să faci cercetări, să cauţi şi să întrebi cu deamănuntul..."* **(DEUTERONUM, 13.134-14)**. În capitala ţării, în oraşele prin care trecem şi pe care le cutreerăm, iată ce ni se cere: *"Uitaţi-vă, întrebaţi şi căutaţi... dacă se găseşte un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se ţină de adevăr..."* **(IEREMIA, 5.1)**. Însuşi Iisus Hristos ne îndeamnă: *"În orice cetate sau sat veţi intra, să cercetati cine este acolo vrednic..."* **(MATEI, 10.11)**.

Examenul, de care vorbeşte Scriptura, este posibil cu ajutorul Luminii. Adică al Mântuitorului, care este *"Lumina lumii"*. Şi noi ştim ca oricine Îl urmeaza pe Iisus, *"nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii"* **(IOAN, 8.12)**. Această lumină penetrantă ne obligă să nu dăm crezare *"oricărui duh"* **(1 IOAN, 4.1)** care incită pe creştini la violenţă; care propagă doctrina diabolică a *"morţii lui Dumnezeu"*, diametral opusă viziunii evanghelice; care depreciază structura mistică a Bisericii; care falsifică, contestă sau atacă, chiar, Evanghelia lui Hristos; care sugerează colaborarea creştinilor cu comuniştii sau cu francmasonii, disprepuind sfatul Apostolului: *"Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?"* **(2 CORINTENI, 6.14)**.

* * *

Învăţătura lui Hristos oferă lumii bulversate şi înrobite (acestei lumi care pluteşte în voia tuturor vânturilor şi valurilor duşmănoase, potrivnice creştinismului) ***o libertate reală***, o libertate integrală pentru toţi. Nu este libertatea lupului, cu alte cuvinte libertatea unei dictaturi demenţiale, sau a unei anumite clase sociale, propunând desfiinţarea propriilor sale lanţuri politice, dar gata de a subjuga pe opozanţi. Numai în Iisus indivizii şi colectivităţile vor fi, conform promisiunii. *"cu adevărat liberi"*.

Mai cu seamă noi, Românii din Exil, avem datoria sfântă să alegem astăzi - după îndemnul adresat, odinioară, poporului de către Iosua - ***cui vrem să slujim***: lui Dumnezeu sau lui Belial? Şi cu ce vrem să rămânem: cu libertatea interioară şi socială obţinută prin Iisus Hristos, sau cu robia păcatului fără El, *"străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume"* **(EFESENI, 2.12)**.

Legea libertăţii, sau cum o numeşte apostolul Iacov, legea slobozeniei, este o *"lege desăvârşită"* **(IACOV, 1.25)**, pe care o putem împlini cu o singură condiţie: ***luând jugul lui Iisus***, căci ne lămureşte Domnul, "jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară " (MATEI, 11.29-30). Libertatea creştină nu are nimic comun cu libertatea omului *"vândut păcatului"*, cu dezordinea şi căderile firii pământeşti. Noi am fost chemaţi la slobozenie, într'adevăr; cea ce nu înseamnă că ne este permis să facem din ea *"o pricină"* ca să trăim după legea păcatului, a omului natural, poftind *"împotriva Duhului"* **(GALATENI, 5.13, 17)**. Dacă am devenit, prin Hristos, *"nişte oameni slobozi"*, se impune să ne purtăm ca atare, evitând să facem din slobozenie *"o haină a răutăţii"* **(1 PETRU, 2.16)**. Să nu ne lăudăm cu o slobozenie iluzorie, când ne comportăm întocmai unor *"robi ai stricăciunii"*, ştiut fiind ca *"fiecare este robul lucrului de care este biruit"* **(2 PETRU, 2.19)**.

Cum să obţinem această indispensabilă, sublimă libertate lăuntrică? În primul rând, să ne răstignim omul cel vechi împreună cu Iisus, *"pentru ca trupul păcatului sa fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca sa nu mai fim robi ai păcatului"* **(ROMANI, 6.6)**. În al doilea rând, să ne lăsăm în seama Duhului Sfânt, căci *"unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia"* **(2 CORINTENI, 3.17)**.

Odată ce libertatea interioară a fost realizată - libertatea sufletului, a inimii, a minţii şi a voinţei -, avem voie să anvizajăm posibilitatea unei libertăţi social-politice. Când am dezlegat, în noi, *"lanţurile rautăţii"* şi-am rupt *"legăturile robiei"* tuturor patimilor, punând capăt servituţii micimii noastre sufleteşti, atunci nu ne va fi greu să înlăturăm *"orice fel de jug"* social, cultural, politic şi să ridicăm, din groapa mizeriei şi-a disperării, pe cei *"asupriţi"* **(ISAIA, 58.6)**.

"Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi dela Mine", aşa ne recomandă Mântuitorul şi nouă, celor desţăraţi, şi fraţilor noştri din ţară, în special celor care doresc şi luptă să vadă, în sfârşit, clădindu-se o societate liberă, o Românie nouă, descătuşată definitiv de lanţurile şi de jugul unor ani de ruşinoasă abdicare dela principiile Evangheliei lui Hristos.

BISERICA ŞI EXILUL

——Pr. Gh. CALCIU——

Citim în revista SOLIA, organul Episcopiei noastre din America, din Iulie, 1997, p.22 şi următoarele, o Mărturisire a Mitropolitului Serafim al Germaniei şi al Europei Centrale.

Redacţia revistei SOLIA face, la sfârşitul relatării, un scurt comentariu, privind afirmaţiile canonice ale Mitropolitului Serafim, în legătură cu dreptul Bisericilor mame de a-şi asuma jurisdicţia asupra tuturor bisericilor din Exil sau diaspora din lume.

Episcopia Română din America s'a născut tocmai din refuzul Arhiepiscopului Valerian şi al preoţilor slujitori sub el, susţinuţi de credincioşii români din USA, de a se subordona unei Patriarhii care colabora intens cu regimul ateu comunist spre distrugerea bisericilor, desfiinţarea mănăstirilor şi arestarea preoţilor care nu se subordonau măsurilor diabolice, adesea cu exterminarea acestor preoţi.

SOLIA scapă însă din vedere - suntem convinşi că nu fără intenţie - un amănunt pe care Mitropolitul Serafim Joantă ni-l dă în treacât. Să redăm citatul integral din SOLIA, sub titlul: **Câteva date despre diasporă, desprinse din Mărturisirea I.P.S. Serafim:**

"În Germania trăiesc şi slujesc 17 preoţi ortodocşi români, iar în total, în cele două Arhiepiscopii româneşti, a Germaniei şi Europei Centrale si a Europei Occidentale, circa 50 de preoţi. Pentrucă doar două-trei parohii îsi pot plăti preotul, majoritatea acestora trăiesc foarte modest şi sunt nevoiţi să lucreze în afara Bisericii pentru a-şi câştiga existenţa. O parte din ei primesc $500.00 USA din ţară, prin Secretariatul de Stat pentru Culte, dar aceşti bani nu sunt suficienţi..."

Oprim citatul aici, deoarece celelalte date nu au relevanţă pentru problema pe care vrem s'o discutăm. Secretariatul de Stat pentru Culte, fostul Departament al Cultelor, nu era decât o anexă profund subordonată Securităţii. Ca profesor la Seminarul Teologic din Bucureşti, ştiu dela foştii mei studenţi ce condiţii trebuiau să îndeplinească pentru a obţine o bursă în străinătate, sau pentru a fi trimişi ca preoţi misionari, fără să mai vorbim de preoţii care veneau ca bursieri, sau ca turişti şi apoi *"se rupeau"* de Biserica mamă, pentru a intra în parohiile din străinătate. Majoritatea covârşitoare a acestor *"ruperi"* erau regizate de Securitate. Nu vreau să contest că au fost şi ruperi reale, dar acestea au fost foarte puţine. Angajamentele pe care aceşti studenţi sau preoţi şi le luau erau aşa de stricte şi prevedeau sancţiuni atât de grave din partea Securităţii, încât, pentru nişte tineri crescuţi în teroarea comunistă, trebuia un curaj egal cu sacrificiul total pentru a se desprinde de sclavia informatorului. Din când în când, Securitatea trecea la sancţiuni reale, cum a fost cazul unui teolog din Elveţia, care, refuzând să mai colaboreze cu Securitatea, a fost urmărit, asasinat cu sălbăticie şi aruncat într'o carieră de piatră, unde a fost descoperit mai târziu de către muncitori. Asemenea acte erau de natură sa înspăimânte de moarte pe unii din cei ce aveau angajamente.

Mulţi dintre foştii mei studenţi, cărora li se oferea o bursă, erau chemaţi, înainte de orice, la Departamentul Cultelor, unde discutau cu un *"funcţionar"* de acolo, care era un ofiţer de Securitate. Acesta îi spune că a obţinut o bursă în străinătate - bursa era obţinută de Patriarhie, dar decizia finală aparţinea Securităţii - şi-i enumera obligaţiile care, fără excepţie, se refereau la informaţiile pe care postulantul trebuia sa le dea Securităţii, privind organizaţiile religioase cu care el urma să fie în contact, universitatea la care studia şi, bine înţeles, şi alte informaţii care constituia delictul de spionaj pentru ţara respectivă. Orice informaţie era bună şi necesară: problemele care se discutau în cercurile religioase despre situaţia din România, publicaţiile religioase din ţara respectivă, cercurile religioase *"reacţionare"*, grupurile de rugăciune pentru creştinii persecutaţi în România şi Rusia, până şi o listă cât mai completă a manuscriselor şi documentelor româneşti aflate la Sfântul Munte, inclusiv la schitul românesc Prodromul.

Studenţii şi preoţii trimişi în străinătate cu burse sau alte misiuni, erau chemaţi şi de Mitropolitul locului, sau un consilier, care îi îndemnau la subordonare faţă de ierarh, faţă de statul comunist şi la o activitate cât mai rodnică, în străinătate, pentru prosperitatea României socialiste. Dacă îşi îndeplinea cu sârg misiunea, bursa i se prelungea, dacă nu, era rechemat în Ţară. Pot afirma cu toată certitudinea că absolut nici un student, preot sau ierarh nu putea primi o bursă sau o misiune în Vest fără acest angajament. De altfel, Mărturisirea Înalt Preasfintitului Nicolae al Banatului, făcută public de el, pentru a spăla faţa întregei Ortodoxii, nu numai a celei româneşti, este o dovadă în acest sens.

Ştiam că toţi aceşti preoţi şi studenţi, în afara bursei, primeau si *"un ajutor"* în dolari dela *"Departamentul Cultelor"*, recte, Securitate. De aceea am fost absolut surprins să aflu că si Secretariaul de Stat pentru Culte de astăzi, continuă să plătească unor anumiti preoti $500.00 US lunar. Adevărul este că unii preoţi şi studenţi din străinătate, după arestarea mea de către regimul lui Ceauşescu, fie că îmi fuseseră elevi, fie că au prins curaj să rupă cu Securitatea, prin exemplul meu, au refuzat să mai dea informaţii, au mers la autorităţile locale unde au declarat ceea ce făcuseră şi au rupt orice contact cu Securitatea şi cu organele subordonate. Aceşti preoţi au pierdut *"ajutorul"* de cinci sute de dolari americani. Aşi putea cita nume de preoţi din Europa care au luat atitudine alături de mine care, şi astăzi rămân pe poziţia mea. Nu o fac pentrucă nu am permisiunea lor. Aşadar, este limpede cine sunt preoţii care continuă sa primească cei 500 dolari şi pentru care motive. Ceea ce ne surprinde şi ne doare este faptul că şi regimul actual, al D-lui Constantinescu şi Ciorbea, continuă să plătască pe agenţii ecleziaşti, fie ca o obligaţie de a-i păstra activi, fie ca o răsplată pentru ce au făcut. Ne doare, dar nu ne mirăm. Având în vedere angajarea celor mai notorii securişti în SRI şi chiar criminali de către actualul guvern român ne dovedeşte că nimic nu schimbat, decât doar formal, iar vechii tovarăşi se susţin unii pe alţii, se ajută şi se promoveaza reciproc. Numai când străinătatea a intervenit, Preşedintele Constantinescu a dat afară pe ucigaşii respectivi, ca şi

Continuare în pag.15

CREŞTIN ROMÂN,

CUM POŢI SĂ TRĂIEŞTI AŞA ?

60 DE ANI DELA MOARTEA GENERALULUI GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL

"Te-au uitat până-astăzi toate şi-ai tăi te-au uitat"...

Zahu PANĂ

Prezenţa militarilor în politica românească, după Primul Război Mondial până în zilele noastre, deşi redusă ca procent, a avut o pondere importantă.

Nu socotim prezenţa generalilor ca titulari la Ministerul Apărării Naţionale sau Ministerul de Război cum i s'a mai spus, ci prezenţa în arena politică, în competiţie cu celelalte partide politice sau ca simplu conducător, militar.

Dela Mareşalul Averescu la Generalul Rădescu, în politica românească au jucat un rol deosebit Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Mareşalul Antonescu şi generalul de tristă memorie Constantin-Matache Sănătescu.

Mareşalul Averescu, erou al Războiului de Întregire, cunoscut ca părintele ostaşilor, s'a bucurat de o mare popularitate în Vechiul Regat în special, iar apropiind lângă dânsul şi pe "poetul pătimirii noastre", Octavian Goga, realizase sudura şi cu Românii ardeleni.

Guvernarea averescană aşteptată cu atâtea speranţe de ţara obijduită, a avut un sfârşit lamentabil, torpilată de marea putere financiară a liberalilor şi de lipsa de cadre proprii. Mareşalul Averescu a continuat să activeze cu Partidul Poporului şi semnul electoral, Steaua, dar steaua sa politică apusese definitiv.

Marele Octavian Goga trece alături de A.C. Cuza, dar şi lui i-a fost nefastă soarta politică. În rocada dintre cei doi politicieni bătrâni, Goga a dovedit - cu toată sensibilitatea sa poetică - o lipsă totală de orientare în treburile cetăţii. Fatalitate care l-a costat viaţa, ucis altfel decât strangularea în camion sau plutonul de execuţie.

Guvernarea Generalului şi apoi Mareşalului Antonescu este mult mai complicată şi cronicarii de astăzi ca şi cei de mâine, ar trebui să ţină seamă de o serie de factori în analiza acestei guvernări, dintre care: temperamentul lui Antonescu, onestitatea sa, condiţiile militare şi politice mondiale ca şi izolarea politică internă în care a lucrat. S'au făcut şi mistificări grosolane într'o carte publicată de col. Magheresc, acesta îl prezintă pe Antonescu într'o lumină falsă.

S'a afirmat că Generalul Antonescu i-a adus pe legionari la guvernare pentru a-i compromite în faţa ţării. De aceea a îmbrăcat şi cămasa verde. Colonelul Magherescu îl socoate pe Antonescu un om meschin, cu intenţii mişeleşti dela începutul guvernării, cu premeditări condamnabile. Pentru memoria Mareşalului Antonescu, protestăm faţă de această impietate.

Nu putem crede că Mareşalul care a ştiut să moară atât de frumos în faţa plutonului de execuţie, era capabil de asemenea mârşăvii.

Conflictul dintre Antonescu şi Mişcarea Legionară este poate cel mai dramatic fapt, după asasinarea Căpitanului şi după ciopârţirea Ţării, din 1940. Au curs lacrimi şi sânge! S'au deslănţuit pasiuni, nestinse încă, şi în urma acestui conflict n'a rămas decât suferinţă...

Adus de cursul unor evenimente nepreväzute, Generalul Rădescu, a străucit pe cerul întunecat al României capitulate fără condiţii şi lunecarea sa meteorică a lăsat o amintire luminoasă, în neamul înrobit după 1944. Stins printre străini, a avut norocul să nu fie secerat de balalaicile politrucilor sau să se stingă în suferinţă, în celulele reci din România.

Deosebit de generalii de mai sus, apare într'o altă lumină Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, dela a cărui moarte s'au împlinit 60 de ani, la 9 Octombrie 1997.

Descendent dintr'o veche familie boierească şi princiară, Generalul Cantacuzino, n'a apucat să deţină funcţia supremă în Stat, deşi îndeplinea toate calităţile pentru asta. Familia sa a dat Ţării Româneşti un postelnic, Constantin, un alt Constantin, stolnic, diplomat şi geograf, un Domnitor al Ţării Româneşti Şerban Cantacuzino (1678-1688) care a acordat un mare ajutor aseziaţilor din Viena la 1683 şi un alt Domnitor Ştefan Cantacuzino, ucis de Turci în 1716, împreună cu tatăl său, Constantin, după care începe în Ţara Românească, domnia fanarioţilor. Alt Cantacuzino, Gheorghe Grigore, a fost şeful Partidului Conservator din 1899-1907 şi de câteva ori Prim-ministru, iar Ioan Cantacuzino fondează şcoala română de microbiologie şi medicină experimentală. Dintre cei mai tineri, Băzu Cantacuzino era as al aviaţiei române, iar Alecu, a căzut ucis de gloanţele jandarmilor în bestiala răzbunare a lui Carol al II-lea din Septembrie 1939.

Cu ascendenţele pe care le avea, cu trecutul său de militar destoinic şi brav, Generalul Cantacuzino putea alege orice partid politic unde să activeze, fiecare dintre ele fiind măgulite de prezenţa sa. Neconformist ca nimeni altul, păstra în el esenţa de adevărat cavaler, care l-a impus ca arbitru în diferitele conflicte ale epocii, ajunse uneori la duel.

Ca ofiţer, a acoperit de multe ori, din solda lui, costul alimentelor pentru o masă mai bună a ostaşilor de sub comanda sa, când vedea că mâncarea este de proastă calitate.

Căsătorit cu una din cele mai frumoase femei ale vremii, ar fi putut fi fericit pe toată viaţa, dacă ar fi urmărit un trai uşor. Nu-i lipseau nici averea nici cunoştinţele mondene. Simţea însă chemarea celor necăjiţi, bieţii Români, ajunşi cerşetori la ei acasă.

Originea sa princiară şi trecutul frământat al neamului românesc, îi spuneau că pentru ţara ta, trebue să jertfeşti dacă vrei să te integrezi cu destinul ei, de aceea dintre toate organizaţiile politice de atunci, a ales pe cea a tineretului, care dădea totul fără a cere nimic.

Îi cunoştea bine pe toţi politicienii ţării. Când Carol II-lea a adus la putere pe liberali, în 1933, cercurile financiare din Apus, au cerut dizolvarea Gărzii de Fier ca o condiţie pentru credite financiare. Primul ministru I. Gh. Duca, a convocat conducerea partidului liberal pentru a decide. Informat de ce urma să hotărască guvernul şi conducerea partidului liberal, Generalul Cantacuzino îi telefonează lui Duca să nu facă greşeala să dizolve un partid legal, cu reprezentanţă în parlament, pentrucă o ilegalitate ca aceasta deschide drumul altor ilegalităţi şi abuzuri, cum au şi început.

La 22 Noembrie 1933, a fost împuşcat mortal la Constanţa, studentul Virgil Teodorescu, de un gardian public. N'a urmat nici un proces.

Sfatul Generalului Cantacuzino nu a fost urmat şi la 10 Decembrie 1933, Garda de Fier a fost dizolvată. Peste 18.000 de legionari au fost arestaţi în toată ţara.

În dimineaţa zilei de 10 Decembrie 1933, la ora 6.30, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul dă publicaţiei un *"Ordin lăsat de Căpitan"*, prin care, după ce îndeamnă pe toti legionarii la calm şi respect faţă de legi, împarte cele peste 200.000 de voturi legionare, în felul următor: Legionarii din Ardeal vor vota cu Iuliu Maniu, legionarii din Vechiul Regat şi celelalte ţinuturi vor vota cu Gheorghe Brătianu.

Prigoana începuse şi se desfăşura din plin. La Iaşi înainte de dizolvare, a fost asasinat şoferul Constantin Niţă. La 9 Decembrie este asasinat plugarul Nicolae Bălăianu din Vlaşca; la 30 Decembrie, Toader Toma, croitor din Tecuci şi tot în Decembrie, colonistul Gh. Bujgoli din Durostor.

Faţă de valul de arestări şi uciderі, în seara zilei de 29 Decembrie 1933, Primul ministru I.G. Duca, este împuşcat pe peronul gării din Sinaia de legionarii N. Constantinescu, Doru Belimace şi I. Caranica.

A doua zi, comisarul Panova, din Prefectura Poliţiei Capitalei, îl arestează pe Sterie Ciumeti, dela care aştepta să afle unde este Codreanu. Tăcerea de mormânt a lui Ciumeti l-a înfuriat atât de mult pe Panova, încât după ce l-a schingiuit îngrozitor, l-a împuşcat şi i-a aruncat trupul pe marginea lacului Fundeni.

Generalul Cantacuzino este arestat. Ziarele *"Calendarul"* condus de Nichifor Crainic şi *"Cuvântul"* condus de Nae Ionescu, sunt suspendate şi ambii directori arestaţi. În această stare gravă se găsea România democrată la începutul anului 1934, an care continuă până la sfârşit cu închisorile pline.

După terminarea procesului Duca, unde Corneliu Codreanu, Generalul Cantacuzino şi toată conducerea legionară este achitată, rămânând condamnaţi doar cei trei legionari care au fost la Sinaia, cunoscuţi sub numele de Nicadori.

La începutul anului 1935, bilantul suferinţelor legionare dela venirea guvernului liberal la putere era de: 18.000 de arestări, 300 de bolnavi în închisori, 16 morţi şi trei condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Pentru toţi legionarii ucişi nu s'a făcut nici un proces. Aceasta când România se găsea în plină fază democrată, cu toate libertăţile garantate de Constituţie. În faţa atâtor acte de violenţă, schingiuiri şi ameninţări, lumea întrase în panică. Democraţia balcanică îşi spusese cuvântul!

Atunci a ieşit la iveală spiritul eroic al bătrânului Cantacuzino.

Omul plin de umor care nu a fost schimbat cu nimic de mizeria închisorii, pe care l-a prins atât de bine Dragoş Protopopescu în cartea sa Fortul 13, ştia să fie şi Prinţul de pur sânge.

La 20 Martie 1935, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, înfiinţează Partidul Totul pentru Ţară, cu semnul două puncte într'un pătrat. Doi ochi, care veghează!

După înfiinţarea Partidului Totul pentru Ţară, de sub conducerea generalului, urmează perioada legală, cea mai prolifică pentru Legiune.

În acest timp se organizează şi se consolidează toate organizaţiile. Se înfiinţează taberele de muncă dintre care cea dela Carmen Sylva a intrat în istorie; ia fiinţă Comerţul Legionar şi Corpul Muncitoresc Legionar.

Evenimentele se succed cu repeziciune. România trece printr'o fază de falsă acalmie într'o Europă în plină fierbere. Politica de stânga promovată de Titulescu, ne aduce duşmănia Italiei, dar în Franţa triumfă Frontul Popular al lui Leon Blum. În Spania, comuniştii ajunşi la putere încep masacrele şi lupta contra Bisericii. În August 1936, Titulescu este îndepărtat din guvern, iar Generalul spaniol Francesco Franco, porneşte acţiunea de înlăturare a comuniştilor dela putere. Războiul civil creşte în intensitate şi dramatism. La Alcazarul din Toledo, Generalul Moscardo din armata naţionalistă, după ce refuză cererea comuniştilor de a preda Alcazarul, aude la telefon cum fiul său este împuşcat.

Fapta Generalului Moscardo a depăşit hotarele Spaniei. Generalul Cantacuzino o găseşte cea mai eroică din timpurile sale şi hotărăşte să meargă în Spania să înmăneze Generalului Moscardo, spada sa de luptă din timpul războiului. I se alătură şapte legionari voluntari, care vor să lupte şi ei pentru apărarea Crucii: Ionel Moţa, Vasile Marin, Preotul Dumitrescu-Borşa, Ing. Gh. Clime, Alecu Cantacuzino, Nicolae Totu şi Bănică Dobre.

Echipa ajunge pe ziua de 6 Decembrie la Lisabona, cu vaporul iar după câteva zile ajung cu toţii la Soria, unde se afla cartierul Generalului Moscardo. După prezentarea fiecărui membru al echipei, Ionel Moţa comandă pentru Onor. Generalul Cantacuzino ia spada împodobită cu chipul Arhanghelului Mihail, se îndreaptă către estrada unde sta Generalul Moscardo şi cu stilul său lipsit de artificii rosteşte:

"Domnule General.

Entuziasmaţi de eroismul Domniei Voastre în faimoasele şi legendarele lupte, entuziasmaţi şi de rezistenţa Dvs. nemaipomenită la Alcazarul de Toledo, partizanii mei, însuşindu-şi ideea Comandantului Legionar al Bunei Vestiri, Dr. Ionel Moţa, şeful acestei echipe, am hotărît să vă oferim o sabie de onoare.

Atunci Şeful nostru suprem al Legiunei noastre din fosta Gardă de Fier, dizolvată pe nedrept, a Arhanghelului Mihail, Corneliu Codreanu, ne-a făcut cinstea să ne numească pe noi, aceştia pe care îi vedeţi, eu Şeful partidului politic Totul pentru Ţară şi dumnealor şefii mei în organizaţia noastră, ca să v'o aducem. M'am gândit că la aşa fapte şi la aşa om nu poţi veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care de bine de rău, place lumei să spuie că am făcut treabă în războiul cel mare 1916-1919. Coincidenţă, lama este tocmai din Toledo. I-am făcut o frumoasă gardă cu Arhanghelul Mihail gravat lângă dedicaţia pentru Domnia Voastră.

Domnule General, cum vă spuneam, nu este o jucărie, nu este o spadă inofensivă de academician, este o spadă tăioasă şi iată, vedeţi ce oţel şi încă oţel spaniol, vedeţi cum se îndoieşte. Cu ea veţi putea tăia capul inamicilor Crucei şi Spaniei."

După câteva zile, Generalul Cantacuzino părăseşte Spania, iar legionarii cer să lupte voluntar, ca simpli soldaţi, fără soldă. (Cu excepţia unuia singur, toţi erau ofiţeri). Sunt încadraţi în Legiunea Străină, Tercio.

La 13 Ianuarie 1937, Ionel Moţa şi Vasile Marin cad pe frontul anticomunist dela Majadahonda. Generalul Cantacuzino este trimis în Spania să aducă sicriele cu corpurile martiriloor Moţa şi Marin şi restul echipei de legionari.

După formalităţile cerute şi traversarea Europei cu trenul mortuar, pe ziua de 9 Februarie 1937, la orele 6 dimineaţa, trenul intră în staţia de frontieră Grigore Ghica Vodă. În faţa mulţimii îngenuncheate, bătrânul General Cantacuzino coboară şi dă raportul Capitanului:

"Căpitane! Îţi aduc echipa legionarilor din Spania. Doi morţi, doi bolnavi, un rănit şi doi sănătoşi. Trăiască Legiunea, să trăiesti Căpitane!"

Drumurile făcute în timp de iarnă, vârsta înaintată şi durerea sufleteasca de pierderea lui Moţa şi Marin, i-au afectat sănătatea. După înmormântarea celor doi eroi căzuţi în Spania Generalul Cantacuzino se îmbolnăveşte. Grija cu care a fost îngrijit l-a ajutat să se refacă, iar când a apărut primul număr al ziarului *"Buna Vestire"*, la 25 Martie 1937, conducerea ziarului i-a cerut un autograf pentru pagina 1-a a ziarului. Cu spiritul său mucalit, Generalul a scris, lapidar: *"Crape duşmanii că n'am crăpat!"*

Se împlineau în toamna lui 1937 patru ani de guvernare liberală şi ţara era chemată la noi alegeri. Partidul Totul pentru Ţară crescut vijelios în doi ani de activitate legală, cucerea teren în rândul alegătorilor. Campania electorală începuse. Afişele cu chipul generalului Cantacuzino erau pe toate zidurile cu semnul electoral *"Ochii veghează!"*

Echipele de legionari brăzdau ţara în lung şi lat, fără promisuni electorale, fără omul şi pogonul. Cântecul legionar era campania şi era cântat în întreaga ţară. Comerţul legionar înflorea, muncitorii români aveau un corp al lor. Adversarii legiunii stăteau ca pe jeratec, înspăimântaţi de curentul nou care pătrundea cu un aer curat în atmosfera de miasmă demagogică şi samavolniciі care stăpânise politica românească de până atunci.

În plină ascensiune politică, puţin înainte de a ajunge în piscul muntelui, Generalul Cantacuzino se îmbolnăveşte şi se stinge la 9 Octombrie 1937, când Partidul înfiinţat de el era pe drumul biruinţei.

Aşa cum se cuvenea acestui înimos conducător, i s'a făcut o impresionantă înmormântare. În spatele afetului de tun pe care zăcea corpul generalului, veneau ofiţerii Cavaleri ai Ordinului *"Mihai Viteazul"* în imaculatele mantăi albe ale ordinului.

După prioritatea armatei, scutul ţării - cavalerii Ordinului Mihai Viteazul - urma conducerea legionară cu toţi comandanţii ei. Atunci, la înmormântarea sa, Generalul Cantacuzino-Grănicerul a adus ţării ultimul şi marele lui serviciu: înfrăţirea Armatei cu Legiunea!

Peste numai două luni, au urmat alegerile şi linia fixată de opoziţia unită în Pactul de neagresiune a biruit. Partidul Liberal a căzut la alegeri şi Partidul Totul pentru Ţară a obţinut 478,368 voturi, clasându-se al treilea după Partidul Liberal şi Partidul Naţional Ţărănesc.

Pe drumul urmat de descendentul familiei princiare Cantacuzino, au venit şi alţi descendenţi ai familiilor princiare româneşti. În Legiune au venit şi Sturdza şi Ghica, ultimul un exemplu de curaj şi demnitate în închisorile din România unde a stat fără întrerupere din 1941 până în 1964. Tot în Legiune au venit şi generali de mare prestigiu, după ieşirea la pensie, pentru a-i numi doar pe Generalii Dona, Petrovicescu, Coroamă ca şi Coloneii Vasile Piperescu, Ştefan Zăvoianu şi U. Diaconescu.

La 60 de ani dela moartea Generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, fie gândul nostru hulub alb care să zboare până la el şi să zăbovească în rugăciune, pe piatra înegrită de vremi a cavoului Familiei Cantacuzino din Cimitirul Bellu.

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

- VII -

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

În legătură cu conjunctura în Europa, sunt sugestive cuvintele unui diplomat englez, Stockmar, în 1851: *"În timpul tinereţii mele, Napoleon domina Europa, iar în prezent ţarul. Nu este exclus ca în câteva luni, ori ani, să dicteze legile continentului"*. Un asemenea pericol va apropia Anglia şi Franţa, în ciuda divergenţelor existente. Nicolae I a aprobat lovitura de stat a lui Napoleon din 2 Decembrie 1851 şi a fost chiar mulţumit că au fost înăbuşite libertăţile republicane, dar îi era teamă de revenirea la Imperiu. *"Păstraţi o republică puternică şi conservatoare şi feriţi-vă să reveniţi la Imperiu"* îi sugera ţarul, ambasadorului Franţei acreditat la Petersburg. Vestea proclamării Imperiului (1852) în Franţa l-a deranjat foarte mult, mai întâi, considerând gestul ca o sfidare la adresa monarhilor legitimi, iar în al doilea rând, că Napoleon al III-lea va încerca să lichideze sistemul instaurat la Viena în 1815.

În Iunie 1853, Nicolae I, mizând pe o conjunctură diplomatică favorabilă, socoteşte că poate lichida Imperiul Otoman şi dă ordin generalului M.D. Gorceacov, care cu o armată de 80.000 de oameni să ocupe Principatele Române, fără să fie declarat război Porţii otomane. Istoriografia rusă socoteşte că ţarul dorea doar să-l intimideze iniţial pe sultan, deoarece cu 80.000 de oameni nu se putea duce un război ofensiv în Peninsula Balcanică, mai ales că Omer paşa dispunea aici de 150.000 militari şi numeroşi instructori străini.

Revoluţionarii din Europa au sperat că vor putea folosi acest război, spre a lovi în sistemul rus care înăbuşise o serie de revoluţii. Revoluţionarii români aflaţi la Istanbul (foarte activ Ion Ghica), la Brusa, Pera, Atena, Triest, împreună cu emigraţia stabilită la Londra, Paris, Bruxelles etc., au sperat că conflictul ruso-turc, va declanşa o revoluţie în Sud-Estul Europei. Spre Istanbul, au plecat N. Golescu, C.A. Rosetti, Dumitru Brătianu, unde unii din ei au luat contact în insula Malta, cu un reprezentant al lui Mazzini şi cu emigranţi polonezi. Exilaţii români, împreună cu generalii Gh. Magheru şi Cristian Tell, au ajuns în tabăra lui Omer paşa dela Şumla, dar de teama implicaţiilor politice acesta renunţă la serviciile lor. În acest timp Grecii, încercând să alipească Tesalia şi Epirul, infiltrează circa 7000 de militari acolo. Imperiul Otoman, susţinut de Anglia şi Franţa, adresează un ultimatum Greciei, rupe relaţiile diplomatice şi începe să expulzeze populaţia greacă. Fapt este că pe linia Dunării nu s'au dat lupte de amploare, Otomanii au lichidat războiul de guerilă din Epir şi Tesalia (**John Mavrocordato**, *Modern Greece (1800-1931), London, p.46-48*).

Lordul Palmerston scria premierului britanic, în Iulie 1853, că invadarea Principatelor Române este un *cassus belli* pentru sultan şi noi nu putem să-l sfătuim să rămână pasiv. Dar trebue prudenţă şi tactică şi este imprudent să se hazardeze ca să trimită o armată la Nord de Dunăre.

Imperiul Otoman simţindu-se sprijinit şi luând ca pretext invadarea Principatelor, declară război Rusiei în Septembrie 1853. În urma distrugerii flotei otomane la Sinope (Noembrie 1853), ceea ce asigura Rusiei supremaţie în Marea Neagră, Anglia şi Franţa încheie un tratat cu Turcia (Martie 1854), iar în luna următoare cele două puteri declară război Imperiului Ţarist.

În acea perioadă, regatul Sardiniei (Piemontul), nu avea interese războinice în Marea Neagră şi în bazinul răsăritean al Mediteranei. Prin Congresul dela Viena (1815), alipise teritoriile republicii Genua, dar era o utopie să pretindă coloniile acestuia din Crimeea, care dispăruseră de secole. Negustorii sarzi făceau comerţ activ şi avantajos cu Sudul Rusiei, iar vasele lor transportau stofe, ţesături, mătase, bijuterii şi luau din Rusia cereale şi animale. Omul politic, Cavour, intuia că participând la război avea şanse prin tratatul de pace ce va urma, să-şi mărească statul, să facă un pas spre unificare. De aceea va declara război Rusiei.

Austria socotea că este mai avantajos să ia poziţie ostilă faţă de Rusia, dar fără să-i declare război, postându-se în ţară, care dorește medierea conflictului. Totodată, căuta să atragă în această acţiune, întreaga Confederaţie germană şi mai ales Prusia.

Rusia, trezindu-se izolată, îşi retrage trupele din Principatele Române, acestea fiind ocupate de către cele otomane. Poarta, simţindu-se sprijinită, ridică pretenţii asupra Crimeii şi Transcaucaziei, iar Palmerson insistă să se debarce în Crimeea, mizând pe superioritatea flotei, pe sprijinul elementului musulman din Crimeea, Georgia şi Caucazia şi pe o eventuală joncţiune cu trupele rebele ale lui Şamil, formate mai ales din Ceceni.

Mutarea operaţiunilor militare chiar pe teritoriul Rusiei, stat care avea pretenţii de-a se extinde asupra întregii Europe, urmărea mai ales şi o latură psihologică.

În dimineaţa zilei de 2/14 Septembrie 1854, flota anglo-franco-otomană având peste 300 de vase de transport, căreia vasele militare îi asigurau acoperirea, debarcă în Crimeea, în zona Eupatoria. Deoarece majoritatea flotei ruseşti circula cu ajutorul pânzelor, s'a decis să-şi scufunde o parte din ele, spre a bloca intrarea inamicului în rada portului Sevastopol, oamenii şi armamentul folosindu-l la întărirea oraşului. Coaliţia antirusă, la care s'au adăugat şi 10.000 de militari italieni, având muniţii din abundenţă, au reuşit să ocupe punctele cheie din Crimeea, inclusiv Sevastopolul.

În toată perioada războiului Crimeii, coaliţia antirusă a desfăşurat o febrilă activitate politico-diplomatică, elaborându-se tot felul de proiecte, apărând şi grave divergenţe între Paris şi Londra. Britanicii voiau să se separe de Rusia: Finlanda, Ţările Baltice, Polonia, Crimeea, Caucazul etc., pe când Francezii oscilau către un compromis, nedorind să supere prea mult Imperiul Ţarist şi, mai ales, căutând să evite o prea mare întărire a Angliei.

Ne vom limita să discutăm, ceea ce practic, s'a iscălit la Paris, la 30 Martie 1856. Lucrările Congresului au început la 25 Februarie 1856, sub preşedinţia contelui Walewski, Ministrul de Externe al ţării gazdă. Alexandre Florian Joseph Walewski (1810-1868), fiu natural al lui Napoleon I şi al Mariei Walewska, a primit cetăţenia franceză după revoluţia din Iulie 1830. Om de litere, se ocupa cu literatura franceză şi ziaristica (pseudonim: Alexandr Collona). Ambasador din 1849 la Toscana, Neapole, Madrid, Londra, apoi ministru de externe (1856 - 1860). Congresul dela Paris a fost marele său succes, a simpatizat cu cauza românească.

Napoleon al III-lea îşi consolidase tronul prin victoriile repurtate în Crimeea şi urmăreşte mai mult temperarea lui Palmerston, decât umilirea pe mai departe a ţarului. Noul ţar al Rusiei, Alexandru al II-lea (1855 - 1881), dorea ca şi Franţa să fie prezentă la dezbaterile Congresului, lucru acceptat cu greu de Anglia. Austria urmărea cu mare îngrijorare bunăvoinţa tot mai crescândă a lui Napoleon al III-lea faţă de Rusia, spre stupoarea şi indignarea lui Clarendon.

Până la urmă, Rusia nu are voie să ţină flotă militară în Marea Neagră, fortificaţii şi arsenaluri. De asemenea, Rusia era îndepărtată dela gurile Dunării, Sudul Basarabiei (judeţele Ismail, Cahul, Bolgrad), pe care Rusia le acaparase în 1812, reveneau Moldovei. Pentru prima dată, când colosul rusesc a fost obligat de marile puteri să restituie teritorii. Teritoriul avea o suprafaţă de 10.288 de verste pătrate (1 verstă=1067 m), cu o populaţie de 127.330 suflete. Returnarea celor 3 judeţe ca şi campania pentru unirea Principatelor, dădeau speranţe Românilor basarabeni.

Vasile Alecsandri a compus cu această ocazie marşul *"Drum bun"*, care a fost cântat de ostaşii români la trecerea Prutului, din care reţinem strofa:

"Hai cu Domnul Sfântul,
Haideţi peste Prut,
Să păzim pământul
Care l-am avut"

(**N. Ciachir**, *Basarabia sub stăpânire ţaristă (1812-1817), Bucureşti, 1992, p.41*).

Prin Sudul Basarabiei, ţara noastră avea o porţiune mică, ieşire la Marea Neagră. La 14/26 Martie 1868, în Monitorul Oficial se publică proiectul de lege pentru crearea unui port la Marea Neagră. Mihail Kogălniceanu dă lămuriri, că va fi dela Jibriana până la dosul Vâlcovului şi va fi mai frumos decât Odessa.

Categoric, războiul Crimeii, prin urmările sale, a schimbat raportul de forţe în Europa. Înfrângerea Rusiei, a însemnat un moment crucial în situaţia internaţională a ţarismului, ca forţă militară. Franţa, printr'o conjunctură diplomatică favorabilă, devine practic arbitrul Europei.

Napooleon al III-lea, foarte diferit prin personalitata sa, de oamenii care au condus până atunci politica externă a Franţei, introduce idei şi metode noi, ajutând unor state naţionale să se formeze contribuind, practic, la transformarea fizionomiei Europei. Luptând în Crimeea, nu uita morţii dela Borodino şi Berezina, iar prin Congresul dela Paris, dorea să reînvie gloria Imperiului de altădată şi să redea graniţele naturale până la Rin (**J. Droz**, *Histoire diplomatique, p.364*).

Anglia şi-a realizat obiectivele propuse, menţinerea integrităţii Imperiului Otoman, care îi era o bună piaţă de desfacere şi de unde pompa materii prime, la preţuri foarte avantajoase şi totodată zăvora Rusia în Marea Neagră. Unul din marii istorici britanici, G.M. Trevelyan, prezintă corect faptul că diplomaţia engleză n'a făcut nici un efort de a crea o Bulgarie sau o Serbie liberă, aşa cum făcuse Canning la timpul său cu Grecia, vechiul regim otoman fiind singura barieră posibilă în faţa ambiţiilor Rusiei.

Sardiniei îi crescuse prestigiul pe plan european, era inclusă în Comisia europeană a Dunării, deşi nu era un stat riveran şi devenea stat protector al celor 3 principate: Moldova, Ţara Românească şi Serbia, alături de celelalte mari puteri. Pentru diplomaţia sardă şi pentru un om atât de talentat şi perspicace, cum era Cavour, perspectivele erau deschise.

(Va urma)

ŞI PIETRELE GÂNDESC

şi pietrele gândesc
îmi spuneam într'o zi
când priveam o figură
schimonosită de ură
şi pietrele iubesc
strigam într'o zi
celor care se pândesc
chiar şi în somn
visând duşmanii cum vin
să le fure perna de sub cap
şi pietrele gândesc
m'am destăinuit într'o zi
unui prieten adevărat
venit să mă vadă
şi pietrele scriu poezii
ele se compun
şi se descompun
în extraordinare simfonii
sculptează în vise

şi se lasă sculptate
modelate şi scrise
de curgerea inexorabilă
a timpului
şi pietrele plâng sau râd
până plesnesc de fericire
sau durere
se lasă şi ele seduse
de ruga şi de mila ta
IISUSE
şi pietrele gândesc
îmi spuse cea mai vie piatră
cu viul ei azur
cristalul cel mai pur
pe care l-am văzut
în ochii tăi deschişi
privindu-mă
de dincolo
de timp.

Vasile BARDAN

BISERICA ŞI EXILUL

Urmare din pag.13

cum abia atunci ar fi aflat de ceea ce se întâmpla la serviciul de informaţii, unde fiecare şef numit este aprobat de Preşedinte.

Am afirmat mai sus că SOLIA nu a trecut sub tăcere neintenţionat amănuntul celor 500 dolari americani. Ştim tot atât de bine că nici un bursier, nici un preot venit la studii în USA, nu a fost scutit de angajament. Şi, fără îndoială că şi o parte din preoţii care au intrat în Episcopia noastră prin *"rupere"* au la activul lor acelaşi angajament. Într'o scrisoare adresată Episcopiei, mai pe la începutul venirii mele în America, semnată împreună cu un grup de preoţi care luptaseră pentru mine în România, ceream Preasfinţitului să sfătuiască pe preoţii pătaţi - subliniez că nu dăduserăm nici un nume, nici măcar cea mai discretă aluzie - să vină la Preasfinţia Sa, în taină, să se spovedească şi, conform conştiinţei Ierarhului nostru, să fie absolviţi sau nu, după gravitatea faptului, fără a se face nimic public. Scrisoarea a stârnit o adevărată furtună şi oameni chiar de bună credinţă, nu numai cei ce se ştiau cu musca pe căciulă, au cerut trimiterea noastră în Tribunalului Bisericesc. Probabil că cei care se temeau s'au opus până la urmă. Chiar părintele Braga, un călugăr binecunoscut, a fost de părere că noi am jignit, chipurile, demnitatea preoţilor, deşi el ştia bine, chiar mai bine decât mine, că orice venire oficială în Vest, se făcea sub angajament, şi niciodată fără, şi nu numai pentru informaţii, ci, chiar mai mult, pentru distrugerea Episcopiei noastre, din afara şi dinlăuntrul ei.

Ştiu nominal pe unii preoţi care s'au rupt, cu adevărat, înainte de 1989 şi stau retraşi şi nu ies în nici un fel în frunte. Dumnezeu i-a ajutat să-şi înfrângă spaima şi să facă actul de curaj de a rupe pactul cu satana. Ei astăzi sunt curaţi înaintea Marelui Judecător, cum curat şi chiar mai curat este Mitropolitul Banatului, singurul Ierarh din toată Ortodoxia răsăriteană, care a avut curajul să mărturisească public colaborarea ierarhiei române cu Securitatea, inclusiv a lui. De altfel, imediat după 1989, Înalt Preasfinţitul Nicolae mi-a scris cerându-mi iertare, mie şi grupului de preoţi care m'au susţinut şi au fost caterisiţi; atitudinea Înalt Preasfinţiei Sale faţă de tineret, împotrivirea faţă de neocomunism şi restituirea bisericilor greco-catolice către Ierarhii greco-catolici fac din el cel mai demn ierarh ortodox.

Îngerii Domnului lucrează în Biserica Ortodoxă Română din România: neghina se alege tot mai mult de grâu, lumina de întuneric şi slujitorii vrednici ai bisericii de cei nevrednici. Pocăinţa în ţară, făcută în taină, uneori chiar publică, redau strălucirea autentică a ortodoxiei Bisericii noastre. Nici un pastor protestant - si ştim câţi din ei au fost colaboraori, ca şi unii ortodocşi - nu au făcut o *mea culpa* publică. Ortodoxia a făcut-o.

Să lucreze îngerii Domnului şi în ogorul Episcopiei noastre din America şi în cel al Arhiepiscopiei Misionare, pentru ca duhul credinţei adevărate, al încrederii şi al slujirii curate să fie deplin şi la noi. Amin!

Pr.Gh. CALCIU

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XVIII-

Nicolae LUPAN

Scăpat de tutela Galiţiei, Consistoriul şcolilor din Cernăuţi împărţi Bucovina în 12 districte ce corespondeau cu cele 12 protoierii. În felul acesta toate instituţiile de învăţământ căzură în grija protoiereilor cărora, pe atunci, li se zicea *"protoprosviteri-privighetori asupa şcoalelor"*. Şi numărul acestora începu să crească. *"Nevoe mare însă le împiedica"*: nu erau cărţi în limba română.

Nu trecu mult şi doi cărturari de ispravă, preotul Samuil Andrievici şi profesorul de teologie Vasile Ianovici, se puseră în *"slujba neamului"*, făcând *"carte după carte"*. Pilda lor urmată de Mitropolitul Silvestru Morariu, neîntrecut în hărnicie apostolească: 6 cărţi de cetire, 3 cărţi de computuri şi răfueli, 4 catechisme, o carte de rugăciuni şi o carte de învăţături creştineşti. Vasile Ianovici, devenit Mitropolit, scrise şi el 6 cărţi de gramatică pentru şcoalele poporale.

Cărţi trebuincioase *"ca pânea"* cu ajutorul cărora Românii bucovineni făcură în scrierea lor latină un pas cum nu se mai făcuse până atunci. Aşa numitele *"az, buche"* sau *"cirilice"*, în număr de 43, impuse de galiţieni, au fost înlocuite cu 27 *"litere latineşti a strămoşilor noştri Romani"*. O scriere nouă, *"românească"*, numită scriere civilă în care au şi fost tipărite cărţile scrise de Silvestru Morariu şi Vasile Ianovici.

Între anii 1860-1870, cum atestă cronicile timpului, Consistoriul dela Cernăuţi a deschis 212 şcoli comunale şi orăşeneşti. De trei ori mai multe decât *"leşii şi rutenii galiţieni în decurs de 64 de ani"*. Drept care, la 1893, preotul Constantin Morariu dela biserica Sfânta Paraschiva din Cernăuţi le zicea *"drept credincioşilor"* săi într'o predică:

- "Sângele apă nu se face!"

"Oameni de bine", însă , erau şi pe atunci din ăştia, au obţinut o lege împărătească, prin care şcolile bucovinene au fost luate *"de sub cârma diregătorilor bisericesci şi puse sub cârma diregătorilor lumesci"*.

În virtutea acelei legi, Bucovina fu împărţită în 8 căpităname şcolastice. Căpităname având în frunte consilii alcătuite din: *"căpitanul ţinutului, un membru ori mădular al bisericii, unul al şcoalei, unul al comunei şi din patronul şcoalei"*. Dacă districtul sau comuna număra mai mult de *"2.000 de suflete de lege catolică, evanghelică sau jidovească"* din consilii făceau parte şi reprezentanţi ai acestor religii.

Din cele citite prin arhivele cernăuţene am ajuns la concluzia că autorităţile împărăteşti dela Viena erau nespus de darnice în legi, decrete şi circulare. Cât despre fondurile financiare pentru şcoli ele erau dintre cele mai derizorii: împrumuturi fără dobânzi pentru zidirea de şcoli şi întreţinerea lor; plus majorări de 10 procente la birurile locale pentru lefurile învăţătorilor. În felul acesta, grosul finanţelor pentru învăţământul public din Bucovina îi revenea fondului religionar, cu 50 de mii de florini pe an faţă de 4.416 din bugetul statului.

În rest, cheltuielile şcolare le suportau comunele. Oricât de sărace ar fi fost ele. De unde şi geografia lingvistică discriminatorie: astfel, româna, ca limbă de predare, era folosită doar în 96 de şcoli din 299 câte existau în Bucovina, la 1891. În celelalte, învăţământul se ducea în rusă, ruteană, polonează, ungurească şi evreiască. Mai mult, din totalul amintit - 219 şcoli erau de câte o clasă, 45 - câte două, 11 - a câte trei, 16 - a câte patru, 2 - a câte cinci şi 6 - a câte şase clase.

Sunt cifre ce, potrivit statisticilor, dovedeau că în raport cu situaţia învăţământului public românesc din momentul cotropirii dela 1775 a Bucovinei era mult mai bună decât după o sută de ani de stăpânire austro-ungară. Ş'apoi, ce însemnau de exemplu, cele două clase primare pentru Vicovul de Sus care număra pe atunci 5723 de locuitori? În schimb, *"principială"* cum era, puterea împărătească nu se sinchisi, în acelaşi an 1891, să amendeze 6918 părinţi cu 9.580 florini pentru că nu-şi trimiteau în fiecare zi copiii la şcoală. Iar cei care n'au avut bani să plătească amenda, 940 la număr, au fost pedepsiţi cu câte o zi de închisoare.

Cu acel trist prilej revista *"Deşteptarea"* scria: *"Duşmanii ne împedică să nu ne luminăm minţile, şi de aceea ne stângem grozav. Eară dacă ne vom mai stânge şi de acuma înainte, după cum scim ce putere este şcoala, vina va fi numai a noastră"*.

Altfel zis, pedagogia română în Bucovina era la pământ. Pe tot cuprinsul provinciei nu exista nici o *"preparandie"*, cum se numeau pe atunci şcolile normale. Până la urmă, se deschide una la Cernăuţi unde fură primiţi 61 de Români, 60 Ruteni,29 de Nemţi şi 10 Polonezi. La *"preparandia"* de fete situaţia era şi mai proastă: 67 de Nemţoaice, 15 Poloneze, 10 Românce şi 8 Rutene.

Iată de ce, cum scrie *"Gazeta Bucovinei"*, în numărul 33, o învăţătoare poloneză dela Mihoveni le zicea elevilor: *"Mojicule ce este, ţiran prost" etc.*

CUVINTE GÂNDITE

- Există un loc unde toţi neserioşii devin serioşi dintr'o dată şi încep să scuipe de sus în jos.

- Când între doi nu există încredere e ca şi cum nu ar exista unul pentru altul.

- Omul trebue să fie mare prin simplitate în comportament şi prin complexitate în spirit.

- Numai armonia poate răscoli sufletul până la poezie.

- A te gândi cu semnificaţia pură a artistului la o femeie înseamnă a face artă.

- Glasul inimii şi glasul raţiunii sunt echilibrul şi dezechilibrul nostru.

- Dacă ai duşmani perfizi, salută-i în continuare râzând.

- Adevărata frumuseţe a omului este aceea de a nu trăda adevărul.

- Vinovaţi sunt deştepţii care sprijină pe cei proşti.

- Nu lăsa pe alţii să facă din tine ceea ce nu ai vrea să faci tu.

- Cea mai mare nemulţumire a unui om bun este aceea că nu poate rămâne om bun.

- Eu sunt unul din acei oameni cărora le place să vadă pe toţi oamenii îngăduitori, mulţumiţi, veseli...

Gellu Caraza

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA " MONDIALĂ

Mulţumeşte mult de tot Preşedinţilor de Filiale, Purtătorilor de cuvânt şi Preoţilor din ţară şi străinătate pentru slujbele de pomenire organizate, în ziua de 28 Spetembrie '97, în memoria lui GELLU CARAZA, la un an dela moarte.

DIPLOMAŢIE ÎNŢELEAPTĂ ?

Aflându-se în America, Dl. Emil Constantinescu a zis că Românii din străinătate nu vor fi socotiţi prieteni, dacă nu vor cere Congresului American ca ţara dumisale să fie primită în NATO !

Dumisale, din moment ce Românii din cele patru zări ale lumii n'ar fi Români, ci doar nişte prieteni ipotetici !

Eu personal, ca şi Asociaţia al cărei fondator-animator sunt, n'am trimis o atare ploconeală Americanilor. Ba chiar mă şi bucur că, pentru moment, România n'a fost primită în NATO.

În schimb, întru consolarea preşedintelui ţării a fost, organizată vizita lui Bill Clinton la Bucureşti, care, după părerea trâmbiţaşilor dela Cotroceni n'ar fi fost doar *"premiu de consolare"*, ci o mare victorie întru lansarea României pe orbita atenţiei internaţionale, lepădând astfel *"haina ponosită de victimă a istoriei"* şi îmbrăcând-o pe cea a *"sacrificiilor istorice"* !

Ce-i drept, unii dintre trâmbiţaşii de ieri ai aderării Românei la NATO, fie şi prin renunţare la reîntregirea noastră teritorială, astăzi spun, cu nu mai puţin aplomb, că *"neprimirea în NATO este soluţia cea mai bună"*, fără a face nici măcar aluzie la denunţarea tratatului româno-ucrainean şi neratificarea lui !

Importantă rămâne bucuria preşedintelui român când, în Piaţa Golanilor din care n'a prea făcut parte dumnealui, a auzit ieşind din gura celui American că *"şapte luni nu sunt şapte ani"* (!) şi că, vorba cuvântului din poveste, până la paştele calului mai este mult !

Ş'apoi, câtă mândrie ţâşneşte din pragmatismul administraţiei Constantinescu, alături de cele ale lui Chirac şi Kohl care, mână în mână, pun România pe una şi aceeaşi treaptă cu marea ţară a... Sloveniei !

Pragmatism franco-german, deci, care, în mod automat, devine şi românesc! Pragmatism prin care ultimatumul rusesc din 1940 rămâne în continuare o fatalitate, tratatul dela Paris din 1947 - realitate, Actul Final dela Helsinki - inviolabilitate, iar tratatul româno-ucrainean - demnitate !

Cât despre mult cântatele vizite la Bucureşti, cea a lui Chirac şi cea a lui Clinton, aceste vizite, aproape inopinate, o aminţesc pe cea a lui De Gaulle şi pe cea a lui Nixon. Cu deosebirea că aceşti doi răposaţi dădeau apă la moară dictaturii lui Ceauşescu, în timp ce actualii preşedinţi ai Franţei şi Statele Unite - consolidează *"gafele"* lui Constantinescu privind teritoriile româneşti dăruite de Ruşi, Ucrainenilor.

Teritorii la care dumnealui, Preşedintele României, renunţă *"de bună voie şi nesilit de nimeni"*. Mulţumeţ preşedinte !

Nu degeaba, zic eu, preşedintele american îl ungea cu unt şi pe dinăuntru şi pe dinafară pe cel român atunci când îi cânta la ureche din balalaică rusească: *"Aţi încheiat tratate de bază cu Ungaria şi Ucraina. Aţi inclus, pentru prima oară, etnici maghiari într'un guvern democratic"* (sic !).

Aşadar, democratic - nu român ! Aşadar, România nu mai este un stat naţional, ci unul multinaţional de tip sovietic ! Aşadar, de ce n'am avea în guvernul dela Bucureşti şi Ucraineni şi Bulgari, şi Lipoveni, şi Evrei, şi Ţigani?! Etc.

Aşadar, nici Preşedintele României nu mai este Român get-beget, din moment ce, ca să-l impresioneze pe Clinton, probabil, s'a dus pe 3 Iulie '97 la Ismail, admiţând astfel *"apartenenţa"* ucraineană a acestui oraş românesc şi baştină a lui Averescu, ca să instituie, împreună cu ocupantul Kucima şi antiromânul Lucinschi, *"trilaterala România-Ucraina-Moldova"*.

Documentul semnat de aceşti preşedinţi, dintre care unul umplut cu paie, stipulează că, pe lângă crearea euroregiunilor antinaţionale româneşti *"Prutul de Sus"* şi *"Dunărea de Jos,* să fie fecundată şi zona economică liberă Galaţi-Giurgiuleşti-Reni, precum şi alte drăcovenii de încurcare a iţelor istoriei !

Să mai zică cineva că Emil Constatinescu şi Zoe a lui nu sunt oameni noi la vremuri noi ! Să mai zică cineva că Severin, Ciorbea, Roman, Diaconescu nu sunt şi ei oameni destoinici de aceleaşi vremuri, din moment ce nici unul dintre ei n'a îndrăznit să-şi descleşteze dinţii şi să zică, cum s'ar fi cuvenit, că Basarabia, Nordul Bucovinei, Herţa, Insula Şerpilor, şi Cadrilaterul sunt pământuri româneşti ce trebue să revină la ele acasă !

Un lucru e cert: Istoria cea adevărată îi va înscrie pe protagoniştii români ai prostesculuii tratat cu Ucraina la rubrica trădătorilor de neam şi ţară !

D'AIA !...

Victor ROŞCA

Se zice că Petre Ţutea ar fi luat odată în râs *"aflarea în treabă ca metodă de lucru la Români"*. Pentrucă, întrebaţi cu treabă şi fără treabă *"De ce ?"* sau *"În ce scop ?"*, mulţi dintre noi răspund cu aplombul ce ne caracterizează:

- D'aia !

Există cică şi în România lui Constantinescu un centru de sociologie care, mai acum câtva timp, a realizat un sondaj în şapte provincii plus Bucureştiul pe un eşantion de 1.174 de persoane.

- De ce numai şapte ?

- D'aia !

- De ce nu se dă denumirea provinciilor ?

- D'aia !

- De ce, după două milenii de regalitate românească, nu mai ştiu câte procente din cei chestionaţi s'au "pronunţat" pentru republică şi nici zece procente pentru monarhie ?

- D'aia !

- Şi de ce, mă rog, a fost nevoie ca doar la câteva zile după vizita Regelui Mihai din Martie '97 în ţara sa de baştină, să vină în faţa celor aleşi pe sprânceană cu o întrebare atât de stupidă ?

- D'aia !

- De ce s'a încheiat cu Ucraina un tratat atât de mişelesc ?

- D'aia !

- Şi de ce Preşedintele Constantinescu le face jocul Ucrainenilor ?

- D'aia !

- De ce atâta laşitate românească?

- D'aia !

... D'aia, cică, n'are ursul coadă!...

FARA ARMÂNEASCĂ

Un cruciat Aromân:

POETUL MESIANIC, IONEL ZEANA

—— Mihail Stere DERDENA ——

Lansat la Constanţa în zilele simpozionului cu tema *"Cartea de detenţiune şi de rezistenţă"* (30-31 Mai 1996), volumul de poeme *"Golgota românească"* de Ionel Zeana, a apărut pe la sfârşitul anului 1995, în colecţia *"Poesis"* a Editurii Societăţii Culturale *"Lamura"* din Bucureşti.

Cartea cuprinde 76 de poeme structurate în patru cicluri ce se desfăşoară pe întinderea a 136 de pagini tipărite pe hârtie de calitate ireproşabilă. De-altminteri, prin tot ce-a făcut, editorul s'a ridicat la înălţimea valorii operei poetice editate.

Termenul *"operă"* este un polisemantism, pe care cei mai mulţi critici şi istorici literari îl folosesc prea des şi cu sensul de creaţie literară excepţională, chiar genială. Noi nu vom uza de o asemenea hiperbolă care ar fi respinsă, în primul rând, de autor, cunoscut în toată intelectualitatea aromână ca om deosebit de serios, de o rară modestie, ca mare poet şi caracter integru, ci vom încerca să demonstrăm, prin analiza literară cât mai obiectivă pe care o vom întreprinde, că-i de mare rafinament artistic şi, poate părea paradoxal, pe cât de comprehensibilă pentru largi categorii de cititori, pe atât şi de plăcută, emoţionantă şi instructivă, chiar bogată în învăţăminte.

Să zăbovim, mai întâi, asupra semnificaţiei titlului. Că-i românească golgota pe care ne-o prezintă Ionel Zeana, acest determinant poate fi uşor înţeles de oricine dintre congenerii noştri etnici. Dar de ce *"golgotă"*? Poate fi comparată suferinţa unui neam, chiar luat la scara întregii ţări, cu cea a lui Dumnezeu-Fiul, care, prin patimi, batjocuri şi umilinţe inimaginabile, şi-a asumat rolul inegalabil de Mântuitor al tuturor oamenilor de pe această planetă? Noi credem că da. Comparaţia nu înseamnă asemănare perfectă până la identificare între doi termeni, cum opinează acei vorbitori care uzează frecvent de această vorbă, zicând, bunăoară, despre un anumit om că nu se compară cu altul pentrucă fiecare persoană este un unicat. Într'adevăr, fiecare om e considerat un unicat deoarece el nu poate fi decât asemănător, nu şi identic cu oricare dintre semenii săi. Căci comparaţia ori paralela este procedeul prin care se relevă nu doar asemănările, ci şi deosebirile dintre termenii ce se compară. Prin urmare titlul metaforic *"Golgota românească"* se potriveşte perfect pentrucă el are în vedere, prin paralelism, doar asemănarea, nu şi identificarea suferinţelor poporului român sub regimul de totalitarism ateu cu patimile Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Nădăjduim că citatele, de care ne vom sluji, vor fi deosebit de elocvente, atât în înţelegerea metaforei din titlu cât şi a întregului registru tematic, abordat de poet cu maximă pricepere artistică.

Începem cu *"Golgota românească"*, poezie care, făcând parte din primul ciclu (numit *"Sânge, lanţuri şi cătuşe"*), merita, socotim, să apară nu pe locul 40, ci în frunte, deschizând grupajul dintâi şi, implicit, cartea. Trebue să recunoaştem că n'am intuit câtuşi de puţin criteriul care l-a călăuzit pe poet în stabilirea ordinii poemelor în cadrul fiecărui ciclu tematic. Dedicată, *"memoriei lui Nicolae Chisălicescu* (bine s'a gândit autorul când s'a abţinut dela a dedica întreaga carte cuiva întrucât multe poeme le-a închinat fie unor martiri, fie celor mai scumpe fiinţe familiale), *mort la Zarca din Aiud"* (menţionăm pentru cititorul neavizat că Zarca era secţia cea mai de temut a penitenciarului din oraşul transilvănean Aiud), poezia are şapte strofe care, toate, ar merita reproducerea pentrucă, aşa cum se va vedea, puţine versuri din literatura noastră cultă exprimă atâta suferinţă, dar spaţiul publicistic nu permite, fiind insuficient.

"Ni-i trupul răstignit, bătut în cuie, / Sus pe Golgota pătimirii noastre. / Cucernic ca un schivnic gândul suie / Spre cerul limpezimilor albastre. (...) / Credinţa însă biruie năpasta, / Cădelniţându-şi ruga în tăcere. / Călăii ne străpung cu suliţi coasta / Şi ne adapă cu oţet şi fiere."

Aşadar, nu numai călăii şi instrumentele de tortură - cuiele, suliţele, oţetul şi fierea - sunt comparabile cu cele ce au contribuit la Calvarul Celui-Fără-Păcat, dar şi gândul ce suie cucernic spre cer. Asta înseamnă că nu doar Mircea Vulcănescu, ci toţi mucenicii din temniţele comuniste au fost animaţi de sentimentul creştin al iertării, iar nu de duhul răzbunării.

Tot o descriere a supliciului îndurat de cei mai buni fii ai pământului mioritic şi creştin este şi poemul *"Inscripţie de creştet"*, alcătuit din 15 versuri, reunite în doar o strofă. E deschizător de ciclu şi de volum, constituind, totodată o veritabilă *"ars poetica"*.

"Am scris aceste versuri dure, (...) / Cu sânge, frate şi cu lavă, (...) / Pe-un zid de temniţă murdară, / În nopţi valpurgice când beam / Paharul de otravă-amară, / Pentru credinţa mea în Neam / Şi pentru dragostea de Ţară."

Se spune, pe bună dreptate, că suferinţa îl înnobilează pe om. Ideea aceasta sublimă e şi mai limpede exprimată în aforismul italian *"Suferinţa este o cheiţă de aur, mică, dar care ne deschide un frumos tezaur"*. Iar pentru un martir creştin ca medicul - poet macedo-român Ionel Zeana nu poate exista un tezaur mai preţios decât mântuirea sa şi a neamului său. Dealtfel, suferinţa *"Pentru păcatul dragostei de Neam şi Ţară!"* (*"Inscripţie pe poarta iadului"*), dar îndeosebi pentru Iisus Hristos constituie laitmotivul liricii lui Zeana. Şi e mesianică această lirică fiindcă sunt numeroase versurile prin care se exprimă nu doar speranţa ci şi convingerea că, având de partea sa Arhanghelii cu oştile cereşti, pilda jertfelnică a lui Moţa, Marin, Codreanu şi a cohortelor nenumărate de alţi mucenici legionari, în lupta pe viaţă şi pe moarte cu Satan şi cu urdiile acestuia păgâno-bolşevice va izbândi cu siguranţă Crucea. E o profeţie care începe să se împlinească.

Se ştie că răstignirea României şi a altor ţări creştine a tost decisă la Conterinţa dela Yalta a celor trei tartori, Churchill, Roosevelt şi Stalin, urmând ca al treilea să pună în aplicare cele hotărîte. Tartorul desemnat pentru *"Finis coronat opus"* izbutise deja, între 1917 şi 1944, să crucifice câteva zeci de popoare din nesfârşitul său imperiu roşu, iar experienţa acumulată în cei 27 de ani de teroare bolşevică, cea mai monstruoasă din istoria universală i-a fost suficientă ca să-şi continue cu succes opera şi în alte ţări, făcând *"export de revoluţie"* care însemna genocid sadea. Iată-i, în toată concreteţea, pe primii schingiuitori ai Românilor care refuzau *"eliberarea"* şi ateizarea:

"Vine din Urali, de mai departe, / Semănând prăpăd, pustiu şi moarte, / Spurcă şi altarele credinţii / Şi rânjeşte, clănţănindu-şi dinţii, / Cu Ivan, cu Boris şi cu Vasia, / Asia, Asia, Asia !" ("Asia").

Poemul *"După 23 August 1944"* ne prezintă, în 30 de distihuri şi o terţină, pe cât de exact, pe atât şi de viu, în chip cinepanoramic, tragedia ce s'a abătut asupra ţării noastre, cu largul concurs al cozilor de topor, al Românilor laşi, trădători şi certaţi cu Dumnezeu.

"Plâng fecioare, mame gem, / Ţara-i vaier şi blestem. / Numai hoţi şi şarlatani / Târfe, derbedei, golani / Ţopăie şi bat din mâini / Şi în Ţară sunt stăpâni."

Păcat că nu putem, din restricţii spaţiale, să reproducem mai multe stihuri din această poezie ce merită să stea alături de celebra *"Doină"* eminesciană.

Însă o şi mai mare similitudine cu aceasta o prezintă *"Doina veacului apocaliptic"*, lungă de 139 de versuri dispuse în 16 strofe de felurite mărimi:

"Sus la munte, jos la vale, / Jale, frate şi iar jale, / Lacrimi, vaiete şi sânge... / Trupul ţării cine-l frânge? / Din satanica Rusie, / Urlă vânt de nebunie."

Dar nu Ştefan cel Mare este invocat ca posibil izbăvitor al neamului românesc crucificat şi batjocorit, ci Arhanghelul Mihail:

"Sfinte-Arhanghele din cer, / Voievod, sublim străjer, / Ce-ai învins pe Lucifer / (...) / Hai şi spulberă o dată / Pleava asta blestemată, / Pleava asta proletară / Fără Dumnezeu şi Ţară."

Ionel Zeana este un vates autentic, crezând nezdruncinat în eliberarea ţării şi a neamului de toate scursurile străine şi autohtone ce s'au perindat la conducerea acestei ţări în acest din urmă semiveac.

Tăria, mergând până la invincibilitate, a unui popor e nutrită de credinţa sa neclintită în Dumnezeu cât şi în istoria sa, în destinul şi în neamul său.

"Noi suntem aici de când nu se mai numără anii. / Am crescut o dată cu ţărâna, cu arborii, cu bolovanii... (...) / Căci ne-a sădit aici Prea Sfântul / Şi-om dăinui cât lumea şi pământul" ("Românească")

Ideea aceasta a continuităţii şi a perenităţii revine frecvent. Mai redăm un catren, luat de astă dată din *"Aici eu sunt stăpân"*, o poezie alcătuită din şase catrene, o cvinarie şi un monostih:

"Aici eu sunt stăpân / Şi neamul meu sărac / A stăpânit aici prin veac / Cu vrere aspră de Român."

Optând cu predilecţie pentru stilul clasic, Ionel Zeana îşi dublează talentul poetic moştenit cu o ştiinţă perfectă a prozodiei, învăţată, probabil, dela maeştrii Malherbe şi Boileau. El consideră că adevărata poezie trebue să conţină un mesaj de toată claritatea, transmis printr'un limbaj accesibil tuturor categoriilor de cititori, iar forma, în acord deplin cu conţinutul, să se caracterizeze prin rigoare metrică desăvârşită. Urmând cu stricteţe aceste principii estetice, specifice mai cu seamă clasicismului, poetul îşi îngăduie extrem de rar licenţe ca *"suliţi"* şi *"credinţii"* (pentru *"suliţe"* şi *" credinţei"*) fiind constrâns de măsura versului, în primul caz, şi de exigenţa rimei împerecheate în al doilea exemplu.

Dar mai bine e să ascultăm ce declară poetul însuşi cu privire la concepţia care-l călăuzeşte în arta versificaţiei:

"Eu scriu o poezie clară, în stil clasic, bazată însă pe sentiment, nu pe raţiunea rigidă şi uscată nici pe aiurelile supra ori infrarealiste ale unora din trecut sau de azi, creatori mai mult de cimilituri şi de şarade decât de poezie adevărată".

Aşa se face, deci, că forma versurilor lui Zeana se prezintă impecabil, fără cusur, în consonanţă deplină cu exigenţele şi rigorile prozodice ale clasicismului, metrică ce va rezista în veci. N'am înţeles şi nu vom înţelege vreodată preferinţa multor poeţi dotaţi pentru versul alb şi versul liber (de orice canon metric). De altfel, se consideră că, nu peste mult timp, această artă poetică fără ritm, rimă şi măsură va cădea în desuetudine şi-că se va generaliza iarăşi arta poetică cu reguli fixe de versificaţie, care presupun talent, meşteşug şi rafinament literar la cel mai înalt nivel creator, cea pe care au cultivat-o atât de rodnic şi de plăcut toţi poeţii clasici, romantici şi simbolişti (ca să ne referim doar la cele mai productive curente literare).

Ionel Zeana, un cruciat aromân, a luptat, în toţi anii de adult, cu arma cuvântului împotriva tuturor celor ce, nedând doi bani pe valorile creştine şi naţionale ale neamului românesc, s'au înfrăţit cu dracul (prea uşor şi prea repede) întru trecerea punţii (trecere care a durat aproape un semisecol), timp în care a fost traumatizat pentru totdeauna sufletul Românului. Ca să se vadă că poetul s'a comportat ca un luptător autentic, ca un veritabil armatol ancestral, se impune întreprinderea măcar în fugă a unei incursiuni în biografia sa deosebit de tumultuoasă şi de zbuciumată.

Aromân, după ambii părinţi, poetul văzu lumina zilei în Macedonia, la Doleani, în 19 Iulie 1912. Face studii secundare, în limba română, la Salonic, iar pe cele universitare le urmează la Facultatea de Medicină din Bucureşti (în România se stabilise încă din 1928). Devine, în 1945, medic primar în ftiziologie, specialitate pe care o onorează cu competenţă, cu probitate şi cu dăruire la toate sanatoriile de t.b.c. în care a fost încadrat.

În 1934 a aderat la cea mai pură formaţie naţional-creştină din România. *"Vina"* de a fi discipol al lui Hristos şi al Românului inegalabil, care a fost Corneliu Codreanu, avea s'o plătească, asemenea zecilor de mii de tineri probi şi temerari cu prea mulţi ani de temniţă grea ce l-au privat nu doar de libertate, dar şi de tinereţe, de sănătate: 6 luni la închisoarea din Cluj, în urma Congresului Studenţesc din 1936, dela Târgu-Mureş; 1 an şi 5 luni în lagărul din Miercurea-Ciuc, supravieţuind ca prin miracol masacrului carlist executat de Gheorghe Argeşeanu în noaptea de 22 Septembrie 1939; 15 ani (dela 14 Mai 1948 la 12 Mai 1963) în închisorile Constanţa, Aiud (9 ani), Văcăreşti, Jilava, noua Culme şi Periprava. După 17 ani (fără o lună) iese din iadul penitenciar carlist şi comunist, cu ambii plămâni roşi în mare parte de tuberculoză, dar cu fruntea sus şi cu mintea uimitor de sănătoasă, dotată cu o prodigioasă memorie inegalabilă, care a putut înregistra, aidoma unui creier electronic, nu mai puţin de 8 volume de versuri admirabile, create, mental în cursul prea lungii sale detenţiuni care-l plasează în rândul veteranilor gulagurilor carlist şi comunist. Nici retrogradarea profesională şi nici celelalte privaţiuni - numeroase şi de tot felul - la care este supus permanent, după ieşirea din puşcărie, de ciracii regimului comunist, nu l-au descurajat pe medicul-poet, care acum, la 84 de ani împliniţi, trăieşte, parcă, o nouă juneţe, exprimată atât printr'o vivacitate spirituală ieşită din comun, cât şi prin formă fizică excepţională, ca urmare a unui regim alimentar riguros de cumpătat.

Talentul său artistic s'a manifestat pregnant şi în domeniul artelor plastice, fiind distins, în 1977, cu premiul al III-lea, la nivel naţional, în concursul pictorilor amatori. Însă poezia rămâne principala sa vocaţie. Nenumărate versuri ale sale au apărut în varii publicaţii din ţară şi din străinătate. În volumul *"Poeţi după gratii"*, antologat de un grup de poeţi condus de C.A. Dragodan, Ionel Xeana e prezent cu 15 poezii şi ocupă locul al treilea, urmând imediat după marii maeştri Radu Gyr şi Nichifor Crainic. Pe lângă *"Golgota românească"*, are pregătită pentru lumina tiparului şi cartea de versuri *"Eminescu, integral în aromână"*.

Se afirmă continuu atât ca unul dintre cei mai însemnaţi poeţi aromâni, cât şi ca publicist extrem de dotat, activ şi redutabil. însă ceea ce contează cel mai mult din punctul nostru de vedere este faptul că Ionel Zeana rămâne un caracter integru, categorie de intelectual care-i, din nenorocire, în curs de dispariţie în România din zilele noastre.

Destin

Maica Tereza, această sfântă albaneză pătrunsă de harul lui Dumnezeu, şi-a abandonat pentru prima oară după 50 de ani de devotament lazareturile şi leprozeriile Indiei, pe care le crease la vârsta de 36 de ani, pentru cei mai defavorizaţi locuitori ai planetei.

Domnul a chemat-o lângă El, în a Sa Împărăţie, cu discreţie şi dragoste împărtăşită.

Nefiind admirată de midinete, coafeze, portărese şi precupeţe, nefiind nici tânără, frumoasă, elegantă şi bogată, nefrecventând nici discotecile nocturne mondene şi necolecţionând nici amanţi jucători de rugby sau play-boys mafioţi miliardari, Maica Tereza nu va primi omagiul durerii universale a acestui sfârşit de veac de *panem et circensens*, nici milioane de flori, poezii sau dedicaţii.

Maica Tereza a părăsit această lume rea şi nedreaptă, doar cu sentimentul datoriei împlinite faţă de Cel pe Care L-a slujit toată viaţa, fără zgomot, fără tam-tam monden mediatizat, ci, în vârful picioarelor ei obosite şi prăfuite.

Facând jurământ de abnegaţie, milostenie, castitate, sărăcie şi umilinţă, nici Elton John, nici Michael Jackson nu vor cânta pentru ea.

Este drept că, oricum, aceştia nu ar fi putut acoperi corul îngerilor din Ceruri. În Franţa se spune că *Dieu reconnaître les Siens.*

Radu Negrescu-Suţu

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CEL DE AL 29-LEA FESTIVAL FOLCLORIC KITCHENER - ONTARIO - CANADA

De ani de zile numele oraşului Kitchener din Ontario, Canada este asociat pe harta continentului nord-american cu renumitul Festival Folcloric Bănăţean care are loc în acest oraş de 29 de ani, fără întrerupere.

La Festivalul Bănăţean de anul acesta din 30, 31 August şi 1 Septembrie au participat oaspeţi din Canada, Statele Unite şi Europa. Competiţiile sportive şi folclorice s'au desfăşurat pe proprietatea Centrului Cultural Românesc, 2150 Bleams Rd., Kitchener.

Programul a fost astfel organizat încât a putut armoniza toate gusturile.

Vineri seara - disco şi dansuri moderne pentru tineretul de origine română şi prietenii lor canadieni şi americani.

Sâmbătă dimineaţă şi după amiază la întrecerile sportive de fotbal dintre cele două echipe din Kitchener şi cele din Detroit şi New York, primul loc a fost câştigat de jucătorii din Kitchener.

Seara a urmat tradiţionalul Bal al Festivalului începând cu ora 7.

Duminică, la sfânta Liturghie am observat pe protopopul Canadei Pr. Nicolae Marioncu venit tocmai din îndepărtatul Vest al Canadei, spre a se convinge pe viu de faima acestui Festival. După amiază au avut loc competiţiile folclorice dintre cele trei echipe de dansuri naţionale din Kitchener şi cele din Detroit, New York şi din Arizona.

Titlul de regină a frumuseţii, Miss Banatul pe 1997-98, a fost acordat domnişoarei Andrea Ignuţa din Kitchener.

Ca participant pentru prima dată la acest Festival, promit că voi fi şi la anul prezent.

Corespondent

În atenţia celor care cochetează cu Patriarhul Teoctist

Punctul pe "I"

——Radu NEGRESCU-SUŢU——

Având în vedere că, în cadrul conflictului dela Biserica Ortodoxă română din Paris, au circulat, circulă şi vor circula cu siguranţă o serie de scrisori deschise, proteste şi articole în care numele meu este implicat în mod direct sau indirect datorită poziţiei pe care am luat-o în cadrul acestui conflict, doresc să-mi clarific poziţia asupra unor controverse la ordinea zilei.

În primul rând asupra încercării de introducere a termenului de *"Diaspora"*, ca termen semnificativ pentru toţi Românii din afara graniţelor, ceea ce eu consider o eroare. Acest termen a fost introdus cu dibăcie de către comunişti, alergici la termenul *"Exil"*, alergie de altfel, reciprocă. Nu este însă cazul noţiunilor de Diasporă şi Comunism, care nu sunt neapărat antagonice, ca în cazul Exilului.

Să nu uităm că Românii din Diasporă nu au cerut neapărat azil politic în Occident, ei călătoreau nestingheriţi în ţară sub Ceauşescu şi frecventau recepţiile Ambasadelor rorămâne de aici.

Sensul termenului grec de *"diaspora"* este destul de vag şi de aproximativ şi, în vremurile moderne, înţelesul său s'a schimbat iar Românii din străinătate nu pot fi înglobaţi într'un singur termen şablon, după cum *"azilul"*, alt termen grec (asulon = refugiu sacru), devine în timpurile actuale azil politic, dar şi economic, religios, spiritual, cultural ba chiar şi gastronomic, parodial vorbind.

Or, după legile nescrise ale Exilului, pe care cei din ţară nu le cunosc, neavând cum, iar alţii par a le fi uitat. Românii din Exil şi cei din Diasporă nu pot fi confundaţi într'un singur termen, oricare ar fi acela, Exil sau Diasporă, termenii nefiind deloc compatibili.

Un alt termen, ca cel de *"Românii din străinătate"*, i-ar putea îngloba pe toţi şi ar ti mult mai adecvat, aşa cum toţi cei de-acasă de diverse culori politice, etnice sau religioase, se definesc ca *"Românii din ţară"*.

Consider, de asemenea, că membrii Exilului au avut o altă trăire spirituală şi alte repere etnice prin comparaţie cu membrii Diasporei.

Astfel, fiind creştini ortodocşi practicanţi, aceştia nu confundă credinţa în Dumnezeu cu slujitorii temporari ai Bisericii lui Hristos, care se pot compromite uneori prin acţiunile lor lumeşti. A fi un bun creştin ortodox român nu înseamnă a sluji pe Teoctist ori Serafim, ei înşişi slujitori a doi stăpâni. A-i critica nu înseamnă a lovi în Biserica lui Hristos, aşa cum a-l critica şi acuza pe un Ceauşescu ori Iliescu nu înseamnă a ponegri Ţara.

Această tactică comunistă este dezolantă prin perversitatea celor care o propovăduiesc şi adoptă, din ticăloşie sau ignoranţă.

Ideile pot face infinit mai mult bine sau mai mult rău decât oamenii care le lansează sau le pun în aplicare. Una dintre aceste idei ar fi cea conform căreia Ruşii, care nu au fost deloc tandri cu noi de-a lungul istoriei, sunt cu toţii la fel, fără deosebire.

Adică între Soljeniţîn şi Stalin nu există nici o deosebire, de fapt.

Fără a fi deloc rusofil, nu pot să confund pe Ruşii Albi cu cei Bolşevici, chiar dacă pe undeva s'ar putea găsi repere comune, aşa cum s'ar putea găsi şi între Nazism şi Comunism, deşi primul apare astăzi ca un copil pe lângă cel de-al doilea.

Sinodul Rus Alb dela New York, profund anticomunist, dă satisfacţie exilului românesc şi bisericii sale, atâta timp cât îşi păstrează linia actuală, satisfacţie morală pe care nu o pot nicidecum oferi Teoctist, Serafim ori Ieremia, din motive binecunoscute tuturor.

Exilul românesc (şi nu Diaspora, care l-a primit pe Iliescu în Biserică şi a votat cu el şi cu Roman) rămâne cu IPSS Vitalie până când se vor întruni condiţiile necesare trecerii sub obedienţa Bisericii Mamă, astăzi încă neîndeplinite prin păstrarea aceloraşi ierarhi compromişi în fruntea Bisericii de-acasă.

Dacă în Occident avem riscul de a deveni *"sclavii libertăţii"*, acesta nu este decât un paradox printre altele. În detenţie, oamenii închişi au devenit *"liberi"* prin apropierea Divinităţii prin suferinţă, prin emoţia metafizică a misterului cunoaşterii prin credinţă.

În condiţiile Exilului (chiar atunci când acest termen, de Exil, este pus în discuţie de duşmanii lui, în noua conjunctură actuală), singura biserică, care ne poate apăra credinţa şi privilegiile morale este, paradoxal, cea a *"duşmanului ancestral"*, Biserica Rusă liberă din New York, a fraţilor noştri de suferinţă întru Hristos. Dacă timp de cinci decenii ne-a fost salvatoare, nu văd de ce astăzi, pripit ar trebui să ne lepădăm de ea, pentru a ne contrazice singuri prin incoerenţă, inconsecvenţă şi lipsă de maturitate morală.

În faţa persistenţei şi a atitudinii totalitare a capului BOR din Ţară, a aceluiaşi Mitropolit cameleonic Teoctist (ieri proceauşist şi proiliescian, astăzi, promonarhist, mâine cine mai ştie?), de intransigenţă în relaţiile interne (vezi conflictul cu Biserica greco-catolică) şi externe (vezi vizita Suveranului pontif Ioan-Paul II), Românii din Exil, creştini ortodocşi ai Bisericii din Paris, rămân în continuare sub obladuirea IPS Mitropolit Vitalie, care îi înţelege şi le-a dat până acum dovada înţelegerii sale.

Mă alătur acestor Români, ale căror puncte de vedere le împărtăşesc, văzute prin prisma ideilor pe care am încercat să le expun mai sus.

CENTRUL CULTURAL "NAE IONESCU" DELA CÂMPUL ROMÂNESC HAMILTON- CANADA

Duminică 14 Septembrie, Asociaţia Culturală Română a organizat în sala *"Centrului Cultural Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton o masă rotundă cu tema ***"România la răscruce: Popor român, încotro?"*** Au fost invitaţi din România: Prof. Univ. Dr. Nicolae Ciachir - Universitatea Bucureşti şi Universitatea Târgovişte, şi Prof. Univ. Dr. Ion Pătroi - Universitatea Craiova, Şef catedră istorie.

Atât expunerile prezentate de distinşii invitaţi cât şi discuţiile care au urmat, au fost deosebit de interesante, şi au dovedit că mulţi dintre Românii aflaţi în Canada nu sunt de loc indiferenţi de soarta României.

La început, cei doi istorici au făcut o prezentare a momentelor cheie din tulburata noastră istorie. Neam amintit că Nicolae Iorga definea România ca o insulă latină într'o mare slavă. În calea marilor imperii, mereu i-a fost ameninţată fiinţa naţională, Românii fiind parcă blespanslavismul promovat de Rusia. Această veche tendinţă expansionistă, (vezi testamentul ţarului Petru cel Mare), este acum cosmetizată ca urmare a noului context creat în Europa. Comunismul s'a prăbuşit, iar Rusia se foloseşte de religia ortodoxă în încercarea de a-şi crea o zonă de influenţă care să se întindă până în Bulgaria şi Serbia, incluzând România. În acest context, intrarea noastră în NATO capătă o importanţă mult mai mare decât simpla integrare în structurile europene, ea ar reprezenta garanţia că nu vom cădea din nou în sfera de influenţă rusă. Nici un preţ nu este prea mare pentru a putea menţine România pe drumul democraţiei de tip vest-european, de care ne leagă tradiţia ultimelor veacuri (cu excepţia ultimilor 50 de ani de comunism). Au mai fost numai două momente la fel de critice în istoria României: anul 274, când retragerea Romanilor ne lasă pradă popoarelor barbare, şi anul 1944, când marile puteri ne făceau cadou comunismului sovietic.

Prof. N.Ciachir, G. Bălaşu moderator, Prof.I.Pătroi

Întrebările puse de participanţi au dovedit o profundă cunoaştere a istoriei noastre milenare cât şi a momentului politic actual. Iată câteva dintre ele:

- ***"Care este poziţia Bisericii Ortodoxe române vis-a vis de expansiunea ortodoxiei ruse, subordonată Moscovei?"***;
- ***"De ce Românii din zonele unde trăiau Dacii liberi vorbesc o limbă identică cu ceilalţi Români din zonele care au fost sub ocupaţia romană?"***;
- ***"Este actuala imagine defavorabilă a României în lume numai vina noastră, a Românilor, ori este ea rezultatul acţiunilor duşmanilor noştri?"***;
- ***"Poate Germania strica jocurile Ruşilor şi Americanilor în privinţa Europei de Est?"***;
- ***"Există o reală preocupare a guvernului dela Bucureşti de a colabora cu "Românii din străinătate", şi dacă da, există un plan de acţiune, un departament special creat în acest sens?"*** şi multe altele.

Cu ocazia acestei mese rotunde, am aflat că Biserica Ortodoxă română are în vedere o posibilă subordonare faţă de Biserica Ortodoxă grecească; că România a făcut reforma învăţământului imediat după Unirea din 1864, cu mulţi ani înaintea Franţei, de exemplu; că *"Luceafărul"* lui Eminescu are 1907 cuvinte din care 1865 sunt de origine latină; că Transilvania are o importanţă strategică deosebită în Europa de Est; că limba română este singura limbă romanică în care se păstrează cuvântul latin *"biserică"* (provenit dela *"basilica"*).

În cursul discuţiilor au apărut noi şi interesante idei, şi e de presupus că mulţi dintre participanţi au plecat dela această masă rotundă cu noi întrebări în minte. A apărut foarte clar ca România este într'adevăr la răscruce şi că noi *"Românii din străinătate"* trebue să acţionăm deştept şi eficient ACUM, dacă dorim să facem ceva pentru ţara unde încă mai trăiesc părinţii şi fraţii noştri.

Laurenţiu DAFINESCU

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

LOZURI CU CÂŞTIG ŞI PAGUBĂ

Pulsul economic al unei ţări îl pipăi la frontieră. Depinde de câţi vin şi câţi pleacă. Americanii, când au avut nevoie de braţe cu muşchi bine dezvoltaţi, au importat sclavii din Africa, iar când au avut nevoie pentru construirea căilor ferate şi fabricarea în masă a automobilului au deschis frontierele pentru cei din Asia şi Europa. Azi, în *"Epoca computerului"*, e lipsă de oameni cu materie cenuşie la creier, aşa că'n loc de arcanul cu care se vânau sclavii, acum se oferă celui cu glagorie un loz cu care poate câştiga viza de imigrare. *"Norocosul"* îşi poate aduce soţia ori soţul şi copii minori. Anul 1999 oferă 55.000 de lozuri. Cetăţenii din Anglia (cu teritoriile sale dependente), Polonia şi alte ţări nu pot participa. Lozurile sunt oferite absolvenţilor de liceu care, în ultimii cinci ani, au avut şi un minimum de doi ani de muncă într'o meserie ce necesită cel puţin doi ani de calificare sau experienţă. Cele mai multe lozuri sunt oferite ţărilor în curs de dezvoltare, tocmai ţările care au mai multă nevoie de oameni educaţi. Câştigătorul îşi plăteşte drumul şi primeşte la aeroport (ninemeni nu mai vine cu vaporul) viza de emigrare şi *"Green card"*-ul, dreptul de a munci.

E câştig sau pagubă? Românii i s'au acordat 4.307 lozuri!

Câştigă Unchiul Sam pentru că-şi strânge în jurul lui oameni culţi, pentru a căror învăţătură n'a cheltuit un penny, în timp ce ţările care au cheltuit din sărăcia lor banii grei pentru a-şi educa tineretul pierd speranţa unui viitor.

Cine-i vinovat?

Statele Unite nu forţează pe nimeni să vină, iar noul venit ştie că Unchiul Sam îi dă libertatea de a se bucura de rodul muncii. Ăsta-i magnetul Americii!

În ce priveşte România, pentru a pune stavilă emigrării care o sângerează, trebue mai întâi să pună stavilă corupţiei, jafului şi nepotismului.

Cetăţeanul român nu mai poate invoca *"Azil politic"*, dar e îndreptăţit să ceară *"Azil din cauza politicienilor"*.

•••

PENTRU ASIGURAREA VIZITATORILOR

La iniţiativa Oficiului de Turism, a fost invitată ziarista Phillis Ellen Funke din USA care a aterizat la Otopeni echipată cu aparate de filmat, casete etc., dar înainte de a părăsi aeroportul ca să vadă frumuseţile ţării nu şi-a mai văzut bagajele.

Pentru a evita jefuirea celor ce vor să-şi petreacă vacanţa în România sugerăm să se ofere gratuit oaspeţilor câte un păzitor (Body Guard) ca să-i protejeze de hoţi, de câini, şi de alte necazuri, iar reclamele de atragere a turiştilor să precizeze cu litere de-o şchioapă:

"Oferim un păzitor, pentru orice vizitator!"

•••

O TEMPORA, O MORES !

Iuliu Maniu, Ion Mihalache şi Corneliu Coposu s'au înscris în istorie ca martiri. Ei au fost liderii Partidului Naţional Ţărănesc şi fiecare era mândru de faptele sale. Azi, moştenitorul Ion Diaconescu, preşedintele PNŢCD împreună cu Dl. Petre Roman şi etc., au promis că-l susţin la alegeri pe candidatul Emil Constantinescu, dacă acesta nu le va răscoli trecutul. Dl. preşedinte dezminte orice înţelegere prealabilă şi afirmă că n'a citit dosarele, deoarece uitase unde şi-a pus ochelarii.

•••

ACEEAŞI CRIMĂ, ALTE PEDEPSE

În America hoţul care ţi-a şterpelit portmoneul cu $100 nu primeşte o pedeapsă egală cu banditul care a atacat o bancă, ori excrocul ce a înşelat publicul cu zeci de milioane de dolari. Pedeapsa se dă în acord cu mărimea crimei. În România, pedeapsa se dă în acord cu mărimea acuzatului:

Dacă eşti prieten cu preşedintele sau vreun ministru şi ţi-ai însuşit un mizilic de 100 miliarde de lei, nu ţi se întâmplă nimic; dacă eşti în anturajul subsecretarilor de stat ori membru cu grade în partid, ţi se începe procesul dar nu ajungi la judecată.

Numai dacă eşti un terchea-berchea şi ai furat câteva milioane, atunci eşti arestat, judecat şi guvernul se laudă:

Am pus capăt corupţiei!

•••

TREI "SUPERMENI" ŞI TOŢI TREI

Ne referim la partidul cu mireasmă naţionalistă de trei trandafiri veştejiţi: *"Marea alianţă naţională pentru renaşterea României"*, un frunct al dragostei dintre D-nii Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu şi Gheorghe Funar.

Noul partid şi-a desemnat garnitura: la Cotroceni Domnul C.V. Tudor; Dl. G. Funar va înlocui pe Victor Ciorbea, iar Dl. Păunescu va fi viitorul ministru de Interne. Pentru Dl. Adrian Severin se păstrează ministerul de Externe. S'a lansat un apel tovărăşesc: grăbiţivă, că avem libere fotolii ministeriale. Soarta D-lui Petre Roman nu este clară, deoarece Dl. Iliescu l-a rugat să se întoarcă la sânul PDSR-ului.

•••

UITE REVOLUŢIONARUL NU-I REVOLUŢIONARUL

Şapte mii de revoluţionari au părăsit Federaţia Naţională a Revoluţionarilor, când au aflat că o Comisie parlamentară le va cerceta dosarele. FNR avea 11.000 de membri, acum au rămas cu 4.000.

•••

OLTENISME

——Ionel RĂDULESCU——

• **CURTEA DE APEL** - La Craiova are în raza sa de competenţă 16 instanţe şi 4 tribunale, cu 334 judecători, dintre care 66 stagiari (din necesarul de 384). Anul trecut, dintre cele 200.000 de dosare s'au soluţionat 165.400, deci o îmbunătăţire a ritmului de rezolvare, dela 71% în anul '95 la 80% în anul '96. Sunt 434 de dosare mai vechi de şase luni şi 102 de peste un an. Cel puţin acesta este bilanţul scriptic prezentat în roz de Curtea de Apel Craiova, care-i aminteşte în final şi pe cei şapte angajaţi auxiliari (acari Păun) sancţionaţi cu desfacerea contractului de muncă pentru înşelăciune, fals, uz de fals, foloase necuvenite etc. Condiţiile de detenţie nu respectă normele legislaţiei europene. Dar, dincolo de toate acestea, problema esenţială rămâne înlăturarea neîntârziată a reclivelor sistemului comunist, a căpuşilor ceauşisto-iliiste, a putregaiului de justiţie într'un stat al dreptăţii.

• **CONTESTAŢII-REVENDICĂRI** - La Institutul minier Craiova cei 358 de salariaţi se află în conflict de muncă cu managerul general care, alungat cu forţa în '92, a revenit în '94 printr'un concurs contestat. Liderii Comitetului Sindical Dreptatea acuză slaba conducere managerială a societăţii, care urmăreşte indexarea salariilor tarifelor cu numai 30.75% prin disponibilizare din personalul angajat, în majoritate cu studii medii. Se solicită ferm demisia managerului general, menţinerea coeficientului de manoperă obţinut în urma conflictului de muncă din 1996 şi modificarea bazei de calcul la stabilirea cifrei de afaceri pe acest an.

• **IODURA DE POTASIU**... Laboratorul de Igienă a Radiaţiilor Nucleare din cadrul Inspectoratului de Poliţie şi Medicină Preventivă Dolj asigură preventiv distribuirea gratuită de tablete de iodură de potasiu populaţiei din zona de influenţă a Centralei Nuclearo-Electrice bulgare dela Kozlodui. Vor beneficia de aceste tablete persoanele până la 45 de ani din 16 comune doljene, aflate pe o rază de 30 km., expusă radiaţiilor. Aceste măsuri profilactice, recomandate de OMS, pentru reducerea riscului de cancer tiroidian, au fost posibile datorită sprijinului Comisiei Europene din Bruxelles - care a donat României 1.720.000 tablete de iodură de potasiu, cu termen de valabilitate de cinci ani.

• **ŞCOALA ROMILOR**... Deşi Consiliul Europei şi Comitetul Catolic de luptă împotriva foamei şi pentru dezvoltare au trimis 1.500 de dolari copiilor de ţigani din Caracal-jud. Olt, aceşti bani au fost folosiţi de Organizaţia *"Romani Cris"* din Bucureşti, după bunul plac al conducerii. În '93, Fundaţia *"Rom Rom"* din Caracal s'a format în scopul *"culturalizării şi şcolarizării ţiganilor"*. În '94, această Fundaţie din Caracal, împreună cu Organizaţia *"Romani Cris"* din Bucureşti au încheiat un protocol cu Primăria Caracal şi Şcoala generală nr. 6 pentru înfiinţarea unei clase în care copiii de ţigani între 9-14 ani să fie deprinşi să scrie şi să citească româneşte. Baza materială, cadrele didactice calificate şi mijloacele de învăţământ au fost asigurate de şcoală. Din cei $ 15.000 trimişi pentru finanţarea proiectului *"Şcoala Romilor"* din Caracal, la destinaţie n'a ajuns nici un cent, Organizaţia *"Romani Cris"* din Bucureşti uitând de promisiunile asumate prin contract, legate de rechizite, burse sociale de merit, baza materială, plata orelor suplimentare ş.a.

• **FORAJE-SONDE** - Gorjul realizează 82% din producţia de petrol a Olteniei. Grupa Tg. Jiu coordonează activitatea regiei în zonă, realizează un program propriu de investiţii şi desfăşoară activitatea de cercetare geologică pentru descoperirea de noi zăcăminte de ţiţei şi gaze. Ponderea producţiei petroliere la cele trei schele SP Ticlani, SP Stoiana şi SP Turburea este de 68% etan, 50% gaze naturale, 17% gazolină şi 8% ţiţei. Se fac foraje între 2.500 şi 6.200 m. adâncime şi probe de producţie la sonde pe structurile dela Totea-Vladimir, Colteşti, Hurezeni, Bustuchin, Călugăreasca şi Dăncieşti. Anul acesta se vor săpa 19 sonde de cercetare pentru ţiţei şi 13 pentru gaze. Sondorii gorjeni se confruntă însă cu lipsa chimicalelor pentru fluide, a prăjinilor şi burlanelor de foraj.

• **ACTUL MEDICAL** - 50% din bugetul sănătăţii se fură cu acte în regulă la Spitalul Judeţean din Slatina, ajuns în pragul descompunerii morale. Dovedind laşitate şi iresponsabilitate, medicii PDSR-işti boicotează realizarea actului medical în condiţii decente, invocând insuficienţa resurselor financiare. Relaţiile de serviciu între anesteziaşti şi chirurgi au devenit tensionante pe motive politice, primii ascunzând anestezicul Chetalar la Secţia Chirurgie Infantilă şi chinuind copii cu rahianestezia. Conducerea administrativă roşie a Spitalului din Slatina se face vinovată de degradarea inadmisibilă a actului medical, dar nu renunţă la ciolan pentru nimic în lume!

• **TOBĂ-RĂDUCĂNOIU** - Sunt ex-prefecţii văcăroizi, PDSR-işti de tristă faimă ai Doljului. Primul, universitar arestat pentrucă a pretins şi luat dela studenţi sume mari în lei şi valută, în funcţie de nota solicitată la examene, iar soţia lui acuzată de abuz şi fraudă, ca acţionară în mai multe societăţi privatizate prin metoda MEBO. Al doilea, devenit celebru prin progeniturile sale prost crescute se află în atenţia Oficiului de Şomaj Dolj, în căutare de lucru, după recenta demisie din funcţia bănoasă de director comercial al SC Comcereal SA Dolj, unde se specializase în plimbarea hârtiilor.

• **CONTROALE-AMENZI** - În ultimii doi ani, Garda Financiară Dolj a alcătuit şi transmis 73 dosare penale justiţiei doljene care, din interese uşor de anticipat, tot amână rezolvarea! Garda a verificat peste 3.000 de agenţi economici, virând la bugetul statului 11 miliarde lei, confiscând bunuri şi sume de aproape 2 miliarde lei şi aplicând 1.500 de contravenţii, în sumă totală de 350 milioane lei. Printre alte multe nereguli grave, s'a constatat că statul român este lipsit de taxele care i se cuvin în domeniul afacerilor cu ţigări.

• **PHARE "FIDEL" ŞI "CERT"**... Federaţia Internaţională de Management FIMAN a organizat la Turnu Severin un seminar de informare asupra programelor Fondului Iniţiativelor Dezvoltării Economice Locale (FIDEL) şi Centrului de resurse pentru Turism (CERT). Ambele programe FARE sprijină financiar iniţiativele locale în dezvoltarea economică. Astfel, programul FIDEL identifică şi sprijină acţiunile economice la nivel comunitar, dezvoltarea locală şi asistenţa întreprinderilor mici şi mijlocii, în timp pe programul CERT vizează stimularea iniţiativelor locale în turismul urban şi promovarea investiţiilor directe în turism.

——EDITORIALE——

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale $ 20.00

POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ $ 20.00

CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ $ 18.00

CHRIST IS CALLING YOU de Pr.Gh.CALCIU $ 20.00

JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT $ 20.00

DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte $ 20.00

NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI $ 10.00

O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU $ 7.00

DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU $ 5.00

CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR $ 5.00

PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM $ 10.00

FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM $ 7.00

RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Caîn de Prof. Nicolae CIACHIR $ 10.00

DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR $ 10.00

BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR $ 10.00

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR $ 20.00

ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNA (1789-1919) de N.CIACHIR $ 20.00

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR $ 20.00

MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU $ 5.00

CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC $ 7.00

AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA $ 15.00

SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR $ 15.00

POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC $ 15.00

PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI poem Ion ŢOLESCU $ 5.00

POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU $ 8.00

POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU $ 18.00

VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU $ 5.00

PEISAJ LÂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU $5.00

CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU $ 5.00

LA PORŢILE DISPERĂRII de Florica BAŢU-ICHIM $ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

Delta Dunării

- Un ţinut turistic fără turişti -

Marius CĂRBUNESCU

Pentru cei care n'au luat încă contact cu a treia zonă ca biodiversitate de pe glob, un sejur în Delta Dunării ar putea echivala cu descoperirea unei noi civilizaţii în care *"filosofia pescarului"* joacă rolul primordial. Case din chirpici acoperite cu stuf, copii murdari, oameni transfiguraţi de băutură, pot impresiona la fel de mult ca peisajul, dar poveştile lor au sarea şi piperul unor istorisiri de Sadoveanu. Cu toate acestea, cine nu şi-ar dori din atmosfera lugrubră a oraşelor o clipă de sălbăticie, de contact cu cei mai ciudaţi reprezentanţi ai faunei şi florei sau de hoinăreala fără griji pe canale îngrădite de stuf? Cu ochii reporterului care păşeşte pentru prima dată în Deltă voi încerca să descriu pentru cei departe de casă măreţia locurilor sau cât de mult s'a schimbat această zonă în ultimul timp.

Aventura începe imediat după ce-ai părăsit pe apă oraşul Tulcea la bordul unei ambarcaţiuni reduse cât să intre pe canale dar îndeajuns de încăpătoare pentru a te simţi confortabil sau a servi masa într'un restaurant cochet aflat lângă cabina comandantului. Cotim pe Braţul Sulina şi facem apoi slalom printre bărci de pescari pentru a ajunge în dreptul satului Partizani, acolo unde Dunărea a fost secţionată pentru o vreme de naufragiul vasului ucrainian Rostok. Nava s'a postat din mal în mal ceea ce a determinat inundarea zonei şi ameninţarea locuitorilor din Partizani. După îndelungi eforturi s'a reuşit tăierea unei bucăţi din epavă şi săparea malului pentru a se reface canalul navigabil. Şi acum comandanţii de nave care traversează Sulina trebue să manifeste atenţie în dreptul epavei ce străjuieşte satul Partizani, spre disperarea localnicilor.

Părăsind braţul Sulina ne furişăm pe canalul Şontea unde ne aşteaptă pontoanele cu hotelurile plutitoare şi implicit cartierul general de unde vor urma incursiunile în intimitatea Deltei. Grupul de jurnalişti invitaţi de Asociaţia Jurnaliştilor de Turism, prin intermediul programului Phare, îşi pregăteşte cu minuţiozitate undiţele pentru dimineaţa următoare când va urma plimbarea printre grindurile străjuite de stuf. A doua zi surprizele nu vor întârzia să apară. În goana vaporaşului nostru avem timp să observăm coloniile de pelicani care sondează neîncetat apa în căutare de peşte sau cârdurile de raţe sălbatice ce fac un zgomot infernal. Cei mai norocoşi dintre noi au ocazia să se fotografieze lângă o ştiucă de o jumătate de metru. Legea nescrisă a Deltei prevede că dacă prinzi un peşte la undiţă mai mic de o palmă, să îl arunci înapoi pentru a se reface puietul. Cu toate acestea, unii dintre noi erau în culmea fericirii dacă prindeau un degetar de peşte şi îl păstrau ca pe un trofeu de mare valoare.

Reveniţi la ponton, autorităţile locale ne pun la dispoziţie o serie de date foarte importante pentru a putea înţelege situaţia social-economică a Deltei. Deşi multă lume crede că Delta se sprijină din punct de vedere economic aproape exclusiv din turism suntem în măsură să spunem că acest sector a decăzut aproape catastrofal în ultima vreme. S'a ajuns ca numărul turiştilor să fie de nici 10% din turiştii înregistraţi în anii '80. Explicaţiile pe care le dau localnicii se referă la scăderea puterii de cumpărare a Românilor şi lipsa unei popularizări a serviciilor care sunt oferite în Deltă. O altă cauză ar fi lipsa unei infrastructuri adecvate sau deteriorarea sa. Drumul dela Hârşova la Tulcea este o nenorocire care îndepărtează turiştii. Din cele şapte trasee turistice avizate de Rezervaţia Bioseferei Delta Dunării doar unul este practicabil, cel pe care am mers noi, din cauza colmatărilor.

Principalele hoteluri în localităţile Crişan, Maliuc, Sulina, Murighiol se află într'o stare avansată de ruină. Toate aceste aspecte ar trebui să dea de gândit.

Delta Dunării este acum o zonă protejată din punct de vedere ecologic, rezervaţia biosferei întinzându-se pe o suprafaţă de 580 mii hectare. Ultimii ani au tras un semnal de alarmă pentru conservarea şi punerea de acord a presiunilor economice cu protecţia naturii. Cu toate acestea o serie de anomalii persistă în Deltă. În insula Sahalin, care este strict protejată întrucât păsările cuibăresc la sol, se practică clandestin păşunatul vitelor. Alte probleme ţin de legislaţie. Conform Legii 82/1993 care reglementează funcţionarea Rezervaţiei Biosferei Delta Dunării, faptele care în afara Deltei sunt considerate infracţiuni în interiorul rezervaţiei sunt categorisite drept contravenţii. Una dintre aceste fapte incriminate este braconajul, aşa că stimaţi cititori dacă vreţi să braconaţi veniţi în Deltă. Cu toate aceste imperfecţiuni Delta Dunării rămâne un potenţial imens pentru turismul românesc, din păcate neexploatat suficient.

Nu ne-am putut despărţi de Delta Dunării fără a avea un dialog cu gazda noastră, directorul societăţii ATBAD, Tudor Badiu, despre oferta turistică a Deltei. Acesta ne-a declarat: *"Pentru turism traseele sunt deosebit de flexibile, în funcţie de preferinţele turiştilor. Dacă turiştii sunt ornitologi, traseul respectiv se realizează pe zone în care pot vedea păsări. Pot fi turişti care iubesc natura şi atunci merg pe canale, pe lacuri, eventual vizitează dunele dela Caraotman. Într'o altă categorie se încadrează turiştii care vin să observe aspecte de etnografie şi atunci preferă să atingă localităţile, satele cu condiţii specifice. Apoi sunt pescarii sportivi pentru care există alte programe, alte trasee, pentru zonele în care pot pescui ceva. Dacă lasă la latitudinea noastră li se va face un program combinat, în care vor avea ocazia să vadă diferite aspecte din Deltă precum Lacul Fortuna, Canalul Şontea, Lacurile Trei Iezere. Apoi le-am putea face o plimbare prin zona lacurilor Roşu, Puiu, cu ieşire în zona Sulina pentru care sunt interesaţi să vadă cea mai importantă localitate din Deltă. Ar vedea şi păsări şi peisaje caracteristice, comunităţi locale, ceva din toate. Ideal pentru a avea un program complet în Deltă sunt 7 zile. Mă refer şi la pescarii sportivi care au nevoie de minim 7 zile pentru Deltă pentrucă trebue purtaţi dintr'o parte în alta în funcţie de speciile de peşte la care pescuiesc. Dar nu pot să neg că am avut grupuri care au venit şi 10 zile sau 12 zile, evident dezvoltând aceste trasee şi programe. Tarifele depind de mărimea grupului de turişti întrucât cheltuielile noastre sunt aceleaşi cu aceste hoteluri plutitoare şi dacă sunt trei turişti şi dacă sunt 20 de turişti.*

Aproximativ 95% din turişti care vin pe baza noastră proprie sunt turişti străini. Principalele ţări de proveniență sunt Germania, Austria, Italia, Elveţia. Turiştii care au venit în anii 92-93 pe hotelurile noastre plutitoare au continuat să vină în fiecare an, cu unele componente de grupuri puţin modificate. Dacă ne referim la turiştii români, trebue să spunem că nu numai în baza noastră preţurile sunt foarte mari, aproape inaccesibile turiştilor români. Lipsa turiştilor provine şi din lipsa de promovare a pachetelor de servicii ce se oferă în Deltă. În condiţiile actuale de afluenţă turistică, baza materială pe care o avem este suficientă pentrucă ea însăşi nu este acoperită la capacitate. Gradul de ocupare în luna Mai a fost de 23 %, pe care-l considerăm mulţumitor. Pentru petrecerea unui sejur de şapte zile în Deltă la grupurile medii, un turist străin ar avea nevoie, în condiţiile serviciilor oferite de noi, de aproximativ 800 dolari, cuprinzând cazarea, pensiunea completă, transportul în Deltă şi alte servicii. Se organizează şi excursii de o zi pentru cei sosiţi de pe litoral la tariful de 22 dolari/zi.

Scrisoare din România

Dragi prieteni,

Au trecut luni de zile de când nu v'am mai trimis Cuvântul Românesc de acasă, dar am nevoie de timp să mă deprind cu schimbarea regimului comunist dela noi, după 50 de ani de sclavie bolşevică. Aproape că nu mai speram în răsturnarea kaghebiştilor dela putere, dar bunul Dumnezeu a dat Românilor cu scaun la cap gândul cel bun şi curajul de a înfăptui minunea din Noembrie 1996. Peste şapte milioane de electori, în majoritate studenţi şi intelectuali au hotărît la urne destinul democraţiei al României pentru mileniul următor. Anul 1996 va rămâne adânc încrustat în istoria zbuciumată a neamului românesc.

Generaţia mea a pătimit toată existenţa ei. Adolescenţa i-a mutilat-o propaganda stalinistă, sub şapca proletară a lui Ghiţă Dej. Tinereţea i-a fost schilodită de dictatura bicefală ceauşistă, care a însemnat minciună, frică, foame şi frig. Maturitatea a însemnat alt tribut de umilinţă şi înjosire plătit regimului ciocoiesc al lui Ion Ilici. Celor 18 ani sub Dej şi 25 sub Ceauşeşti a trebuit să li se adauge încă 7 ani cumpliţi sub Iliescu, pentru a scăpa de cancerul comunist ce ne-a impus statutul degradant de colonie rusească, timp de jumătate de secol. Aceşti din urmă şapte ani ai neonomenclaturii iliesciene au aruncat ţara în minciună, crimă, corupţie şi haos, greu de descris în cuvinte. Ne-a fost dat să îndurăm perioada aberantă a *"democraţiei originale"* a despotului luminat la Moscova. Originalitatea tranziţiei iliesciene spre... nimic a însemnat:

- jaful naţional al potentaţilor zilei
- AGA şi... spaga parlamentarilor roşii
- caruselul escrocilor din sistemul bancar
- mafia politică şi ţigănească
- crima organizată şi corupţia, fără vinovaţi
- putregaiul justiţiei staliniste
- infirmitatea statului de drept
- cinismul, aroganţa şi mitocănia emanaţilor

Regimul ultimului dinozaur moscovit s'a prăbuşit cu concursul văcăroilor care au susţinut cu neruşinare că o ducem din ce în ce mai bine, că se poate trăi decent cu doar 260.000 lei brut pe lună sau că nu s'a trăit mai prost decât s'a muncit, accelerându-ne prin lege privatizarea prin cuponiada milioanelor inexistente.

Oracolul stalinist din Dâmâroaia n'a contenit să ne numească *"popor stupid"*, în timp ce piticul purtător de minciuni al Cotroceniului a dat vina dezastrului naţional pe o anumită parte a presei destabilizatoare! De parcă presa independentă i-ar fi mijlocit lui A. Năstase cele *"n"* case, sau celorlalţi Hrebenciuci şi Cozmânci, Văcari, Şolcani, Ghermani, Tărăcişti şi alţi mulţi... pedeseriştii afacerile tenebroase de miliarde şi potlogăriile comise sub oblăduirea prea săracului şi cinstitului Ilici!

Ca să te consideri nemânjit şi să aduni în jurul tău o mulţime de escroci gudurăi puşi pe căpătuială este tot o mostră a disprețului şi batjocurii la adresa poporului român, din partea unui irresponsabil (fost) preşedinte comunist care trebue judecat pentru crime... Votul din Noembrie 1996 a pus capăt blestemului numit *"regimul Iliescu"*, înlăturând pentru vecie sistemul comunist criminal din România ultimilor cincizeci de ani.

Un prieten al ziarlui nostru C.R.

Un suflet bun ne-a părăsit

ION CĂLVĂRĂŞAN

Cu inimile îndurerate, facem cunoscut că, în ziua de 24 Septembrie a.c., vrednicul Român Ion Călvărăşan, în vârstă de 83 de ani, a trecut la cele veşnice, lăsând în urmă un gol, pe care, toţi acei ce l-am cunoscut îl vom simţi pentru multă vreme.

Plecat din ţară din anul 1944, trecând prin Iugoslavia, ajunge în Canada în 1956 împreună cu soţia sa Lucia , şi cele două fete, Livia şi Maria.

A fost un luptător anticomunist convins şi şi-a îndeplinit cu prisosinţă datoria.

Înmormântarea a avut loc Sâmbătă 27 Septembrie, în cimitirul din oraşul Kitchener, alături de iubita lui soţie, Lucia, decedată cu

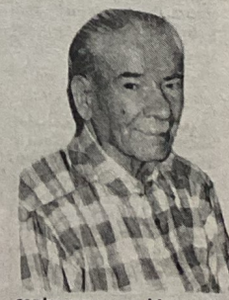

şaptesprezece ani în urmă.

Serviciile religioase de înmormântare au fost oficitate de preoţii: Ion Bunea, parohul Bisericii "Sfântul Gheorghe" din Toronto, Dumitru Ichim, parohul Bisericii "Sfântul Ioan Botezătorul" din Kitchener şi Nicolae Zelea, preot pensionar din Hamilton.

Pe lângă fiicele sale Livia şi Maria, care îl plâng, de asemenea îl plâng şi în România, la Sibiu şi Braşov, fraţii Luca şi Nicolae, cât şi surorile Ana şi Lenuţa, împreună cu familiile lor.

Bunul Tată ceresc să-i binecuvinteze sufletul, pe care el şi l-a ţinut întotdeauna curat, prin purtările lui ca un om de omenie şi corect cu toată lumea, trăind o adevărată viaţă creştinească.

Dormi în pace, dragul nostru, şi dorinţa ta de totdeauna, ca România să ajungă să fie frumoasă ca soarele, să se împlinească.

Preot Nicolae Zelea

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

VA FI SORIN MOISESCU UN STAN SAU UN COCHINESCU?

Demisia Procurorului General Nicolae Cochinescu e o măsură bună, dar umple ocaua numai pe jumătate. Mai important decât demiterea lui Cochinescu este cine va înlocui pe Valerian Stan, omul cinstei şi curajului.

Cochinescu (Cuiul lui Iliescu bătut în peretele Palatului Cotroceni, n.n.) înainta recursuri *"în anulare"* a sentinţelor ce nu erau în acord cu Neo-PCR--Iliescu. În general, erau anulate sentinţele ce redau locuinţele foştilor proprietari, fapt ce ar fi deranjat tabietul elitei proletare ce tocmai învăţase să facă duş.

Proaspătul Procuror General a început cu promisiuni şi reforme: a cercetat, verificat, desfiinţat, transferat, avansat şi rebotezat *"Serviciul de Combatere a Corupţiei şi Crimei Organizate, din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Justiţie"* care se va numi *"Serviciul de anchete speciale (SAS) cu scopul de a lupta contra corupţiei, a crimei organizate şi a celor care aduc atingere economiei naţionale"*.

Noua organizaţie urmăreşte aceleaşi scopuri pe care le urmărea şi CCG de sub conducerea demisului Valerian Stan şi, normal, se naşte întrebarea: de ce s'a desfiinţat şi reinfiinţat o organizaţie cu scopuri identice?

A fost Dl. V. Stan prea îngăduitor cu cei corupţi, ori şi-a făcut din plin datoria şi a călcat pe bătături ministeriale?

Primul ordin corect al noului procuror a fost retragerea tuturor recursurilor în anulare iniţiate de fostul procuror dar, în acelaşi timp, ne îngrijoreaza soarta dosarelor înlocmite de Dl. V. Stan, ce conţin dovezi de acuzare a unor feţe ministeriale (Dacă acuzele n'ar fi adevărate, PD n'ar fi cerut *"Capul lui Stan"*).

Dl. Sorin Moisescu are datoria să răspundă: va continua anchetele în curs, ori va începe o *"nouă"* anchetă, pentru a tărăgăna şi proteja pe cei deja inculpaţi?

Opt ani de corupţie galopantă credem că-i destul.

VIRGIL MĂGUREANU ŞI ANUNŢĂ INTRAREA ÎN POLITICĂ

O informaţie de ultima oră confirmă cele afirmate în mai multe rânduri în *"Cuvântul Românesc"*. Fostul director al Serviciului Român de Informaţii, Virgil Măgureanu, a declarat postului de radio PROFM că va intra în curând în politică. El a spus că în prezent îşi face oferta politică şi probabil în două - trei luni o va prezenta într'o coaliţie cu forţele de centru. Măgureanu nu a dat amănunte dar se crede că el va fi apropiat de Alianţa pentru România, formaţiune politică desprinsă din PDSR şi condusă de Teodor Meleşcanu.

Concomitent, la Bucureşti s'a anunţat că ziarul *Curentul*, condus in perioada interbelică de Pamfil Şeicaru, va apare din nou într'o nouă formulă. În fruntea ziarului se află jurnalişti cunoscuţi ca Anton Uncu, Gilda Lazăr şi alţii. Ziarul este finanţat de compania GELSOR, prezentată în mass-media ca un imperiu financiar clădit de Virgil Măgureanu. Aşadar, lucrurile încep să se lege...

CRIMINALII IDENTIFICAŢI SUNT ÎN LIBERTATE

Am scris despre uciderea în timpul mineriadei din 24 Septembrie a tinerilor Aurica Crăiniceanu şi Andrei Ştumuşanu.

Sunt martori şi dovezi că maiorii SPP Gabor Vasile Dorel şi Constantin Marian au ucis pe cei doi tineri. După şase ani, criminalii se plimbă liberi. Tribunalul Militar a refuzat reaudierea lui Petre Roman şi a lui Traian Băsescu.

•••

UN ALT ŞEF LA IGP

Generalul Pavel Abraham, şef al Inspectoratului General de Poliţie (IGP) a fost înlocuit. Explicaţii nu ne prea dau, dar ştim că PNŢCD este supărat.

•••

PNŢCD ŞI TICU DUMITRESCU

Juriul de onoare din cadrul PNŢCD a luat decizia de a suspenda calitatea de membru al partidului, mult controversatului senator Ticu Dumitrescu, preşedintele AFDPR. Decizia şedinţei Senatului din 14 Octombrie, cu 76 de voturi pentru, de a introduce legea privind proiectul de lege Ticu-Cerveni a deconspirării Securităţii a creat o problemă în sânul conducerii PNŢCD. Ticu Dumitrescu a fost suspendat pentrucă nu a respectat disciplina de partid şi de fapul că a acuzat conducerea PNŢCD de obstrucţionare a procesului de promovare a legii sale. În acest fel Ticu Dumitrescu a fost izolat politic.

•••

SECURIŞTII ŞI INFORMATORII FAC FRONT COMUN

Ameninţaţi că dosarele vor fi deschise publicului, foştii securişti plus foştii informatori intenţionează înfiinţarea unui partid pentru a-şi apăra interesele. Socotind numărul voturilor, ei vor reprezenta o forţă politică pentru a se putea târgui cu alte partide şi a-şi asigura un *"moratoriu asupra trecutului"*.

•••

VA OFICIA I.P.S. TEOCTIST UN PARASTAS PENTRU NICOLAE CEAUŞESCU?

Citâm din periodicul Patriarhiei *"Vestitorul Ortodox"*, anul XI, nr.182, că I.P.S. Teoctist a acordat audienţe preotului Casian Fetea dela Biserica Sf. Maria din Queens şi D-lui Dean Milhovan, directorul ziarului *"Dreptatea"* (agent comunist lână'n lână, vezi declaraţiile lui Pacepa, n.n.)

Se spune că păr. Casian Fetea a sugerat şi IPS ar fi aprobat, ca în ziua de 25 Decembrie a.c. să se ridice un parastas la cimitir în memoria neuitatului Fiu Iubit, Nicolae Ceauşescu.

•••

FOTOLII...

Monopolul abuzului deţinut de Ceauşescu s'a multilateralizat. În 1990, Premierul Roman a trecut fondul locativ de protocol în administrarea Primăriei Capitalei şi 33 de *"tovarăşi"* şi-au cumpărat vilele la preţul unei colibe din cartierul ţiganilor. S'au descoperit excrocheriile, s'au oprit vânzările iar vilele rămase au fost decretate spaţii de cazare pentru delegaţiile oficiale şi reşedinţă pentru Preşedintele ţării, Senatului, Camerei Deputaţilor şi a Primului ministru; restul locuinţelor fiind destinate *"persoanelor care sunt alese sau numite în unele funcţii sau demnităţi publice pe durata exercitării acestora"*.

Când Dl. Iliescu l-a mazilit pe Petre Roman, acesta şi-a predat fotoliul, dar nu şi *"spaţiu de protocol"*, imitat fiind de Adrian Severin, Oliviu Gherman, Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu etc.

Dl. Preşedinte Constantinescu l-a acuzat pe Valerian Stan că nu s'a ocupat de chestiuni mai serioase, decât problema câtorva case unde locatarii îşi plătesc chiria!

Cele câteva case sunt *"câteva sute"*, iar chiria de cca. 2.000 lei (lei nu dolari) echivalează cu 25 de cenţi USA. A plăti lunar 25 de cenţi pentru o casă cu garaj, piscină, grădină etc., nu înseamnă oare *"abuz de putere"* ori *"furt din averea Statului"*?

Dela demisia D-lui V. Stan triumviraţii Constantinescu, Ciorbea şi Moisescu şi-au agăţat sabia de cureaua pantalonilor şi imitând pe Don Quijote au declarat prin TV şi Presă: Război corupţiei.

Ce mare scriitor a fost Cervantes!

•••

CU CHIRIILE NEPLĂTITE

Iracul, Zair, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, Liberia şi Congo ne datorează cca. $4 milioane. Nu şi-au plătit chiriile pentru folosirea Ambasadelor. China şi Coreea de Nord au primit cadou dela Ceauşescu terenuri şi au proprii-le clădiri.

•••

VOR FI MAI BINE TRATAŢI

Muncitorului Anton Beta, unul din cei 75.000 de Români care lucrează în Israel, (înlocuiesc în parte pe muncitorii arabi), i-a venit rău pe când lucra şi stăpânul a refuzat să-l ducă la spital. El a murit. Ministrul de Externe al Israelului s'a întâlnit cu Ambasadorul român din Israel şi a promis că Israelul se angajazează să trateze pe muncitorii imigranţi într'o *"manieră umană"*.

•••

S'AU SĂTURAT DE ROMÂNI

Germania, Belgia şi Franţa au hotărît să extrădeze pe Românii intraţi ilegal şi pe străinii care au pătruns în Apus via România. TAROM ne aduce săptămânal zeci de indivizi. Românii sunt cercetaţi dacă au dosare penale iar străinii sunt expediaţi, tot cu TAROM, în ţara de unde au venit.

•••

CERŞETORII VOR PLĂTI TAXE

Pentru a pune capăt cerşitului, autorităţile din Timişoara vor propune ca cerşetorii să plătească o taxă de 40%. De asemenea, s'a dat autorizaţie de cerşit unor invalizi şi în acelaşi timp şi o protecţie faţă de mafia cerşetorilor care nu admite concurenţă.

•••

DIN GÂNDIREA LUI ADRIAN SEVERIN

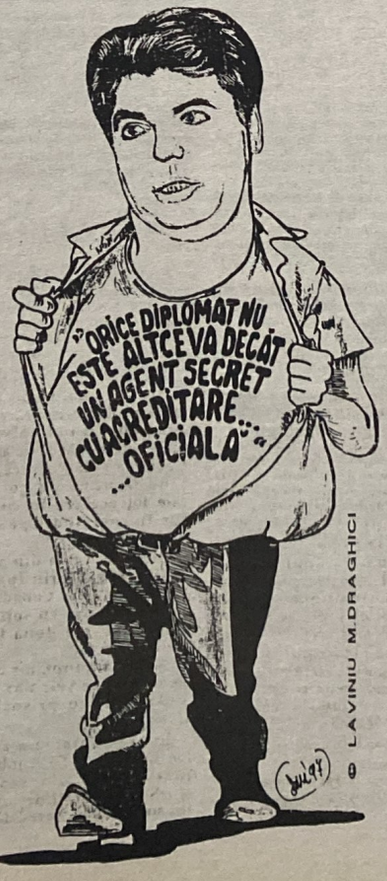

"Sacrificiul pentru reformă" este acceptat - 60%.

•••

20 milioane lei este maximum de garanţie pentru banii depuşi la bancă.

•••

Banca de notorietate *"Dacia Felix"* a hotărît să-şi închidă sucursala din Bucureşti.

•••

S'a redus bugetul departamentului care se ocupă de stârpirea corupţiei. Nu mai avem corupţie ori cei corupţi au sugerat economiile?

•••

Din cauza datoriilor, 24 de nave sunt arestate în diferite porturi ale lumii.

•••

Banca Mondială a acordat un ajutor financiar de $6 milioane pentru conservarea naturii în trei zone: Retezatu, Bucureşti-Piatra Craiului şi Vânători-Neamţ.

•••

S'a tipărit un catalog pentru încurajarea turismului rural: sunt descrise cinci zone geografic-istorice, pensiunile turistice etc.

•••

Supra ploile: fructele au mai puţin zahăr, iar porumbul e atacat de ţăciune.

•••

Un litru de ulei... zece mii de lei!

•••

S'a obţinut un credit de $150 milioane pentru repararea drumurilor ce se situează pe coridoarele europene 4 şi 9.

•••

Circa 1,5 milioane de Români trăiesc în Ucraina.

•••

Fabrica de automobile Dacia Piteşti nu-i pe lista celor 17 întreprinderi ce vor fi privatizate.

•••

11 case de mare însemnătate istorică din Muzeul Satului au fost distruse de incendiu. Se bănuieşte că e opera unui incendiator.

•••

Statul va despăgubi pe foştii proprietari din Cadrilater.

•••

O treime din pagubele provocate de inundaţii vor fi suportate de Uniunea Europeană.

•••

Beijing doreşte să deschidă în Bucureşti un centru comercial ce se va numi Chinatown.

•••

Divorţat de Iliescu şi înfiinţând *"Alianţa pentru România"*, Dl. Teodor Meleşcanu e foarte popular, 42%. Emil Constantinescu 57% şi Victor Ciorbea 43%.

•••

Deşi numărul lor a scăzut, România încă îşi menţine primul loc în lume în ce priveşte avorturile.

•••

Shanghai va avea un birou de presă în Bucureşti şi România va avea un birou de presă în Shanghai.

•••

Salariul mediu - 828.500 lei, minim - 206.000 lei. Un pensionar - 400.000 lei.

•••

Dela 251.831 ha. de viţă de vie în 1996, azi avem 228.599 ha, iar calitatea strugurilor e inferioară.

•••

10 ani nu vor plăti impozit pe venit pensiunile turistice cu o capacitate minimă de 10 camere.

•••

Cu împrumuturi şi bani din taxe, până în anul 2000 se vor reabilita 305 km de drumuri naţionale.

•••

Trupele britanice şi ale Irlandei de Nord vor veni şi se vor instrui pe cont propriu, ofiţerii noştri vor asista şi învăţa.

•••

La Catedrala Sfântul Iosif din Bucureşti s'a oficiat un Recviem pentru Maica Tereza.

•••

Beneficiul ploilor: centralele hidroelectrice funcţionează din plin, dar energia electrică s'a scumpit.

•••

16 ofiţeri şi subofiţeri din cadrul UM 01065 Negoieşti, în frunte cu comandantul lor, au fost trimişi în judecată pentru delapidare şi falsuri. Şapte din grup rămân arestaţi până la proces.

•••

Constructorii vor fi plătiţi în timpul iernii din Fondul de şomaj.

•••

China ne-a împrumutat $100 milioane şi va cumpăra 15.000 de auto Dacia (valoare $60 milioane).

•••

Inflaţia pe luna August - 3,5%.

•••

Vom primi a doua tranşă din cele $86 milioane acordate de FMI pentru restructurarea economică.

•••

Departamentul pentru protecţia etnicilor a decis ca rromii să aibă un post de radio.

•••

Odată cu convertibilitatea monedei, vom putea cumpăra valută forte câtă vrem şi cât putem.

•••

30.000 de elevi (majoritatea fii de ţărani) care au terminat clasa a VIII-a, au renunţat la şcoală ca să-si ajute părinţii la muncile agricole.

•••

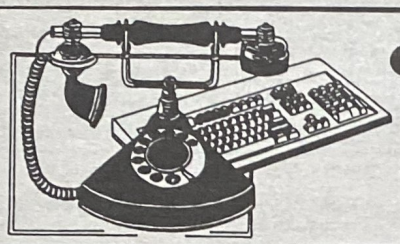

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ADMINISTRAȚIA AMERICANĂ ȘI ORIENTUL MIJLOCIU

Administrația americană întâmpină greutăți în politica sa din Orientul Mijlociu. Luna Septembrie a fost o lună bogată în evenimente și activitate diplomatică în această regiune. Tensiunea dintre Israel și Palestinieni a crescut din nou, chiar cu câteva zile înainte de sosirea mult așteptată a Secretarului de Stat Madeleine Albright, care a trebuit să fie impulsionată de Congres pentru a face această deplasare în Orientul Mijlociu. Astfel pe data de 4 Septembrie, trei bombe sinucigașe declanșate într'o zonă comercială aglomerată din Ierusalim, au dus la uciderea a șapte persoane și la rănirea altor 170. Răspunderea și-a luat-o din nou gruparea extremistă Hamas. Arafat a condamnat atentatul susținând că a fost făcut de persoane dinafara Israelului. Primul-ministru Netanyahu a amenințat că dacă Arafat nu va acționa împotriva militanților, atunci o va face Israelul. Majoritatea fondurilor palestiniene au continuat să fie blocate în băncile israeliene, ca și trecerile dintre administratia palestiniană și Israel. Președintele Clinton a apelat telefonic la președintele palestinian ca să ia măsuri împotriva *"dușmanilor păcii"*. Arafat a refuzat să întâlnească pe primul ministru israelian, până nu sunt stopate lucrările de construcție pentru coloniștii evrei din Ierusalimul de Est, acțiune care a declanșat încordare și incidente încă din Aprilie.

După o zi dela incidentul sângeros din Israel, Libanul a fost din nou teatrul unor ciocniri, care au dus la pierderea de vieți israeliene. De data aceasta a fost vorba de respingerea celebrei formații de comando Flotila 13. Aceasta a debarcat lângă orașul Insariye, la 14 km Sud de Sidon, pentru a ataca o forță musulmană șiită, cunoscută sub numele de Amal. Israelienii au fost însă surpinși de luptători ai formațiilor Amal și Hezbollah pierzând 12 oameni în frunte cu comandantul. Această înfrângere a ridicat numărul soldaților israelieni căzuți în Liban la cifra de 864 de când Israelul și-a creat cunoscuta zonă tampon din Sudul țării, lată de 14 km și ocupată din 1982. Numai anul acesta au fost omoriți 31 de soldați israelieni, la care se pot adăuga și cei 73 uciși în urma ciocnirii a două elicoptere militare deasupra Libanului.

Analizând ambele situații, cabinetul israelian a anunțat că nu se vor mai face retragerile respective israeliene din Malul de Vest, până Arafat nu va lua măsuri radicale împotriva actelor teroriste. S'a discutat și valoarea zonei tampon, care nu poate opri totusi atacurile cu rachete katiusa.

Liderii Egiptului, ai Iordaniei și ai Autorității Palestiniene s'au întâlnit la Cairo pentru a-și coordona pozițiile în vederea sosirii Secretarului de Stat american. Arabia Saudită a anunțat că *"în condițiile actuale"*, nu va putea participa la întâlnirea la vârf economică pentru Orientul Mijlociu fixată pentru Noembrie, și sponsorată de Statele Unite. Siria a anunțat și ea că nu participă, iar neparticiparea Arabiei Saudite poate duce la imitarea de către celelalte state mai mici din Golful Persic.

În această atmosferă tensionată și-a făcut apariția Madeleine Albright în Israel. Ea s'a întâlnit întâi cu Președintele Israelului Ezer Weizman. Fostul Ministru al Apărării a îndemnat pe Secretarul de Stat să preseze ambele părți să ajungă la o înțelegere. El a criticat pe Netanyahu pentru umilitorul tratament pe care îl aplică lui Arafat. *"E periculos să ai vecini înfometați"*, a declarat președintele israelian, care nu are rol politic, dar care s'a opus de multe ori inițiativelor politice ale primului-ministru.

În convorbirile cu Netanyahu, Doamna Albright a cerut respectarea acordului dela Oslo, ce prevede încă două retrageri din Malul de Vest a trupelor israeliene. Ea a cerut întreruperea lucrărilor

Madeleine Albright și Iasser Arafat

din Ierusalimul de Est și ușurarea embargoului economic împotriva Palestinienilor, ca să se dea astfel un *"spațiu politic mai mare"* lui Arafat. *"Cum poate să fie dusă o luptă pe termen lung împotriva terorismului, într'o situație în care spațiul politic și fondurile lui Arafat sunt strangulate"*, a întrebat Secretarul de Stat. Ținând o cuvântare la o scoală cu elevi evrei și arabi, Doamna Albright a spus că Israelul trebue să se abțină dela acțiuni unilaterale care *"minează încrederea Palestinienilor în intențiile Israelienilor"*. Au fost citate *"expansiunea provocantă a așezărilor coloniștilor evrei, confiscarea de pământ, demolarea caselor"*. Netanyahu a respins imediat după cuvântare încetarea extinderilor așezămintelor evreiești. Israelienii au fost surprinși neplăcut, neobișnuiți să fie criticați public de Americani.

La Ramallah, Secretarul de Stat s'a întâlnit cu Arafat, dela care a primit asigurări pentru un efort mai susținut de luptă împotriva terorismului. Ea și-a arătat simpatia pentru simțămintele Palestinienilor: *"Palestinienii au avut de suferit mult, inclusiv costul uman al blocadelor, al restricțiilor de deplasare și al demolării locuințelor și confiscărilor de terenuri. Frustrările Dumneavoastă sunt de înțeles. Asta nu a fost ceea ce se spera să aducă o pace"*.

La plecarea din Israel, Madeleine Albright a recunoscut că nu a putut să readucă procesul de pace pe făgașul sperat. Ea a spus că nu intenționează să se reîntoarcă decât când cele două părți vor fi pregătite suficient ca să-și reglementeze diferendele. Netanyahu a repetat vechiile acuzații că procesul de pace este la un punct mort, fiindcă autoritatea palestiniană nu combate terorismul. La rândul său, Arafat a evocat în mod nostalgic pe fostul premier Rabin. *"Rabin, partenerul meu Rabin, când era obligat să ia măsuri de embargou, îmi trimitea bani ca să pot găsi de lucru pentru lucrătorii noștri. Acum, au blocat salariile noastre, taxele noastre, pământul nostru, banii noștri"*. Ultimele sondaje făcute de Gallup au arătat că 57% din Israelieni sprijină acordul dela Oslo, iar 55% nu sunt mulțumiți de politica lui Netanyahu față de Palestinieni. Ministrul francez de Externe Hubert Vedrine a calificat politica lui Netanyahu drept *"catastrofală"* pentru Orientul Mijlociu. El a spus că acesta submineaza pe Arafat și distruge Autoritatea Palestiniană ca *"partener esențial și de neînlocuit în procesul de pace"*.

Doamna Albright s'a dus apoi la Damasc unde s'a întâlnit cu Președintele Siriei, Hafez al-Assad. Acesta nu vrea să reintre în convorbiri de pace, decât dacă ele se reiau dela stadiul din 1996, când au fost purtate cu fostul guvern israelian laburist. După cum se știe, acesta era favorabil unei politici de returnare de teritorii pentru pace, lucru de care Netanyahu nici nu vrea să audă. Siria cere retrocedarea Înălțimilor Golan, cucerite de Israel în 1967.

După ce a făcut o scurtă vizită în Arabia Saudită, Iordania și Egipt, Madeleine Albright s'a oprit în Liban, unde a declarat că Statele Unite sprijină *"suveranitatea și integritatea teritorială"* a Libanului. Ea a arătat clar că Washingtonul nu va accepta o pace finală în Orientul Mijlociu, care să lase Libanul ocupat sau divizat, deși nu a menționat pe nume Israelul, care a ocupat așazisa zonă de protecție și Siria, care după cum se știe, are peste 30.000 de soldați în Liban.

Nu au trecut nici două săptămâni dela plecarea Doamnei Albright, care a cerut întreruperea construcțiilor din Ierusalimul de Est că, Netanyahu, sfidând administrația americană, a anunțat că va construi alte 300 de locuințe pentru coloniștii evrei în Malul de Vest.

Deși pe data de 29 Septembrie sunt programate la Washington convorbiri între delegații israelieni, palestinieni și Doamna Albright, sunt temeri că situația se va înrăutăți din cauza amenințărilor făcute de Hamas, mai ales după ce poliția lui Arafat a făcut noi arestări în rândurile membrilor suspecți ai organizației.

Regele Hussein, Arafat și Președintele Mubarak la Cairo

Jiang Zemin

AL 15-LEA CONGRES ADOPTĂ REFORME CAPITALISTE

Al 15-lea Congres al Partidului Comunist Chinez care s'a desfășurat la Beijing între 12-18 Septembrie a consemnat consolidarea lui Jiang Zemin în cele trei poziții pe care le deține: Președinte al Chinei, Secretar General al Partidului Comunist și Președinte al Comisiei Centrale Militare care supraveghează armata chineză. Peste 2.000 de delegați au participat la lucrările acestui for în Marea Sală a Poporului și în final au aprobat în unanimitate noua linie reformistă a lui Jiang Zemin.

Într'o cuvântare care a durat două ore și jumătate, Jiang a depănat o serie de hotăriri pe care mulți le consideră ca fiind sfârșitul ideologiei marxiste. El a propus ca zeci de mii de întreprinderi de stat să fie privatizate printr'un sistem de acțiuni pledând asemenea unui economist occidental de piață liberă. Raportul său a purtat titlul *"Să ținem ridicat Marele Stindard al Teoriei lui Deng Xiaoping pentru o Totală avansare a Cauzei Construirii Socialismului cu Caracteristice Chineze în spre Secolul al 21-lea"*. Jiang a apelat la companii ca să-și micșoreze personalul administrativ și a subliniat nevoia ca în China să se dezvolte o economie competitivă care *"să selecteze ce este superior și să elimine ce este inferior"*. El a admis că măsurile vor duce la șomaj, dar a apelat la muncitori ca să-și schimbe atitudinea față de muncă și să-și desăvârșească indeletnicirile. *"Toți muncitorii trebue să-și schimbe atitudinea față de muncă și să-și îmbunătățească calitatea pentru a face față noilor cerințe ale reformei și ale dezvoltării"*. Ca să nu sperie pe delegații mai în vârstă în privința privatizării, el s'a pronunțat repetat despre proprietatea publică. *"Nu putem încă să spunem în termeni generali dacă programul va duce la acționari particulari sau publici, fiindcă totul va depinde de cine va controla acțiunile. Diverse forme de parteneriat au apărut în mediul urban și cel rural. Acestea sunt lucruri noi care apar în procesul de reforme"*. Jiang a vorbit și despre noul sistem de asigurări sociale care va fi pus în aplicare în următorii ani în locul vechiului sistem al întreprinderilor de stat. Secretarul General al Partidului a anunțat că în următorii ani, armata va fi redusă la 500.000 de oameni dela trei milioane și va fi modernizată ca să *"servească toate interesele dezvoltării naționale"*.

În privința dezvoltării economiei Chinei, foarte interesant este raportul Băncii Mondiale, în care se arată că în 1978, când Deng Xiaoping a îndreptat China pe actualul drum, 60% din Chinezi trăiau sub rata internațională de foamete fixată la 1 dolar pe zi. De atunci venitul pe cap de locuitor s'a dublat la fiecare zece ani, mai rapid ca în oricare țară. În sec.19 Statele Unite au avut nevoie de 50 de ani ca să-și dubleze venitul pe cap de locuitor. China și-a dublat venitul național de două ori din 1978.

Dacă al 15-lea Congres al Partidului Comunist Chinez apare ca o culme a reformelor de piață liberă, Jiang nu a făcut nici un compromis pentru reformele politice. *"Numai Partidul Comunist al Chinei poate conduce poporul chinez la reintinerirea națiunii, făcând o țară prosperă și puternică cu o bunăstare ridicată"*, a spus el. *"Construirea unei democrații socialiste este un proces istoric gradat, astfel că el va fi propulsat sub conducerea partidului, în lumina condițiilor din China, pas cu pas și în mod ordonat"*.

Jiang Zemin și-a consolidat puterea reușind să înlăture doi rivali importanți. Este vorba de Președintele Congresului Național al Poporului, Qiao Shi și bătrânul general Liu Huaqing (80 ani). Înlocuirea lor a fost o surpriză pentru mulți analiști, mai ales că astfel în Comitetul Biroului Politic format din șapte persoane nu se mai găsește nici un reprezentant al armatei chineze. Ambii au fost înlăturați și din Comitetul Central care are 193 de membri. Ei au fost înlocuiți de Wei Jianxing, șeful comitetului împotriva corupției și de Li Lanqing, viceprim-ministru. Aceștia sunt considerați tehnocrati capabili și reformiști convinși. Wei a primit recunoștința lui Jiang pentru rezolvarea unui caz de corupție masivă din Beijing care a implicat pe puternicul lider conservator Chen Xitong, un dușman de temut al lui Jiang. Se considera că Li Lanqing ca și viceprim-ministrul Zhu Ronji au șanse de a deveni anul viitor viitorul prim-ministru în locul lui Li Peng, care își termină mandatul. Acesta, la rândul lui, se crede că va fi noul președinte al Congresului Național al Poporului în locul lui Qiao Shi.

La al 12-lea Congres al Partidului Comunist Chinez din 1982, Maoismul a fost declarat pentru prima dată în mod oficial *"greșit în teorie, politică și slogane"* și Deng a început să facă presiuni pentru construirea unui *"socialism cu caracterisitice chineze"*. De atunci, în mod treptat, China s'a îndreptat spre faza în care a ajuns astăzi, a unui capitalism specific în care disciplina muncii este menținută de cadrele de partid. Țările capitaliste occidentale se înghesuie să intre pe piața chineză, iar China cere în schimb locuri de muncă și tehnologie ca preț de intrare. Aceasta este valabil dela Volvo și Boeing până la Mitsubishi. Astfel Volvo trimite la fabrica ei din Xian ansamble fabricate în Suedia, dar acceptă ca autobuzele ei să fie făcute cu cel puțin 90% din componente chineze. La Xiang, Xiang Air Company care este condusă de militari a ajuns la nivelul de a putea fabrica un Boeing 737. China speră ca împreună cu parteneri internaționali să lanseze propriul său *"Asian Airbus"*. Statele Unite absorb o mare cantitate de produse chineze și se zbat să reducă deficitul comercial cu Beijingul, care în 1996 ajunsese la 40 miliarde de dolari. China, urmând modelul japonez, a dezvoltat o industrie de produse sofisticate care abundă pe piața internațională și amenință chiar dominația Japoniei pe piața Asiei. Se apreciază că în decurs de 15 ani China va putea egala producția de automobile a Americii de Nord și va deveni o exportatoare majoră de bunuri tehnologice, chimicale, oțel, diverse aparate electronice și chiar avioane comerciale.

ALEGERILE DIN IUGOSLAVIA

Pentru prima oară după zece ani, Partidul Socialist al cărui lider este actualul Președinte al Iugoslaviei Slobodan Miloșevici, va fi nevoit să facă un guvern de coaliție. *Partidul Socialist* a câștigat 98 de locuri în parlamentul cu 250 de membri, fiind urmat de *Partidul Radical* cu 80 și de moderatul partid *Mișcarea Sârbă de Reinnoire* cu 45 de locuri. Restul locurilor au fost împărțite între micile partide. *Partidul Radical* este condus de ultranaționalistul Voislav Seseli, care pledează pentru *"Serbia pentru Sârbi"* și pentru planul său de a extinde Serbia spre Vest, ca să includă *"suprafețele tradițional populate de Sârbi"* în Bosnia-Herțegovina și în Croația. Vuk Draskovici, liderul partidului *Mișcarea Sârbă de Reinnoire* a exclus posibilitatea coaliției cu partidul lui Seseli. Toate premizele duc la o eventuală coaliție guvernamentală între partidul acestuia din urmă și *Partidul Socialist*.

În cursa pentru președinția Serbiei, pe primul loc s'a situat protejatul lui Miloșevici, Zoran Lilici care, neobținând necesarul de 51%, va intra pe data de 5 Octombrie în balotaj cu al doilea clasat Voislav Seseli. Pe locul al treilea s'a clasat Vuk Draskovici.

De reamintit că în alegerile de anul trecut din Noembrie opoziția grupată sub denumirea de *Zaiedno* (Împreună) a câștigat alegerile municipale atât la Belgrad cât și în alte 30 de orașe. Au urmat apoi două luni de demonstrații în urma refuzului partidului lui Miloșevici de a accepta această victorie. Din păcate, din primăvară, cum s'a întâmplat și în opozițiile democrate din alte țări din Europa de Est, și în Iugoslavia au apărut fisuri în urma neînțelegerii dintre cei doi lideri, Vuk Draskovici și Zoran Dindici, în privința celui care să candideze pentru președinția Serbiei... De acest lucru a profitat Milosevici pentru a manevra la președinția Iugoslaviei. Ne mai putând să fie ales președinte al Serbiei pentru un al treilea termen, conform Constituției, el a manevrat ca să fie ales de către parlamentul Iugoslaviei ca președinte al Republicii Federale Iugoslavia, care în prezent este formată din Serbia și Muntenegru.

Președintele Miloșevici

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

IREMEDIABILUL DIVORŢ

——George AUGUSTIN——

Făcute din dragoste sau interes, mariajele ratate duc iremediabil la divorţ. A le continua însemnează masochism. Teoria este valabilă şi în politică. La nivel înalt sau la cel de jos. Sunt suficiente unele exemple chiar din acest secol.

Ce s'a ales din Germania care a semnat Pactul de neagresiune şi împărţirea Europei, în 1939, cu Rusia Sovietică? Sau ce valoare a avut Pactul Anticomintern al Axei Roma-Berlin-Tokio, dacă Japonia nu era obligată să declare război Rusiilor, când Germania a pornit la atac?

Cât de loiale au fost înţelegerile *"Aliaţilor Anglo-Americano-Sovietici"*, dacă la puţin timp după terminarea războiului, Churchill demasca la Fulton, imperialismul rusesc al internaţionalismului proletar, iar Jdanov îi răspundea în 1947, punând la Belgrad bazele Cominformului, noua variantă a fostul Comintern - Internaţionala Comunistă.

Punând sub peceţi groase, în camere zăvorâte, Charta Atlanticului şi alte asemenea Charte, s'a pornit un război rece, atât de rece, încât milioane de oameni au îngheţat pentru totdeauna atât în depărtările Siberiei, cât şi în celulele negre ale temniţelor comuniste, unde au ajuns *"eliberatorii"* prin tratatele de capitulare necondiţionată primite în dar dela cei cu care acum îngheţau lumea.

Să revenim însă la problemele României, cămaşa fiind mai aproape de trup decât haina.

Demagogică sau coruptă, neaoşe sau vândută, aşa cum era cu marile ei imperfecţiuni, Democraţia din România a fost dizolvată în Februarie 1938, tocmai de cel care jurase pe Constituţie să o apere, Carol al II-lea.

Este de neînţeles cum şi astăzi, membri ai partidelor existente atunci, care astăzi îşi spun cu emfază, istorice, au căzut într'o amnezie totală când este vorba de dizolvarea democraţiei din România, reluând în permanenţă anul 1946, ca an al ultimei manifestări democrate, ca şi când până atunci numai democraţie am avut în ţară. Aceasta este poziţia partidelor naţional ţărănesc (CD), naţional liberal şi social democrat. În cazul acesta, cum rămâne cu dizolvarea partidelor din 1938? A fost acel act un act democratic? Faptul că exregele i-a numit pe foştii prim-miniştri consilieri regali şi pe Patriarhul Ţării, prim-ministru, a fost acesta un act de democraţie? Sau se trece cu vederea pentrucă un guvernul dictaturii regale au fost numiţi miniştri din *"partidele istorice"* şi îi obligă la un act de solidaritate cu acel guvern?

Iuliu Maniu şi Octavian Goga au fost singurii foşti prim-miniştri care au refuzat participarea la Consiliul Regal, în schimb membri ai PNŢ-ului: Armand Călinescu, Mihai Ralea, Mihail Ghelmeceanu şi alţii, au întărit cu prezenţa lor dictatura cu sinistrele ei urmări.

Reprezentanţii actuali ai PNŢ, PNL şi Social Democrat (pentru a numi doar aceste partide care au participat la ultimele alegeri libere din Decembrie 1937) nu s'au dezis şi nu critică actul din Februarie 1938. Dacă sunt de acord că dictatura regală a fost un act democratic, implicit devin solidari şi cu actele criminale săvârşite în timpul acelei dictaturi, asumându-şi şi responsabilitatea lor. În acest caz, cum rămâne cu problema crimelor politice comise în trecut?

Poziţia corectă pe care trebue să se plaseze toate partidele şi organizaţiile politice de orice orientare din România, este fără echivoc. Dacă vor să vorbească despre Demorcaţie, trebue să accepte că în urma actului din 10 Februarie 1938, România a trecut prin mai multe forme de dictatură şi anume: regală, militară, comunistă şi neo-comunistă. Ori, în România după Revoluţia Tineretului (reală), în conducerea ţării nu s'a întâmplat decât o rocadă comunistă, care a avut rolul de a distruge întreaga structură existentă a aparatului de stat.

De ce a fost dată uitării atât de uşor perioada când Petre Roman a fost Prim ministru? Toate abuzurile, întreaga corupţie, avalanşa inflaţiei şi întregul cortegiu de calamităţi ce a urmat, îşi au rădăcinile în actele de guvernare ale lui Petre Roman.

În 1989, leul românesc era încă puternic la cumpărare şi datoria externă era lichidată. Nu vom fi de acord niciodată cu sacrificiile şi mizeria în care a fost ţinută ţara pentru stupida idee de a lichida în termen record datoria externă. Cel vinovat a plătit prea repede cu capul, într'un proces care i-a salvat pe mulţi alţii de aceeaşi pedeapsă, ca până la urmă să repete tot ce a făcut cel împuşcat.

Ceea ce trebue reţinut este faptul că, deşi fără nici o datorie externă, chiar din 1990, leul românesc o pornise de mult pe derdeluş.

Nu vom lua ca exemplu Cehia, pentru poziţia ei excepţională, nici Polonia a cărei monedă se devaloriza rapid, până când o chibzuita reformă monetară a făcut ca zlotul polonez să coteze stabil la bursa din Wall Street.

Ne vom referi la Ungaria, unde forinţi-ul era mai jos cotat decât leul în 1989. Cum a fost posibil ca în şapte ani, moneda ungară să ajungă să coteze la bursele internaţionale şi să aibă o inflaţie de 100% faţă de dolarul american, iar leul românesc să atingă astronomicul procent de inflaţie de 40.000 %?

Este exclus să vorbim că România nu are economişti de valoare. Dacă unii au fost selectaţi şi de Fondul Monetar Internaţional, ipoteza lipsei de cadre pregătite, cade.

Cum se face atunci că guvernele *"ultra NATO"* şi *"super-europene"* au dus ţara în originala competiţie pentru coada cozilor, cu Bulgaria şi Albania?

Cauzele sunt multiple, dar câteva din ele ies cu putere la suprafaţă:

Lipsa unui partid politic real.

Deşi la cele trei alegeri din 1990, 1992 şi 1996, figurau înscrise circa 200 de partide, în România nu exista şi nu există încă un partid politic serios, cu o doctrină politică închegată şi, ce este mai important, cu oameni morali, în primul rând pregătiţi să conducă treburile obşteşti, dela cea mai umilă primărie comunală până la prim-ministru.

Conştienţi de acest fapt, câţiva oameni politici au încercat să înjghebeze o formula hibridă de amestec eterogen, care s'a numit Convenţia Democrată, încercare ce s'a dovedit până la urmă fără valoare practică. Atâta timp cât fiecare partid din Convenţie îşi menţine statutul său, neînţelegerile continuă. Singura posibilitate viabilă era ca oamenii politici - atâţi câţi au mai supravieţuit teroarei comuniste până în 1989 şi după aceea, să renunţe la vechile forme din trecut, unele depăsite de timp, altele caduce, prin distrugerea societăţii româneşti de către comunişti. Ce rol mai poate să aibă un partid naţional-ţărănesc într'o ţară lipsită de ţărani proprietari de pământ, sau un partid naţional liberal fără bănci, fără comerţ şi industrie, unde era întreaga sa putere. Ce a urmat s'a văzut, în pulverizarea partidului liberal şi zadarnica încercare de a cârpi o haină ruptă, care pe vremuri fusese purtată la ceremonia independenţei şi făurirea României Mari.

Partidul ţărănesc actual, mai puţin democrat decât pe vremea lui Maniu şi cu adaos în coadă de creştin şi democrat, fără personalitatea lui Corneliu Coposu ar fi avut aceeaşi soartă ca şi liberalii şi timpul nu este încă prea târziu. Degringolada în aceste partide începuse chiar pe vremea lui Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu. Să ne amintim doar că în numitul Bloc al Partidelor Democrate, care a venit la putere în Martie 1945, adus de pumnul lui Vâşinschi, bătut pe masa suveranului, făceau parte cu numele şi sigla partidelor, Gheorghe Tătărescu pentru liberali şi Anton Alexandrescu pentru ţărănişti.

Ciupercăria de partide ca PDSR, PSM sau PD al lui Roman - trecut şi prin scăldătoarea social-democraţilor, pot fi ele socotite partide cu ideologii şi practici deosebite? Sucursale comuniste cu diferite embleme, nu visează decât poziţia pierdută a partidului unic şi legea samavolniciei. Cât despre celelalte aşa-zise partide, pot fi trecute la rubrica *"Diverse"*, fără nici o semnificaţie deosebită.

Aceasta fiind situaţia partidelor politice, apare a doua cauză:

Oportunismul, cu trena lui de corupţie, abuzuri, ilegalităţi şi alete. Setea de putere este mai mare decât idealul (dacă l-a avut cineva). Exchibiţionism şi prestidigitaţie politică, demagogie crasă şi incapacitate. Lipsa de aderenţi duce la combinaţii dintre cele mai stranii, aşa cum s'a ajuns acum un an la mariajul CDR cu USD al lui Roman. Acesta a fost rezultatul scrutinului, dar nu şi voinţa alegătorilor. Păcat că România nu are o lege electorală ca cea a Vaticanului. Nu ieşeau din Palat până când un fum alb nu ieşea pe coş, sau în cazul Bucureştiului, până când n'ar fi fluturat un steag alb la fereastră.

Se spune, în general, că fiecare popor îşi alege conducătorii pe care îi merită. Şi mulţime de Români l-au votat pe Petre Roman. Acesta să fie oare conducătorul pe care îl merită o parte a poporului român? Cu formula Roman-Severin vor să intre Românii în NATO şi organizaţiile europene? Să reflectăm puţin la ce se întâmplă în Europa. Ce s'ar fi întâmplat cu Germania dacă îl locul lui Konrad Adenauer, Germanii ar fi ales un urmaş direct al lui Goering, Goebbels sau al lui Himmler.

Înainte de a-i invidia pe Germani pentru standardul lor de viaţă actuală, ar fi bine ca Românii să se informeze ce au făcut Germanii după război, pentru a atinge acest standard de viaţă. Să lase deoparte filosofia misticismului dâmboviţean şi comparaţia cu traiul din America. Dela Războiul pentru Independenţă la Războiul de secesiune şi dela George Washington până la Woodrow Wilson şi New Deal, în America s'a luptat şi s'a muncit pe brânci, aşa cum nu s'a muncit în nici o ţară de pe glob.

Cu puţine excepţii, în trecut ca şi astăzi, optica politicienilor români este în afara României. Dela politica terbilului *"Cu faţa la Rasărit"* la *"integrarea în structurile europene"*, politicienii români n'au avut ochi şi pentru o politică reala, *"Cu faţa spre Bucureşti"*.

Este depăşit vechiul dicton al lui Brătianu *"prin noi înşine"*, în sensul că astăzi puţine sau nici o ţară nu mai poate trăi autarhic. Relaţiile dintre popoare sunt atât de strâns împletite, încât o politică de izolare nu-şi mai permite nici o ţară ca Statele Unite, deşi ani de zile s'a ghidat după doctrina Monroe, dar a ignora total interesele ţării tale şi să te arunci când în braţele Moscovei şi ale Beijingului, când în ale Londrei, Parisului sau Washingtonului, este un act de infantilism politic.

Stima unei naţiuni poate fi câştigată numai pe calea demnităţii. Ungaria a făcut o revoluţie sângeroasă în 1956, dar la sfârşit, Rusii i-au respectat mai mult decât pe Românii care l-au dat legat pe Imre Naghi.

Lucrurile merg prost în România şi nu prea sunt şanse de îndreptare rapidă. Mariajul Convenţiei Democrate cu Petre Roman şi-a lui ceată, este un mariaj ratat. Singurul care ştie ce vrea din această familie de guvernanţi este UDMR, copilul de suflet, luat la începutul mariajului, care nu se ştie cu cine va merge după divort, cunoscute fiind capriciile acestui copil răsfăţat, pentrucă un divorţ este iremediabil pentru această căsnicie chinuită, sau scot ţara la mezat.

Şerpii din Insula Şerpilor se încălzesc la soare sub flamura lui Kucima.

EFEMERIDE

DOUĂ LUMI, DOUĂ DESTINE

Luna Septembrie a acestui an a adus două evenimente de importanţă deosebită pentru întreaga lume. Au plecat dintre noi Prinţesa Diana şi modesta Maică Tereza.

Opuse ca poziţii sociale şi preocupări, amândouă au devenit celebrităţi, pe planuri diferite. Şi moartea le-a fost diferită.

Şocant de violent, accidentul care a curmat viaţa a trei persoane, pluteşte încă în mister. Dela facila informaţie a stării de ebrietate a şoferului până la avansata ipoteză a unui act de kamikadze, subiectul va furniza timp îndelungat de acum înainte, material curioşilor din fire, dar şi viitorilor istorici. Va fi mediatizat ca şi moartea neelucidată încă a Preşedintelui Kennedy?

La 36 de ani, Prinţesa Diana era de mult o celebritate, lansată de marea şi misterioasa publicitate şi nu ca simplă informaţie pentru vulg. Casa Regală Britanică rămăsese poate insensibilă la orientarea *"Noii Ordine Mondiale"* şi trebuia pusă la punct.

Prea i-au venit toate peste cap Reginei Elisabeta a II-a: sora divorţată, fiică-sa divorţată, şi cei doi fii divorţaţi şi ei, dintre care Charles - viitorul rege - şi-a ales şi o Cămilă-Lupească, pentru a fi tot tacâmul regesc.

Prinţesa Diana venea dintr'o familie nobilă. Oricât de tânără era la căsătorie, trebuia să ştie de rigorile Casei Regale, atunci când eşti chemată să fii viitoarea regină a ţării, că doar nu degeaba era din formalista Anglie. Sunt opinii care susţin că era dreptul ei de a fi independentă. Avea desigur acest drept, dar nu ca viitoare regină. Când un rege al României - altul decât destrăbălatul Carol al II-lea - a protestat *"că şi el are drept la o viaţă particulară"*, primul sfetnic al ţării i-a spus: *"Nu aveţi acest drept pentrucă sunteţi rege"*.

Emanaţie a generaţiei sale, Prinţesa Diana a preferat rock-ul, Coroanei britanice. În locul recepţiilor dela Buckingham Palace, a preferat să danseze cu John Travolta. Prăpastia s'a adâncit şi inevitabilul s'a produs. Perechea admirată de întreaga lume s'a despărţit, fiecare urmându-şi destinul, dar al ei a fost necruţător. Tragica întâmplare din Paris a fost asemenea unui seism care a zguduit întreaga lume. După ea, o maree umană s'a revărsat peste Anglia însoţită de tone de flori care au schimbat faţă Londrei în această toamnă însorită. Grandioasă unică solemnitate închinată tinerei Prinţese Diana...

De cealaltă parte a globului, într'o lume umilă, sărăcită, roasă de boli şi de păcate, pe un umil pat de spital, zăcea modesta Maică Tereza, care auzind de sfârşitul Prinţesei pe care a cunoscut-o, a uitat de suferinţa ei şi se ruga pentru sufletul tinerei, plecată prea curând dintre noi, fără a şti că o va urma peste câteva zile. A vrut Dumnezeu să se întâlnească *"Acolo"*? Mari şi misterioase sunt căile Domnului.

Maica Tereza nu şi-a dorit niciodată nimic pentru ea. Trăia pentru cei neajutoraţi şi totul era pentru ei. Când în 1979 a primit Premiul Nobel, valoarea lui în bani a donat-o pentru suferinzii pe care îi avea sub ocrotire.

Lipsită de orice veleităţi, nu ne-a lăsat prea multe despre originea ei. O revendică Albanezii, dar nici Sârbii nu vor s'o piardă. Singurii care nu s'au gândit s'o revendice sunt Aromânii. Deşi informaţiile despre dânsa sunt foarte sărace, o analiză a lor duce şi la alte ipoteze decât originea ei albaneză. Născută la 26 August 1910 la Scoplie - capitala Macedoniei de astăzi - pe uliţa Vlahilor, este botezată a doua zi cu numele de Agnes. Fiică a lui Nicolae şi Roza Boiagiu. Familia mai avea doi copii, pe Agata şi Lazăr. Educaţia şcolară a făcut-o în Croaţia şi n'a trăit niciodată în Albania. Din aceste date apar câteva nedumeriri:

Albanezii nu au în general pronume cu sufixul *"giu"*, în schimb la Aromâni şi Slavi, cu deosebire că Slavii adaugă la nume sufixul slav, ex.: Boiagiev. Autorul aromân al primei gramatici aromâne este în schimb Mihail Boiagi. Era familia Boiagiu originară din Albania, din Moscopole? atunci nu putea fi decât aromână. Agnes se naşte pe Uliţa Vlahilor. Este greu de presupus că un Albanez s'a aşezat chiar în mijlocul Vlahilor. Rămâne neelucidată însă religia catolică, ceea ce nu se prea întâlneşte la Aromâni. Până la clarificarea situaţiei, rămânem la simpla ipoteză, dar oricum, Maica Tereza, prin întreaga ei viaţă şi activitate, aparţine întregii umanităţi, iar la moarte era cetăţean al Indiei. Nu a făcut niciodată diferenţă de neam şi religie, ci a urmat drumul spinos al ajutorării aproapelui în cel mai curat sentiment samaritean, încât la catafalcul ei s'au prosternat şi creştinii şi hinduşii şi musulmanii.

Planul divin care nu poate fi înţeles de noi, ne-a opus faţă în faţă două destine contemporane, aparţinând a două lumi diferite. De o parte o tragedie cu dureroasă frângere, de cealaltă o împlinire totală, închisă ca un cerc perfect. *"O sfântă a planetei"* cum a numit-o Rudolf Giuliani, Primarul New Yorkului.

Omenirea n'a avut timp şi nici nu a vrut să-şi arate opţiunea şi a plâns la cele două sicrie. Şefii de stat au participat la ambele funerarii, spectacole inedite, fără a pune prea mare preţ pe aceste plecări care poate sunt un avertisment trimis de departe, dela Polul Plus al Universului.

Două sfârşituri simultane cu ecouri adânci. Simplă coincidenţă?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

CULTURĂ ŞI SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ

Ion BOIERU

Cu toate schimbările politice din România şi cu toată instalarea unei noi echipe guvernamentale, climatul *"istoriei contemporane româneşti"* este dominat de cele mai bizare tendinţe centrifugale, care nu au nimic de-a face cu spiritualitatea românească.

Foarte mulţi dintre scriitorii revistelor de eseuri, recenzii şi articole critice generale sunt încă rămăşiţe ale trecutului ideologic marxist şi se socotesc cu puteri depline monitorii naţiunii române pe linie spirituală şi culturală şi cu directe tangenţe politice.

Aceşti foarte mulţi vorbesc despre toleranţă, dar sunt intoleranţi, vorbesc despre obiectivitate dar nu au nici măcar o iotă de obiectivitate în comentariile lor, scriu despre problemele româneşti dar sunt fascinaţi de *"destinul post-comunist al intelligentzei ruse"*, pentru simplul motiv că această fantomă a Rusiei oferă prilejul de a dispreţui Occidentul şi Liberalismul său, poate şi nostalgic.

NU există la ora actuală, în aceste momente de istorie în devenire, nici o personalitate culturală care să inspire şi să ajute la plămădirea unei *"generaţii"* orientată pe problemele fundamentale ale culturii româneşti şi care să dezbată punctele de sprijin ale spiritualităţii specifice, naţionale. Este o mare sărăcie intelectuală astăzi în cultură. Sunt ziare care au câte o pagină dedicată *"culturii"*, dar cuprinsul acestor pagini dezbat chestiuni sau actualităţi din cinematografe, din teatru şi cu elemente de senzaţional ca *"Elvis Presley şi mitul său"*. Nu mai există o pagină a doua care era celebră pe vremuri la ziarele mari: ***Cuvântul*** sau chiar de după amiază: ***Evenimentul Zilei*** şi revista supliment la ziare ca ***Floarea de foc***, la ziarul ***Credinţa***.

Parcă în mod intenţionat şi planificat se face un sabotaj al cărţilor de căpătâi, catalogate astfel din lecturile tinereţii dintre cele două războaie mondiale. Şi pentru a exemplifica metoda aceasta de sabotaj, voi alege câteva cazuri care pun în evidenţă acest lucru.

Cazul **Ernest Bernea:** Este cel mai recent, pentrucă a fost publicată o carte a sa, intitulată *"Spaţiu, timp şi cauzalitate la poporul român"*, la editura Humanitas. Este a doua ediţie, care în prima sa formă avea un alt titlu, *"Cadrele gândirii populare româneşti"*, tipărită în 1985, dar care avea o intervenţie ciudată a cenzurii marxiste, în cuprinsul textului.

Cartea lui Bernea a prilejuit un mic ***simpozion*** în cadrul unei emisiuni de televiziune prezentat şi în revista ***Dialog 22*** din 17-25 August 1997, la care au participat Gabriel Liiceanu, H.R. Patapievici şi pictorul Horia Bernea, fiul autorului.

În acest ***Simpozion*** s'a subliniat cu destulă acurateţe că această carte aduce, pe baza cercetărilor de teren, concepţia ţăranului român despre categoriile de spaţiu, timp şi cauzalitate, aşa cum acestea s'au articulat şi definit în cugetul lui, de secole întregi, în cadrul unei mentalităţi arhaice, deci nu este vorba de o simplă ipoteză filosofică a autorului. Cugetarea se deosebeşte de gândirea ştiinţifică a epocii moderne. Şi Ernest Bernea înfăţişează caracterul tradiţional, deci originar, al omului din satele şi spaţiul românesc. Ţăranul, cu formele lui de viaţă şi ideaţie, cu obiceiurile şi datinele lui, cu viziunea lui religioasă, cu *"ritualurile ţărăneşti şi cu credinţele şi superstiţiile"*, cu weltanschanng-ul lui şi cu bogăţia impresionantă a creaţiei lui şi a vastităţii de legende şi folclor. Toate acestea au fost prinse în raza cercetărilor şi a cărţilor în care au fost tipărite, în diferite momente culturale ale istoriei naţionale.

După Primul Război Mondial, Şcoala Sociologică dela Bucureşti a făcut o largă campanie cu echipe monografice pe teren, în satele româneşti din diferite provincii, pentru a cuprinde viaţa satului tradiţional, cu toată ontologia lui arhaică şi cu spiritualitatea lui diferenţială, ca să definească identitatea etnicului naţional.

Ceea ce este tragic în relevarea acestor aspecte de creaţie culturală este caracterul actual al preocupărilor pe această dimensiune, care preocupări sunt fragmentare şi fără o lărgire a perspectivelor. Şi dacă ar fi să ne limităm numai la autorul despre cartea sa de acum, ne-am opri la câteva perspective pe care le deschid discuţiile şi problemele ridicate.

În primul rând este de indicat că Ernest Bernea a făcut parte din generaţia interbelică, descendentă din acel celebru an 1922, în care s'a dat semnalul de întemeiere a unui ideal naţional, prin care să se promoveze ideea unităţii naţionale şi să se întemeieze o ideologie politică, care să îndrume tineretul românesc în cuprinsul statului naţional, înfăptuit după Primul Război Mondial, prin care să se realizeze unitatea spirituală a provinciilor româneşti, care era visul de veacuri al poporului român.

Ernest Bernea a făcut parte din elita legionară. Adică din elita care şi-a însuşit şi a dat profil ideologiei legionare.

ULTIMA ORĂ

SEVERIN AUNŢĂ SPIONI ÎN MASS-MEDIA ŞI POLITICĂ

Ministrul Afacerilor Externe, Adrian Severin, a făcut câteva dezvăluiri de senzaţie într'un interviu acordat cotidianului *"Azi"*, oficios al Partidului Democrat, din care de altfel face parte şi şeful diplomaţiei româneşti. Dezvăluirile făcute de Severin au vizat, după cum a spus, atenţionarea opiniei publice despre pericolele care o pândesc. Este vorba, a apus Severin, de faptul că *"doi-trei"* directori de ziare şi câţiva lideri politici *"celebri"* ar fi agenţi ai unor servicii secrete străine. Ministrul de Externe a mai spus că lupta anti-corupţie este condusă de oameni care sunt şantajaţi de forţe oculte mafiote. Cum era de aşteptat, declaraţiile fulminante ale Ministrului Severin au dus la reacţii. Principalele cotidiene naţionale i-au cerut într'o scrisoare adresată lui Severin prezentarea de dovezi privind agenţii străini din rândul directorilor de ziare. Totodată, Serviciul Român de Informaţii şi Serviciul de Informaţii Externe au spus că nu au cunoştinţă de informaţiile vehiculate de Severin. Întrunit, Consiliul Suprem de Apărare a Ţării a cerut, prin Preşedintele Emil Constantinescu, dovezi lui Severin. La ora închiderii ediţiei ziarului nostru, Severin a plecat spre New York, dar înainte de a se urca în avion a spus că *"a trimis şi va trimite organelor competente dovezile"* pe care le are.

Este foarte greu să ne pronunţăm asupra dezvăluirilor făcute de Severin şi dacă ele conţin un dram de adevăr. Oricum gravitatea afirmaţiilor este foarte mare şi îl obligă pe ministrul de externe să aducă lămuririle necesare în cât mai scurt timp sau să-si prezinte demisia. Pe de altă parte, mulţi analişti politici se întreabă ce stă în spatele atacurilor lui Severin. În interviul amintit din *AZI*, Severin a criticat şi conducerea partidului său, PD, unii opinând că, de fapt, atacul l-ar avea ca ţintă pe Petre Roman.

O informaţie de ultima oră, sosită înainte de închiderea ediţiei vine dela preşedintele UDMR, Marko Bela. Acesta a declarat că confirmă declaraţiile lui Severin, dar nu a dat nici un nume. Vom reveni cu amănunte în numărul viitor.

Andrei BĂDIN

NOTE ŞI COMENTARII

CÂND SATANIŞTII SE DESTĂINUIE

Despre apariţia şi răspândirea satanismului în România am scris şi cititorii acestei rubrici au luat cunoştinţă încă din numărul trecut al publicaţiei noastre. De data aceasta, văzând din publicaţiile din ţară că se diminuează această gravă situaţie, revenim asupra subiectului reproducând câteva fragmente din *"spovedania unui şef satanist"*.

Iată mai jos aceste mărturisiri:

"Grupul se reuneşte adesea în casa unuia dintre membri şi-şi organizează noaptea slujbele negre. Ritualul lor este unul "simplu", după cum ei înşişi susţin. Sunt scoase "icoanele" (fabricate de ei), care îl înfăţişează pe Satan şi pe "sfinţii" săi, se aprind lumânări (vopsite în negru) şi se intonează în cor rugăciunile. Apoi, tinerii ascultă muzică şi beau.

Uneori slujba se termină cu câte un geam spart sau un scaun rupt, din cauza "dansului" care face parte din ritual.

Şeful găştii susţine că ceea ce face el nu este o joacă, ci o credinţă adevărată. Ne încredinţează că există o mulţime de satanişti fanatizaţi care sunt în stare de orice pentru Stăpânul lor. Ceea ce ne povesteşte sunt secvenţe dintr'un film de groază. Ne spune de grupuri care au slujbe numite "obscenum per Dei". Se strâng în cavouri, în biserici părăsite sau noaptea pe lângă biserici şi mânăstiri şi "se spovedesc" bând alcool, sacrificând diferite animale, tăindu-se pe braţ sau pe piept, făcând sex în grup. "Cu toate că aceste ritualuri sunt arhicunoscute, în momentul în care vezi doar un simplu "obicei", te simţi pe cât de speriat, pe atât de exaltat şi excitat" - zice H.R. cu ochii sticlind".

De fapt, nu ne mai miră nimic, ştiind că însuşi *"părintele comunismului"* Karl Marx a fost *"satanist"*, şi la fel Stalin şi ai lui. Ceea ce ne surprinde, este faptul că acest *"cult"* al diavolului, a prins rădăcini şi în România.

N'ar fi exclus ca şi ceauşeştii să fi fost adepţi ai acestei *"religii"* DEMENTE. Astfel s'ar explica mulţimea crimelor comise de acest cuplu. Nu direct, firește, ci cu ajutorul Securităţii.

Că adepţii dementului cult sunt în general, tineri, este adevărat. Dar să nu uităm că această generaţie va conduce odată ţara.

"O altă mărturisire şocantă ne face Marius (22 de ani, salariat al unei case de schimb valutare), fost membru până nu de mult al unui grup de antichrişti. Spre deosebire de satanişti, majoritatea antichriştilor îl blamează pe Dumnezeu şi pe Iisus, dar nu-l acceptă pe Satan. Distracţia principală a acestora este petrecerea în cimitir. Gaşca intră noaptea în cimitir şi, după câteva sticle de alcool, începe bâlciul. Sunt vopsite pietrele funerare, scuipate, sau chiar se urinează pe ele, sunt devastate candelele şi rupte florile. Obiceiul este ca la plecare, după ce sunt omorîţi câinii care bântuie printre morminte şi după ce se face un foc strașnic cu lumânări pe cavou, se construieşte pe jos, la intrarea în cimitir, diferite simboluri din flori, ca de exemplu steaua în cinci colţuri (simbolul satanist) sau cu crucea întoarsă..."

Simboluri satanice

SECUREA NEDREPTATI — CRUCEA STRAMBA — CRUCEA LUI NERO

Că acest *"FENOMEN"* este îndeobşte răspândit în ţară, reiese limpede din articolul pe care-l reproducem mai jos, articol apărut în revista *"CURIERUL ROMÂNESC"* (Nr.5) şi semnat Pavel Perfil, intitulat *"Satanism" - pacoste în faşă.*

"În vânătoarea de senzaţii tari, subiectul "satanism" a ţinut în picioare multe coperţi ale publicaţiilor din ţară. Fenomenul în sine este marginal şi denotă existenţa unor tineri excentrici, puţini la număr, unii cu labilităţi psihice dovedite. Din păcate, o parte din puştimea debusolată comite gesturi spectaculare, cu impact evident asupra unui anumit public. Între aceste gesturi, profanarea cimitirului din Parcheş, judeţul Tulcea, a tulburat opiniile, de mult aşezate, ale localnicilor. A apărut în cimitirul satului o Dacie bleu din care au coborît patru bărbaţi tineri. Dacia a dispărut în pragul nopţii. Dimineaţa, cincizeci de morminte fuseseră profanate. Crucile au fost răsturnate cu susul în jos. Câteva au fost aruncate în copaci. Poliţia judeţeană, prin persoana Domnului Dumitru Saragea, locţiitorul Inspectorului şef al Inspectoratului judeţean, susţine că este vorba de un act al sataniştilor. De altfel, Tulcea este unul din judeţele de frunte care se confruntă cu acest fenomen: câteva sinucideri "ritualice", omoruri şi tentative de omor, ritualuri de sacrificare, a unor animale (cocoşi, pisici, ţapi) chiar scatofagie, aşa cum s'a întâmplat de curând pe stadionul "Delta", în camera... arbitrilor."

O fi *"satanismul"* încă în faşă, dar cu vremea, va majora, dacă nu va fi redus la zero.

Nicolae NOVAC

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)